

Kadınlara mahsus gazete

PAZARTESİ

ISSN 1300-8536

SAYI: 24 MART 1997

100.000 TL. (KDV DAHİL)

KEDİ

KADINLAR

özgür ve hain

**ALDATAN
KADINLAR
ANLATIYOR**

.....

saat 13.00

abide-i hürriyet

8 MART'TA SOKAKTAYIZ

*hep birlikte
"artık örgütlü" diyeceğiz*

Merhaba,

Geçtiğimiz ay, 8 Mart'ta Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapmayı düşündüğümüz "Artık Örgütlü!" mitingini örgütleme faaliyetleriyle çok yoğun bir biçimde geçti. Belki basından izlemiştinizdir, Valiliğe yasal başvuru yapıldı. Sloganların, pankartların, afiş ve el ilanlarının içeriği belirlendi. Artık tartışmadan çok iş yapmaya, mitingi pratik olarak örgütlemeye ve duyurmaya geçtiğimiz bir aşamadayız. Bu konuda sizin yardımlarınıza da güveniyoruz. Miting duyurusunu yaptığımızdan beri pek çok okurumuz yardımcı olmak ve bilgi almak üzere bizi aradı. Hepsinin telefonlarını aldık ve artık onları arayıp katkılarını istemeye başladık. Özellikle 8 Mart'tan önceki bu son hafta -nedense dergiyi ayın başında aldığınızı farzediyoruz-, el ilanlarını dağıtarak ve afiş olarak mitingin duyurusunu yapabilecek kadınların bizi aramaları çok önemli. Telefonlarınızı ya da daha iyisi yeni büromuza şöyle bir uğramanızı bekliyoruz. Yeni büromuz çok güzel, bu arada onu da görmüş olursunuz. (Dikkat! tam şu sıralar taşınmaktayız, yine de gelmeden önce bir aramakta fayda var). Geçtiğimiz ay yaşanan kimi olaylar, zaten gündemden hiç düşmemiş olan şeriat/darbe tartışmalarını körükledi. Bir süredir siyasal islam hareketi ve bu hareket içindeki kadınlarla ilgili tartışmalara sayfalarımızda sık sık yer verir olduk. Cerek islamcı gerekse de laikçi kadınlardan farklı tepkiler almaya devam ediyoruz. Türkiye'nin gündemindeki en önemli tartışmalardan biri olan bu tartışmanın kadınlara ve feminizme ilişkin yansımalarının çok önemli olduğu kanısındayız. Bu gündem bu sayımızda da yerini aldı. Türkiye Gümrük Birliği'ne katılma bir yıl oldu. Bu katılımın özellikle ekonomik etkileri pek çok tartışma yarattı. Ancak işin kadınlarla, kadın emeği ve istihdamıyla ilgili kısmı tartışma noktaları içinde pek yer almadı. Gümrük Birliği'ne katılmadan sonra ücret karşılığı çalışan kadınların durumu ne yönde değişiyor? "Gümrük Birliği'nin Kadın Emeği ve İstihdamına Etkisi" konulu toplantıda konuşulanlar, yoksulluğun kadınlaşması sürecinin Türkiye'deki vechesi üzerine önemli ipuçları veriyor. 8 Mart'ta Abide-i Hürriyet'te buluşmak üzere...

Okur toplantıları

Bu ay İstanbul'daki okur toplantımız 14 Mart Cumartesi günü saat 14:00'te yeni büromuzda. 8 Mart çalışmaları dolayısıyla iki aydır ayrı kaldığımız okurlarımızla 8 Mart mitingini de değerlendirebilmeyi umuyoruz. Yeni adresimiz: Abdullah Sokak, No:9, Beyoğlu. Ankara büromuzun okur toplantısı da yine 14 Mart Cumartesi günü aynı saatte. Gündem 8 Mart değerlendirmesi.

PAZARTESİ

kadınlara mahsus gazete

Tek başına
kurtuluş olmaz,
birbirimizden
başka güvencemiz yok.
Yine sokaktayız,
bu defa örgütlü!

8 Mart'ta

sokaktayız

Uzun zamandır suskunduk demeye dilimiz varmıyor ama kadın kurtuluş hareketinin habercisi olarak algılanabilecek biçimde sokağa çıkmayalı epey oldu. “O günler” in renkli, gururlu, güçlü ve çoğumuz için hayatımızın en güzel günleri diye adlandırdığımız hatıraları ne kadar da taze. Ama artık anıları canlandırmanın, üstelik de bu defa örgütlü olarak devam etmenin zamanı gelmedi mi?

8 Mart'ta

“Artık

Bu yılın 8 Mart'ında geniş bir Kadın Mitingi için çağrı yaptığımız Ocak sayımızda şöyle demiştik,

“Türkiye’de feminizmden söz edilmesinin üzerinden on yılı aşkın zaman geçti. On yıl, bizim hayatımız için uzun, tarih içinse kısa bir süre. Bu yıllar boyunca sadece kendimizi, kendi hayatımızı değil, yaşadığımız topraklarda da bir süre şeyi değiştirdik. Bu süre içinde kadın kurtuluşu değişik aşamalardan geçti. İlk yıllarda bağımsız varoluşumuzun mücadelesini verdik. Sonraki yıllarda yaptığımız sokak eylemleriyle toplumun ilgisini çektik, kadınlarla ilgili çeşitli yasaların değişmesine yol açtık. Daha sonra oluşturduğumuz kurumlarda kadınlara el uzattık. Her durumda etkili olduk, vurduğumuz her yerden ses getirdik. Her şeyden önemlisi, kadınların ezildiği, erkeklerden farklı bir durumda yaşadıkları ve bunun için bir şey yapılması gerektiği toplum gündeminin bir parçası haline geldi.”

Şubat sayımızda duyurduğumuz gibi çeşitli kadın kuruluşlarının düzenleyeceği “Artık örgütlü!” mitinginin çalışmaları ol-

gunlaştı. Uzunca bir zamandır ilk defa bu 8 Mart'ta yalnızca kadınlar olarak, kendi çizdiğimiz bir politik hedef doğrultusunda bu kadar geniş bir sokak eylemi yapacağız.

Kadın kurtuluşu açısından yerel eylem ve hareketliliklerin önemi büyük. Zaten, bu mitingle de biraz ifade etmeye çalışacağımız gibi, kadın hareketi esas olarak bağımsız küçük gruplar, geçici ortak eylemlilikler ve gevşek bir iletişim ağı çerçevesinde gelişebilir diye düşünüyoruz. Ama bu 8 Mart'ta, yerel kutlamalarımızı iptal etmek değilse bile erteleyip bu mitinge katılmamızın çok önemli olduğu fikrindeyiz. Bunun çeşitli sebepleri var. Bunların en önemlisi, feminizmin, kadın kurtuluşunun uzunca bir süredir bir tahlil ve itiraz tonundan ibaret bir şey olarak algılanmasına karşı böyle bir mitingin bir siyasal hareket imkanını vurgulayabilmesidir bizece. Kadınların ezilmişliği, toplum gündeminin bir parçası haline geldi demiştik ama buna karşı çıkarılacak ses, yalnızca fikirleri merak edilen kadınların demeçleriyle ya da kendi küçük gruplarımızda, alanlarımızda sürdürdüğümüz birbirinden kopuk faaliyet-

hep birlikte Abide-i Hürriyet'teyiz

Örgütlü”

lerle değil de muhalefetin güçlü bir parçası olarak anlamlı olabilir ancak.

Mitinginin ana teması olan örgütlenme talebinin de çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Yine ocak sayımızdaki çağrıda şöyle demiştik:

“Ama gösterdiğimiz çabanın karşısında elde ettiğimiz sonuç yetersiz oldu, yer yer gücümüzü çarçur ettik. Bunun temel sebebi örgütlenme konusunda gösterdiğimiz zaafıdır. Bugün Türkiye'nin bir çok yerinde, kadınların kurtuluşu konusunda mücadele etmek isteyen ama birbirlerinden kopuk habersiz, kadınlar var. Bütün siyasi eğilimler, gruplar, partiler kadınlar adına bir şeyler yapmaya, kadınları örgütlemeye, kadınları örgütlenmelerinin aracı olarak kullanmaya çalışıyorlar. Ama siyasal partilerde, politik gruplarda, sendikalarda derneklerde de kadınlar için gerçekten bir şeyler yapmak isteyen kadınlar var. Onlar da birbirlerinden kopuklar.”

Gerçekten de Türkiyede kadın kurtuluşunun bir politik hareket olarak olgunlaşmasının önündeki en önemli

engel örgütlenme konusundaki zaafıdır diye düşünüyoruz. Yanyana geldik, birlikte hareket ettik, ses getirdik ama bir türlü kalıcılaşamadık bunu. O yüzden bu konuda kendimizi de düşünmeye sevkedecek, hareketlendirecek böyle bir eyleme ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca, değişik kadın gruplarının birlikte çalışma konusundaki reflekslerini güçlendirmek

açısından da bu mitingi önemli buluyoruz. O yüzden belki başka zamanlar için geçerli olmayacak bir şeyde bu yıl ısrar ediyoruz. Nerede olursak olalım, enerjimizi “Arık Örgütlü” mitingine akıtalım.

Ya hayal kırıklığına uğrarsak?

Feminist arkadaşlarımızın önemli bir bölümünün taşıdığı endişe bu. Gerçekten de bu kadar çok farklı kadın grubunun, hem de bir kısmı kadın erkek karma örgütlerden gelen kadın gruplarının örgütleyecekleri bir mitingin başta konulan çerçeveden kayması konusunda bir garantimiz olmadığını düşünüyoruz. Üstelik de mesela 1989 8 Mart'ına ilişkin makus hatıralarımız da bu endişelerimizi güçlendiriyor. Kaldı ki, düzenleyiciler arasında olmayan grupların katılımlarının niteliği konusunda da endişelerimiz var. Ama mitingin hedeflenenden, yani örgütlenme teması etrafında bir kadın mitinginden başka bir şey olmamasının garantisi kadın hareketinin bağımsızlığına inanan kadınlar değil midir? Bu mitingin istediğimiz gibi, layık olduğumuz gibi bir miting olması için bu 8 Mart'ta hepimizin orada olmamız gerektiğine inanıyoruz.

Amaç: Cinsel tacizden arınmış bir işyeri

Batı'da bazı şirketler cinsel tacizle ilgili yönetmelikler uyguluyorlar. Bir büyük şirkete ait yönetmeliği yayınlıyoruz.

Şirket çalışanlarına değer verir ve herkesin saygı gördüğü bir iş yeri çevresi sağlama vaadine bağlıdır.

Şirket'in vaadi cinsel tacizden arınmış bir iş yeri yaratmaktır. Bu amacımızın temeli, Şirket'in başarısının çalışanlarının başarısına doğrudan bağlı olduğu yolundaki sağlam inancımızdır.

Politika

Cinsel taciz gerek iş yerinde gerekse işle bağlantılı diğer durum ve faaliyetlerde gayri meşru ve yasaktır.

Ek olarak, şikâyete bulunan, tanıklık eden ya da bir cinsel taciz olayına ilişkin bir soruşturmada işbirliği yapan bireylere misilleme yapmak da aynı biçimde gayri meşrudur ve hoş görülmemektedir. Şikâyet konusu olan tutumun sözkonusu politikayı ihlâl ettiğinin kabul edilmesi için yasadışı bir tutum düzeyine çıkmasına gerek yoktur.

Cinsel tacizin ya da misillemenin gerçekleştiğine hükmedildiğinde, Şirket bu tutumun ortadan kaldırılması için hızla harekete geçecek ve iş aktinin feshini de içeren acil ve uygun disiplin eylemini uygulayacaktır.

Tanımlar

Cinsel taciz, aşağıda belirtilen durumlarda, istenmeyen cinsel açılımlar, cinsellikle ilgili ricalar ve cinsel içerikli sözel ya da fiziksel tutumlar olarak tanımlanır: A) Bu tür açılımlara, ricalara ya da tutumlara boyun eğmek ya da bunları reddetmek, açık ya da imalı bir biçimde işin koşulu ya da işle ilgili kararların temeli haline getirildiğinde; ya da B) Bu tür açılımlar, ricalar ya da tutumlar, sindirici, düşmanca, aşağılayıcı ya da cinsel bakımdan tehdit edici bir iş ortamı yaratarak bir bireyin iş performansına haksız bir biçimde müdahale etme amacını ya da etkisini taşıdığımda.

Tüm cinsel taciz durumlarının bir listesini yapmak mümkün değilse de, aşağıdaki örnekler, niyetten bağımsız olarak cinsel tacizi oluşturan tutumlardır:

- Cinsel açılımlar • Cinsel içerikli ricalar • İşle ilgili gerçek ya da vaad edilen bir çıkar ya da ücret artışı için gerçekleşen cinsel alış veriş • Cinsel içerikli sıfatlar • Cinsel davranışa yapılan yazılı ya da sözlü göndermeler • Birinin cinsel faaliyetlerine ya da becerilerine dair dedikodular • Tekrarlanan buluşma talepleri • Art niyetli bakışlar, ıslık çalma ya da dokunma • Bir başkasının cinsel yaşamına ilişkin sorular sormak ya da yorumda bulunmak • Saldırı ya da cinsel edime zorlama • Cinsel ima taşıyan nesne, resim ya da karikatürleri sergilemek

Cinsel tacizle ilgili şikâyetler

Eğer kadın ya da erkek çalışanlardan biri cinsel tacize maruz kaldığına inanıyorsa, bir iç şikâyette bulunma hakkına sahiptir.

Cinsel tacize uğradıklarını düşünen çalışanlar, yöneticileri ya da danışmanlarıyla ya da İnsan Kaynağı görevlileriyle ya da bölgesel EEO/Farklılık Yöneticisi ile temasa geçerek Şirket içinde şikâyetlerini takip etmeye teşvik edilirler.

Cinsel taciz ya da misilleme konusunda şikâyette bulunmak isteyenler için 24 saat çalışan bir telefon hattı kurulmuştur. Şikâyetler isim vererek ya da vermeyerek yapılabilir.

Federal hükümetlerin ve eyalet yönetimlerinin cinsel tacizi yasadışı kabul eden yasaları mevcuttur. Şikâyetinizi bir devlet ajansı ya da ABD Eşit İş Fırsatı Komisyonu yoluyla yapabilirsiniz.

Bir şikâyet söz konusu olduğunda, Yasa Bölümü yönetiminde ayrıntılı bir soruşturma başlatılacaktır. Soruşturmalar gizli ve güvenli bir biçimde yürütülecektir.

USAŞ'ta cinsel

Uçak Servis Anolim Şirketi, kadın ve erkek işçilerin birlikte vardiyalı olarak çalıştıkları ve havayolu şirketlerine ikram ve yer hizmetleri veren yabancı ortaklı bir şirkettir. Bu işyerinde genel olarak yönetim kademelerinde ve şef konumunda erkekler görev alır, yani çoğu yerde olduğu gibi. Ve yine birçok işyerinde olduğu gibi üretim bölümünde çalışanlar arasında cinsel taciz olayları daha çok yaşanmaktadır. USAŞ'ta TOLEYİS örgütlü.

Birkaç yıl önce USAŞ'ın pastane kısmında geçici işçi olarak çalışmaya başlayan G. önce şefinin, 'Birlikte çay, kahve içelim,' teklifleriyle karşılaşır, kabul etmez, devam eden bütün teklifleri de geri çevirir. Sonunda sözleşmesi yenilenmez ve işten ayrılır. Bir süre sonra nasıl olduysa yeniden işe çağrılır: "Sami Bey bana tekrar sarkıntılık yapmaya başladı. Çalıştığım kısımda buzdolabının ayarını yaparken habersiz yanıma gelerek sürtünme ve el hareketleri ile taciz etmeye başladı... Yemek ve çay saatlerinde nöbetçi kaldığım zamanlarda özellikle yalnız kalmamı sağlayıp taciz etmek için her yolu deniyordu.... 'Lütfen beni rahat bırak' dememe rağmen beni un deposuna veya buzdolabının içine iş için çağırıyor gibiyim yapıyor aynı hareketlerde bulunuyordu. Bana devamlı, 'Benimle ilişkiye girersen seni kadroya aldırırım' diyordu."

Daha fazla dayanamayan G. 22.7.1996 tarihinde sendikaya bir şikâyet dilekçesi verir. Aynı gün, işyerinde yaşananlara tanıklık edenler de G.'in söylediklerinin doğru olduğunu destekleyen dilekçelerini yazdılar:

"Bir sabah işe başladığım esnada G. hanım buzdolabı düzenlemesini yaptığı sırada pastane şefi Sami Bey'in yanına giderek, şapkasını çıkarttığını gördüm ve, 'Saçlarının parlaklığına bakayım, kocanın seninle bu işi yapıp yapmadığını, banyo yapıp yapmadığından anlarım,' dediğini duydum. Birkaç defa Sami Bey'in sarkıntılık yaptığını gördüm." O. D.

"Gündüz vardiyasında çalıştığım bir gün G. meyve salatası kapaklarken pastane şefi Sami gülerek 'G. hanım buraya gelir misin' dedi... 'Bu akşam kocanla iş yapmışsın, çünkü saçlarından banyo yaptığını belli,' dediğini duydum. Arkadaşımın bu sözlerden sonra sinirlendiğini ve bizlerin orada olmamız sebebiyle mahcup olduğunu gördüm. Bu arada sinirlenen arkadaşım olay mahallini terkederken arkasından, 'Uf be şunun kaçalarına bak,' dediğine şahit oldum." B. B.

USAŞ'ın pastane kısmında olup bitenler yalnızca G.'nin başına gelenlerden ibaret değildir, ama onun dilekçesi bir şeyi başlatır, sendikaya başka dilekçeler de verilir. Konu hep aynıdır: İşyerinde cinsel taciz.

"1995 yılında sözleşmeli olarak işe girdim. Çalıştığım sabah vardiyasında, pastane kısmında, pastane şefi Sami Bey'in bana gelerek, 'Kızkardeşin U. kocasından ayrıldı, sen aramızı bul, ben ona da sana da bakarım, sana iş konusunda imkânlar sağlarım. Yalnız kızkardeşinle benim ilişkiye girmemi sağlarsan,' gibi sözler söyledi... Pastane şefi Sami Bey, 'Ben bugün kadınlarla şöyle ilişkiye, böyle ilişkiye girdim sen ve kardeşin benimle bir ilişkiye girsenez bir daha bırakamazsınız gibi,' sözlerini sürekli devam ettirdi. Biz de işimizden olmamak için aldırış etmemeye çalışıyorduk." İ. M. 24 Temmuz 1996.

O günden bugüne köprülerin altından epey su aktı, yani öyle denir ya, peki sendika ne yaptı dersiniz? Hiçbir şey. Eğer yaptıklarımı iddia ettikleri şeyler varsa sayfalarımız açık, ne diyeceklerini biz de merak ediyoruz.

Şimdi bu işyerinde büro kısmında yaşananlara bakalım, bize olayları anlatan yaşadıklarını bizimle paylaşan İ. M. artık başka bir işyerinde çalışıyor ve o işyerinde çalışmaya karar vermesinin ilk nedenini de şöyle açıklıyor; "İş görüşmesine gittiğimde gördüm ki hiç oda yok, herkes büyük bir salonda çalışıyor, hemen, ben burada çalışabilirim dedim." İşyerlerini kadınlar için kâbusa dönüştüren, sürekli tedirgin bir ortamda çalışmak zorunda bırakan erkekler özellikle üst konumda, çalışma ortamı içinde tayin edici rollerdeyse kadına bir tek yol kalıyor; istifa edip, başka bir iş aramak. Çünkü, yaşadıklarını daha üst konumda olanlara anlatmakta zorlanıyor. Şimdi İ. M. USAŞ'la mahkemelik oldu. Neden mi? Çok basit, İ. M. kıdem tazminatını bile istemeden istifa edip işyerinden ayrılınca USAŞ, İ. M.'den ihbar tazminatı istedi. Hangi yüzle demeyin. Onlara göre İ. M. ne yaşadığı önemli değil, kurallar ve kanunlar var. Kanunlara göre de İ. M. eğer taciz edildiğini söylüyorsa bunu ispat etmek zorunda. Nasılım kendi bilir. İ. M. ise, "Yaşadıklarımızı ispat etmenin tek yolu var, herkes beline teyp bağlayıp çalışacak," diyor. Çünkü olup bitenler iki kişinin arasında. Herkes pastane şefi Sami Bey gibi uluorta konuşacak, tacizde bulunacak kadar "cesur" olmayabiliyor.

İ. M. USAŞ'ta çalışmaya on yıl önce başlamış, yani özelleştirmeden önce, şirke-

taciz

te şimdi yabancı sermaye ortak olmuş. Şirkette sorumlu mevkilerde artık yabancılar çalışıyor, ama kendi ülkelerinde uygulanan işyeri kuralları ve özellikle cinsel tacizle ilgili şikayetlerin nasıl ele alındığını hiç önemsemeden. Onlara göre de madem ki burası Türkiye, burada kadınlar taciz edilse de olur!

İ. M.'nin rahatsızlığı özellikle evlenip ayrıldıktan sonra başlıyor. 90'lı yılların başında işyerinden bir arkadaşıyla evleniyor ama anlayamadıkları için bir yıl sonra boşanıyorlar. Ondan sonra kendisine başka gözle bakıldığını da bir olay üzerine anlıyor. "Bir gün işyerinde bayılmıştım," diye anlatıyor; "Hastaneye kaldırıldım. Arkadaşlar ne oldu falan diye konuşurlarken Siyami Çatalbaştan, 'aşk yapmadığı için bayılıyor,' diye yorum yapmış, arkadaşlarım söyledi. Inanamadım. Sonra düşündüm, Siyami Bey bana her zaman, her fırsatta iltifat ediyordu, 'Ne giysen yakışıyor, birlikte yemeğe çıkalım, bir kereden bir şey olmaz...' gibi. Ben bunların hepsini ya şakaya vuruyordum ya da tersliyordum, ama bayılmam üzerine arkadaşlarımla arasında böyle bir şey söylemesine inanamadım. Bunun için özellikle bir gün arabasına bindim ve sordum gerçekten böyle mi dedin diye, evet dedi, ama şaka yapmıştım diye hafifletmeye çalıştı. Bunun şakası olur mu? Çok kızdığımı söyleyip, 'Arabana bunu konuşmak için binmişim,' diyerek indim. O günden sonra da selamı sabahı kestim. Ama o hâlâ 'günaydın fıstık' diyebiliyordu. Ben buna inanmıyorum." Daha sonra şirkette çeşitli değişiklikler olur. İ. M. de Hafız Gül'le birlikte çalışmaya başlar. İşte Hafız Bey'in birkaç cümləsi: "Sen neden bunu içiyorsun, insanı düz duvara tırmandırır". "Hiç erkek arkadaşın yok. Olmaz böyle, evlenmelisin", "Kullanılmayan mal paslanır".

Eline, bacağına dokunmak için fırsat kolladığını gören, hisseden bir kadının çalışma verimini düşünün. Bütün bunların üzerine işin ağırlığı, alınan ücretin düşüklüğü ve birkaç başka olay üzerine İ. M. "Özel nedenlerden dolayı istifamın kabulü," diyerek işten ayrılır. İ. M.'ye hemen işi bırakamayacağı söylenir, o da "Yıllık iznimi kullanmadım, ona sayın," der, şirketin avukatı ile de konuşur ve anahtarlarını teslim eder. Kısa süre sonra kendine bir iş bulur ve orada çalışmaya başlar. Bir süre sonra da "USAŞ'a 75 milyon ödemeniz gerekir" diye bir tebligat alır. Yani hem suçlu hem güçlü misali. Annesinin teşviki ile bir avukata gider ve yaşadıklarını anlatır. Avukat Levent Nuri Aral duyduklarına inanmaz ve İ. M.'ye USAŞ aleyhine dava açmayı önerir. İ. M. bizimle konuşurken bile çok sıkıntılı ve şaşkınlı, kendisinin haklı olduğunu biliyordu ama dava açabileceğinden, kıdem tazminatını da alabileceğinden haberi yoktu. Şimdi Bakırköy İş Mahkemesi'nde dava açıldı. Konuşmaya çalıştığımız şirket avukatı ise, her zaman başvurulan bir yöntemle "İftira" diyor ve "Kadının özel hayatının tartışmalı olduğu"ndan söz edebiliyor.

Semra Emre

Korucuların tecavüz davası devam ediyor

Remziye'nin çocuğunun babasının kim olduğu kesinleşti. Buna rağmen tutuklama kararı çıkmadı.

Eylül sayımızda yer alan, korucuların tecavüz ettiği Remziye'nin yaşadıklarını belki hatırlarsınız. Batman'a bağlı Kozlu'nun Sincan köyünde yaşarken korucuların tecavüzüne uğrayan Remziye Dinç, olay sırasında bekâreti bozulmadığından, dava açabilmek için önce çocuğun doğumunu beklemişti, uzun süredir de mahkemenin başlamasını bekliyordu. Mahkeme geçtiğimiz ay Batman'da başladı. Bir grup kadın Remziye'ye destek olmak için İstanbul'dan Batman'a gitti ve duruşmayı izledi. Mahkemede Toplumsal Araştırmalar Vakfı, *Roza* dergisi, Barış Girişimi, İHD Diyarbakır Şubesi Kadın Komisyonu, HADEP Merkez ve Diyarbakır Kadın Komisyonu, Demokrasi Platformu, *Demokrasi* gazetesi, Barış Partisi Diyarbakır Şubesi, *Jujin* dergisi, Jiyan Kürt Kadınevi, İnsan Hakları Derneği Merkez ve İstanbul Şubesi, Kürt Kadınlarıyla Dayanışma Vakfı, Özgür Kadın

Dayanışma Vakfı ve biz vardık. Yapılan tahliller sonucu Remziye'nin çocuğunun babası olduğu kesinleşen Nevzat Altuner, mahkeme sırasında değil de bir gün önce ifadesini verdiği için Remziye'nin avukatlarının soru sorma şansı kalmadı. Her nedense mahkeme, "Yarın İstanbul'a gideceğim," diyen sanığın ifadesini bir gün önce almakta bir sakınca görmemişti. Mahkemede ifade veren diğer tecavüzcüler Ekrem Altuner ve Ceyhan Altuner, kendilerine iftira atıldığını iddia ettiler. Hatta Ceyhan Altuner olay sırasında askerde olduğunu bile iddia etti, ama tarihler incelince bunun doğru olmadığı anlaşıldı. Remziye duruşmada sanıkları teşhis ederek, tercüman aracılığı ile yaşadıklarını anlattı. Tecavüzcülerin tecavüzden sonra "Bunları anlatırsan aileni öldürür, teröristler yaptı deriz" diyerek tehdit ettiklerini söyledi. Remziye'nin avukatlarının sanıkların tutuklanması isteği ise mahkeme tarafından reddedildi. Şimdi Remziye'nin çocuğu Diyarbakır Çocuk Esirgeme Kurumu'nda. Remziye ise İstanbul'da akrabalarının yanında kalıyor, bir konfeksiyon atölyesinde çalışıyor ve ruhsal tedavi görüyor. Duruşmalar sürecektir. Remziye'ye destek olan kadınlar da bu duruşmaları izleyecek. Tecavüzcülerden birinin baba olduğu kesinleşmesine rağmen, sanıklar, "Bunlar terörist yanlısı, onun için iftira atıyor" savunmasıyla ellerini kollarını sallayarak doluşuyorlar.

“Hayatımı siyanür değiştirdi”

Bergama'nın Çamyuva Köyü'nde kendi halinde bir hayat yaşarken, mitinglerde konuşma yapan, televizyonlardaki açık oturumlara katılıp profesörlerle tartışan biri oldu. Bergama'da siyanürle altın aranmasına karşı yürütülen eylemlerde o hep en önde. Kendi deyimiyle onun hayatını siyanür değiştirdi.

Sebahat Gökçeoğlu'nun hayatının değişmesinde en önemli rol bir belgeye ait. “Ben Eurogold firması bizim yöreye gelmeden bir yıl önce TRT 1'de Afrika'da altın aranmasıyla ilgili bir belgesel izlemiştim. O belgeselde aynı bizim yöreye gelen şirket gibi bir şirket gitti, bu fakir ülkeyi paraya doyurarak, kandırarak altın aramaya başladı. Aradan bayağı zaman geçtikten sonra insanlar ölmeye başladı. Yöre halkından ellerine silahlarını alan gerilla savaşına çıktı. Şirket de adam tuttu, eline silah verdi, saldı. Güvenlik güçleri de eline silah aldı, gerillacıları kovaladı. Silahlarla çatıştılar. Kimisi siyanürden zehirlenerek, kimisi savaşta öldü, güvenlik güçleri de öldü. Kaybeden Afrika oldu.”

Belgeselden bir yıl sonra köylerine gelen bazı adamlar bazı köylülerin topraklarını satın almak isteyince, Sebahat Gökçeoğlu'nun da militanlığı başlıyor. “Köyümüz bilmiyordu siyanürün zararını. Ben anlattım ama şirketin profesörleri tersini anlattı. İlk evvela bana inanmadılar, şimdi birlik olduk. Mal sahiplerinin tek tek evlerine gittim. Hisseleri satmayım dedim. Beni tahsil sahibi olmadığım için ciddiye alan olmadı.” Sebahat Gökçeoğlu siyanürle altın aramanın zararlarını çok ikna edici bir biçimde anlatıyor oysa ki. “Bu şirket siyanür kullanarak oradaki altını topraktan ayıştırmak istiyor. Fakat topraklarımız siyanür kullanıp da altın ayıştırılmasına elverişli bir yer değil, süzgeçli, geçirgen toprak. Onun atık barajı kuracağı yerde, nehir şeklinde yeraltı sularımız geçiyor. Ve bu sularla binlerce dönüm arazimiz tarımsal yönden etkilenecek. On yedi köyün ve Bergama'nın zeytinine, içme sularına da karışacak. Bizim yöremizde çok miktarda zeytin, dünyaca birinci lifli pamuk, ayçiçeği, sebze, mısır, buğday yetişiyor. Bir tek insan yetişmiyor. Buraya 3. sınıf toprak diye rapor veren yetkili kişi gelsin ayaklarını bizim topraklarımıza soksun, beyin damarlarında filizler yetişir. Siyanür zehrine bağışlanacak, hibe edilecek toprağımız yok.” Sebahat Gökçeoğlu gerçekten iyi bir konuşmacı. Gündelik hayattan konuşurken bile aklına siyanür gelince en düzgün, en ajitatif cümlele-

le yetkililere mesaj yolluyor.

“Köyümüz çiftçilikle, tarım ürünleri yetiştirerek geçinen geliri güzel bir köydür. İnsanlar yağıyla, tuzuyla rahat rahat geçinip giderken birden ortaya çokuluslu altın arama şirketi geldi. Köylülerimizin bir kısmı kandırarak, tehdit ederek zorla tarlalarını aldı. Tarlaları aldıktan sonra köyümüze muhtarlık seçimi geldi. Bu işinin ustası şirket, seçime siyanür karıştırdı. Köyü ikiye bölmeyi başardı. Siyanürcü aday, siyanürsüz aday girdi seçime. Seçimden önce nüfus sayımı olmuştu. Bizim köyden olmayanlar sayılmış. Şirket beş yıl önceden çalışmaya başlamış. İzmir'den Bergama'dan bizim köye oy kullanmaya geldiler. İki oyla siyanürcü taraf kazandı. Kardeş kardeş-

le, amca yeğenle dargınlaştı. Köyü gerdi, kahveler ayrıldı. Kadınlar da bayram yerinde, düğün yerinde ayrı oturuyordu. Birbirlerine burun deliklerini şişirerek bakıyordu. Altı yedi yıldır yöre halkı bu şirketle içiçe yaşadıkları için çok yalanlarına tanık oldular. Şimdi siyanürlü, siyanürsüz taraf kalmadı aramızda. Şimdi herkes siyanür istemiyor. Referandum yapıldı köyümüzde. Tamamının istemediği bellidir. Tarlasını satan bile oy verdi. Tarlalarını satanlar en önde istemiyor. Sayın Cumhurbaşkanı, 97'yi toprak yılı, çevre yılı ilan etti ama Bergama'da uygulamaya geçirmesini bekliyoruz. Sanki Bosna'dan daha tedirgin Bergama halkı. Bir gün rahat uyumuyor üzüntüsünden. Yeşil gelinlikli Bergama'mıza

kara duvak örtmesinler Eurogold firmasını. İç ve dış yetkililerden rica ediyoruz. Artık yöre halkının rahat etmeye hakkı vardır. Bize sahip çıkmalarını tüm insanlıktan bekliyoruz.”

Buna benzer konuşmaları pek çok defa yapmış. Bir televizyon programında bazı yetkililer, “Halk siyanüre karşı değil, bazı siyasi partiler istemiyor,” deyince ertesi gün yapılan bir mitingde kendini kürsüde bulmuş, “Bakalım halk istiyor mu, istemiyor mu diye konuşmaya başladım.” Bir başlamış bir daha da susmamış. Profesörlerin, siyasi parti temsilcilerinin, muhtarların katıldığı bir açık oturumda hiçbirinin konuşmasına fırsat vermemiş. Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin düzenlediği mitingde binlerce kişiye konuşmuş.

Bir buçuk yaşından beri çevreci

“Ben bir buçuk yaşında çevreye girdim. Annem tarım işçisi. Çevrenin güvenliğini okur yazar çevrecilerden daha iyi tanırım. Onun için ön plana çıktım. Paneller, toplantılar, mitingler. Yol kestik, İzmir Çanakkale yolunu. Yarı çıplak eylem yaptık. Bergama'da miting yaptık. İzmir havaalanında yalın ayak yürüdük. Şirket artık ayakka-bımızı da alıyor diye. Ve daha yılmadan yapacağız. Kesinlikle bu çevreyi Eurogold firmasına yok ettirmeyeceğiz.

Çok önde oldum. Bizim köy yerlerimizde bir kadının öne çıkması hakikaten yadırganır. Ama konu siyanürse eğer, can kurtarılacaksa, haklılığın da kanıtlanırsa hiç de yadırganmaz. İnsanlar uçan kuştan bile imdat arıyor. Üzüntüleri var. Kurtuluş yolu arıyorlar. Ben de aslında çok sıkılgan bir insanım. Beni siyanür itiyor bu yönere. Köyün kadınları elele. Mitinglere, toplantılara, televizyonlara.”

Peki ya evde?

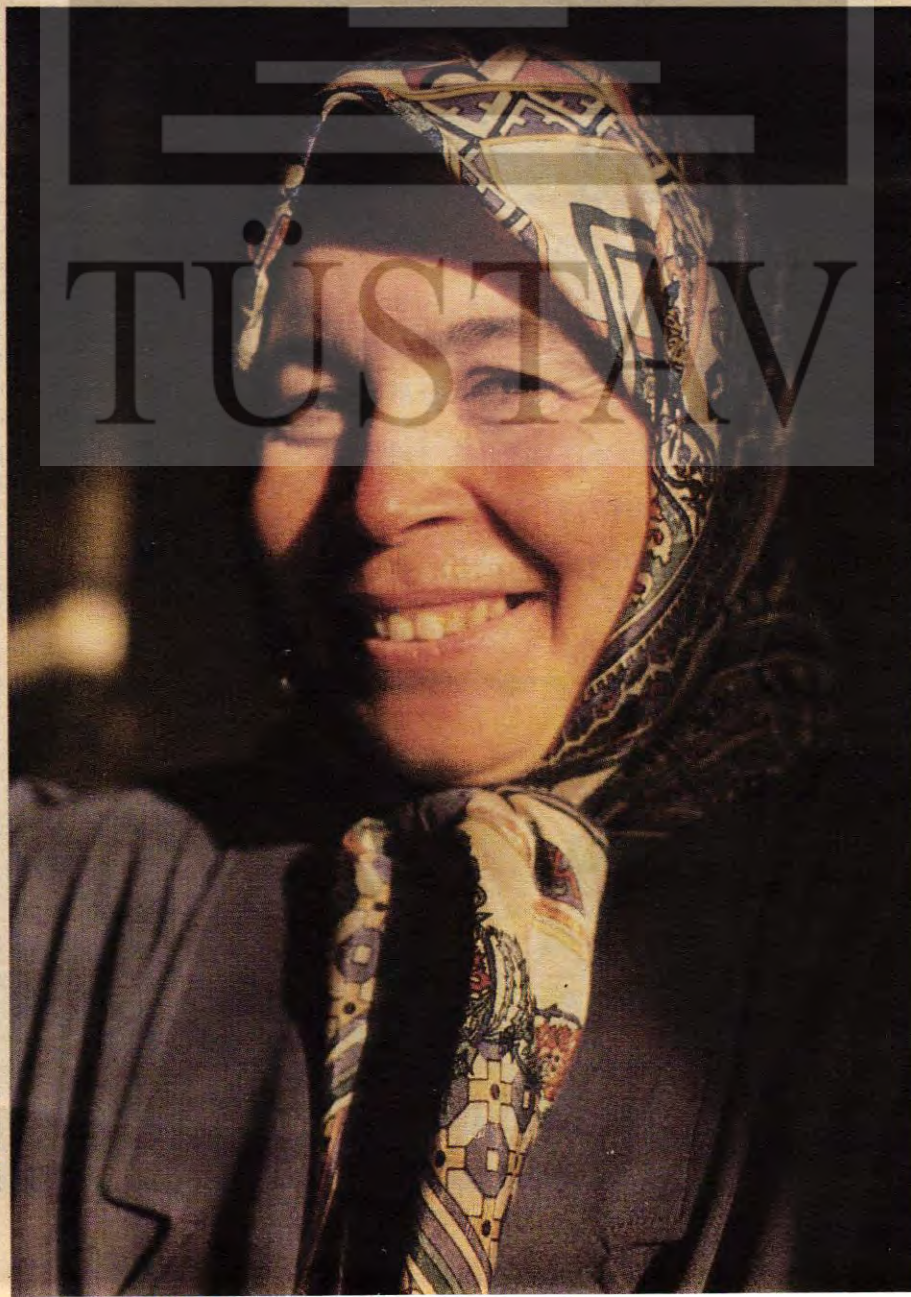
“Evde bir şey değişmedi. Ama dışarda eşitiz. Tarım işinde de destekleriz erkekleri. Küreği omuzumuza vururuz. Sularız. Bizim hanede demokrasi tam. Kararları ortak veririz. Traktör, su motoru kullanırız.”

Sol partileri seviyor ama, “Politikayı düşünmedim hiç. Onu zamana bıraktım. Şimdi siyanürü kovalayalım” diyor.

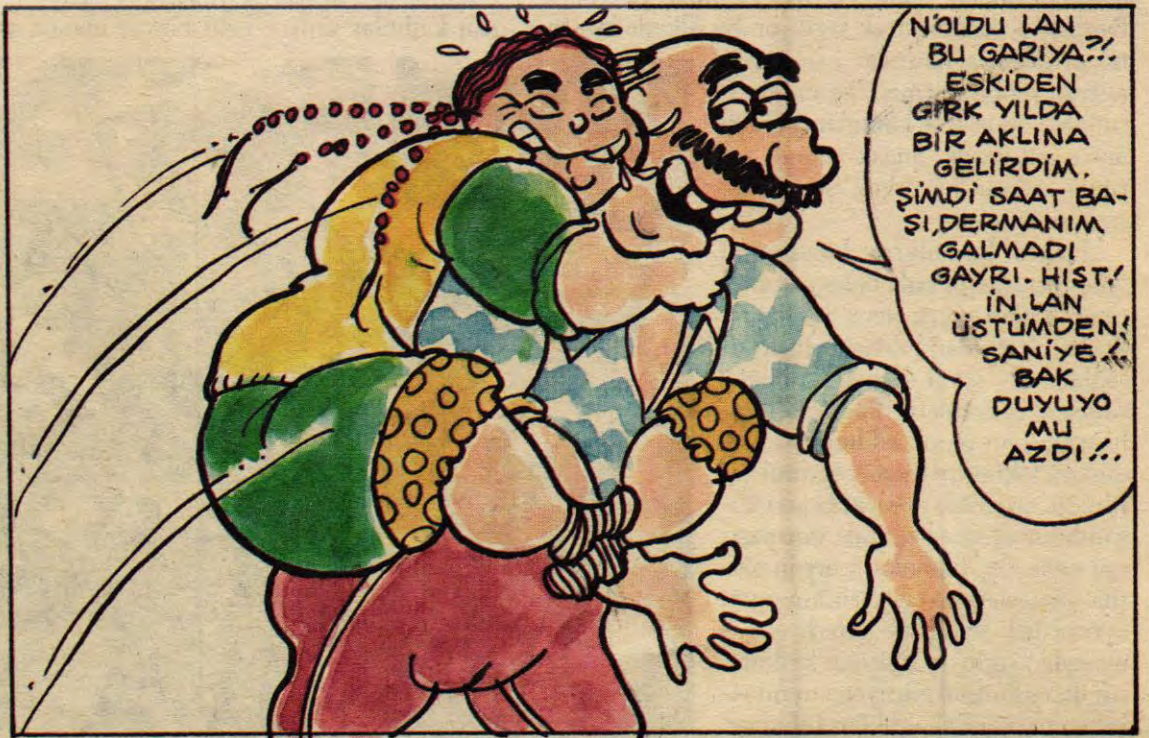
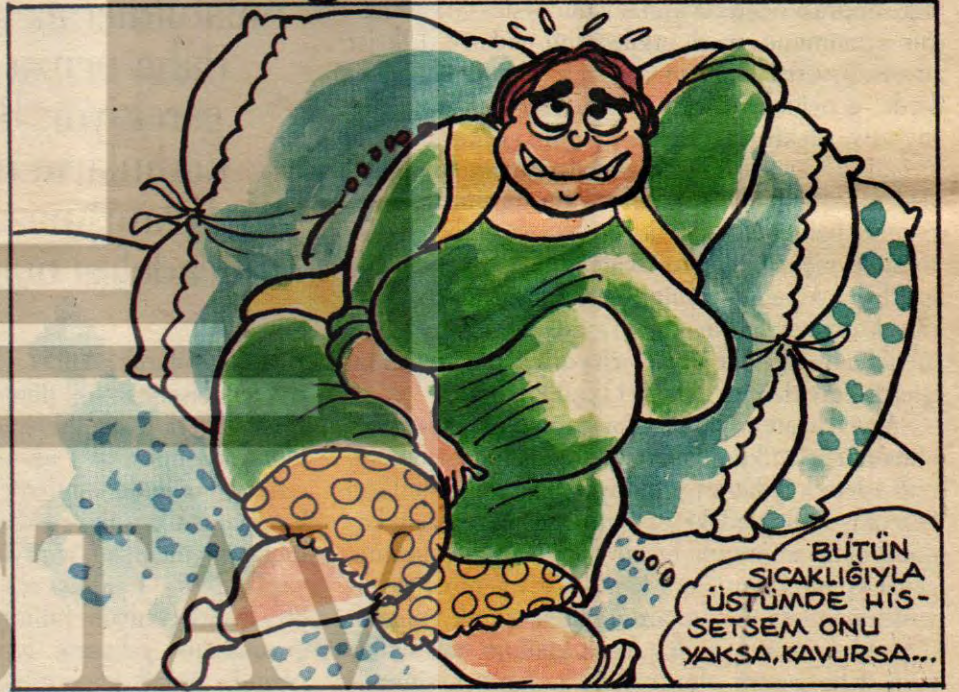
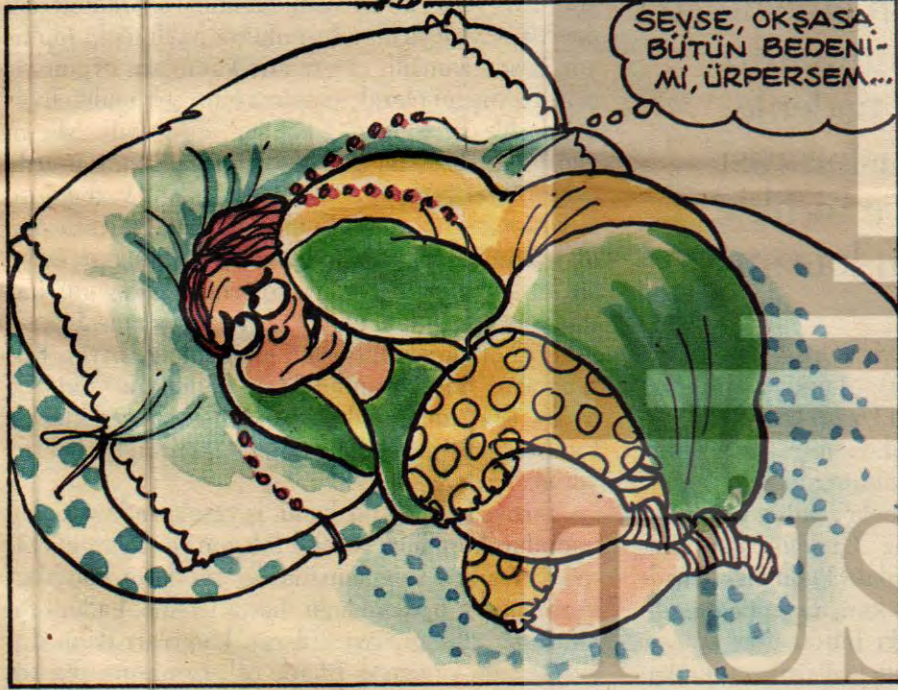
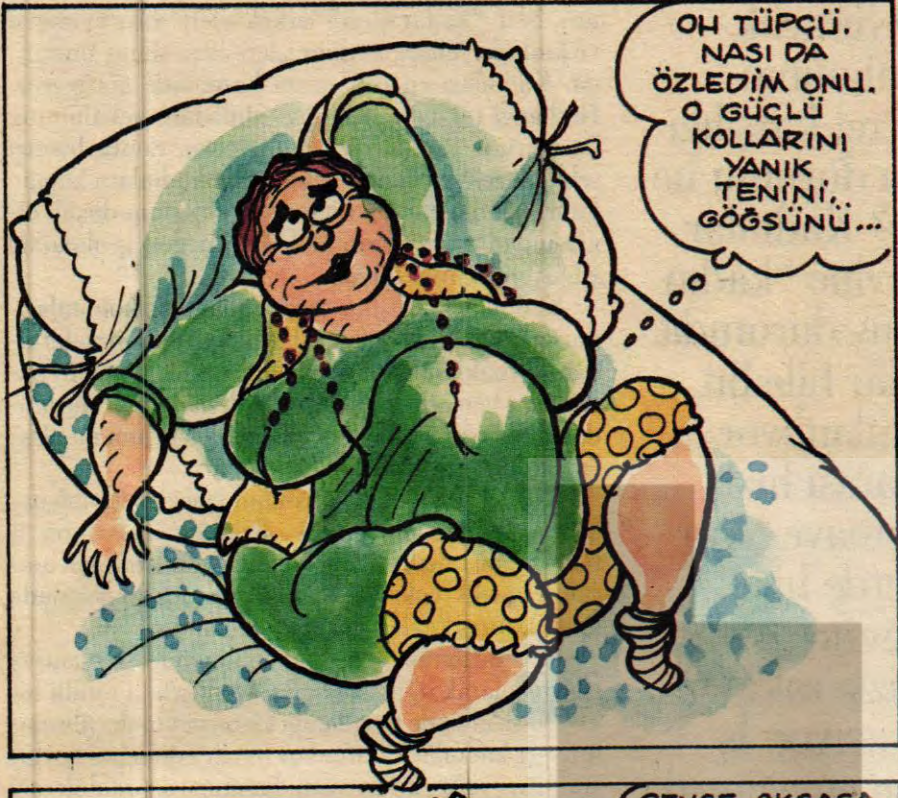
“Kadınlar eziliyor tabii”

“On altı yaşında evlendim, dokuz ay sonra çocuğum oldu. Erken evlenmek iyi bir şey değil. Kadınlar geç evlenmeli, az çocuk doğurmalı. Beni Siyaset Meydanı'na çağırdılar, kadınlar hakkında konuşmam için. Orada sadece siyanür konuştum, sonra diğer kadınlar konuştular, onları dinledim. Kadınlar eziliyor tabii. Bizim köyde dayak yok. Yirmi altı senelik evliyim, tokat yemedim.” Kocasıyla birlikte dışarda çalışıyor, birlikte siyanüre karşı mücadele ediyorlar ama ev işlerini tek başına yapıyor. Ama gelecekte umutlu: “Örümümüzde öyle, zamanla değişecek tabii, bizden sonrakiler yaparlar herhalde.”

Filiz Koçali

Semra Emre

Bizim için değişen bir şey yok...

Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü ile İnsan Kaynağı Geliştirme Vakfı 21 Şubat 1997'de "Gümrük Birliği'nin Kadın Emegi ve İstihdamına Etkisi" konulu bir toplantı düzenlediler. Toplantıda hemen tüm konuşmacılar, Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girişinin birinci yılında, bu katılımın sosyal, politik ve iktisadi yaşamımıza getireceği değişiklikler çeşitli yönleriyle tartışıldığı halde bugüne dek, kadın istihdamına yapacağı etkiler üzerinde durulmadığını vurguladılar. Aslında, Gümrük Birliği'nin toplam istihdamı nasıl etkileyeceği konusu tartışılmıştı. Ancak bu yeterli olamazdı, çünkü emek cinsiyetsiz değildi. Toplumda kadın emegi farklı, erkek emegi farklı biçimlerde kullanılıyordu. Ev içinde olduğu gibi ev dışında da işler, "kadın işi" ve "erkek işi" olarak ayrılıyordu. Ve nedense kadınların payına yükselme şansı bulunmayan, düşük ücretli, sabır isteyen işler düşüyordu.

İlk olarak, Sussex Üniversitesi (İngiltere) Kalkınma Araştırmaları Enstitüsü'nden Susan Joekes, "Küreselleşme ve Kadın Emeginin Değişen Konumu" başlıklı konuşmasında, çağımızda, hızla artan ülkeler arası ticaretin kadın istihdamını ve kadınların konumunu nasıl etkilediğini anlattı. Ülkeler arası alışverişin hızlanması, gelişmekte olan ülkelerde, genellikle emegin yoğun olarak kullanıldığı giyim ve elektronik sanayi üretim ve ihracatını artırmakta. Bu sektörlerin öne çıkmasının en önemli nedeni ise emegin ucuz oluşu. Bu durum aynı zamanda, hemen her ülkede, giyim ve elektronik üretiminde niçin kadınların yoğunlukla çalıştığını da açıklıyor. Ayrıca, kadınlar, sadece erkeklerden daha düşük ücretle çalışmakla kalmıyorlar, aynı zamanda daha itaatkârlar ve hünerli parmaklar isteyen bu işlerde erkeklerden daha iyi iş çıkarıyorlar.

Artan ticaretle birlikte kadınların ücret karşılığı olmadan çalıştıkları işlerden, gittikçe daha çok, ücretli işlere kaydıkları görülüyor. Joekes, kadınların ücretli işgücü içindeki alt konumlarına rağmen, kadınların artan oranda bu tür işlerde çalışmalarının, genel konumlarını, yani hem kişisel hem emek piyasası içindeki konumlarını, görece olarak iyileştirdiğine inanıyor. Ücretli çalışan kadının, aile içinde sözü daha geçerli oluyor. Ayrıca, tarım kesiminde çalıştıklarından daha iyi bir konuma geliyorlar. Bangladeş örneği olarak veriliyor. Bu ülkede ihracatın artmasıyla kadınlar için yarım milyon yeni iş açılmış. Giyim sektöründeki bu işlerde kadınların aldığı ücret çok düşük, ancak yine de tarımda çalışan bir erkek işçinin ücretinin üç misli.

Joekes kadınların konumunu iyileştirmek için bazı önlemler öneriyor: Kadın erkek ücret eşitliğinin devlet tarafından etkili bir biçimde sağlanması, vergi sisteminin değiştirilerek işverenlerin kadın işçi çalıştırmasının teşvik edilmesi ve kadınlara teknik ve meslek eğitimi verilmesi. Özellikle mesleki beceri kazandıran eğitim üzerinde durmasının nedenini, kadınların örgün eğitim düzeylerinin yükseltilmesinin, ayrımcılığı önlemede yeterli olmasıyla açıklıyor. Eğitimli kadınların da toplumsal cinsiyetçi ayrımcılıktan nasiplerini aldıkları biliniyor.

Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne katılımının birinci yılında ücret karşılığı çalışan kadınların durumu ne yönde değişiyor? Kadınlar yine ucuz emek, yine "kadın işleri" ne hapsolmuş durumda. Eğitimli kadınlar bile bu kaderden kurtulamıyor. Üstelik ülkelerarası hızla artan mal ve sermaye akışı başka ülkelerde hiç tanımadığımız hemcinslerimizle rakip olmamıza yol açıyor. İş bulabilmemiz için emeğimizi daha ucuza sunmamız gerekiyor. Bu nedenle, kadınların uluslararası dayanışması ve birlikte mücadelesi önem kazanıyor.

İkinci olarak, Yıldız Ecevit (Ortaoğu Teknik Üniversitesi Sosyoloji Bölümü), "Türkiye Ekonomisinde Ücretli Kadın Emeginin Özgül Durumu" başlıklı konuşmasında kadın istihdamının bir profilini çiziyor. Özellikle kentlerde, kadınların iş yaşamına katılımı çok düşük ve çoğunlukla genç ve bekâr kadınların çalıştığını görüyoruz. Örneğin, kentlerde yaşayan 40-44 yaşları arasındaki kadınların yüzde 80'i evde oturuyor. Tabii bu, kadınların çalışmadığı anlamına gelmiyor. Evdeki bütün işler onların sırtında. Ancak konu itibarıyla bizi ilgilendiren kadınların ücretli olarak yaptıkları işler. Ücretli çalışan kadınlar sadece belli birkaç alanda yoğunlaş-

mış. İşler, "kadın işleri" "erkek işleri" diye ayrılıyor ve kadınlar düşük statülü işlere hapsolmuş durumda. Kadınları en çok tarım kesiminde görüyoruz. Herhangi bir ücret karşılığı olmadan, babalarının, kocalarının tarlalarında çalışıyorlar. Sonra hizmet sektörü geliyor, sanayi sektörü ise kadınlara kapalı. Fabrikalarda çalışan kadınların sayısının düşük olmasında bu tür işlerin kadınlara uygun iş olmadığı zihniyetinin rolü büyük.

Kadınların çalışma yaşamındaki alt konumlarının erkeklere göre daha düşük eğitimli olmalarından kaynaklandığını söylemenin yanlış olduğu, kadınların her eğitim düzeyinde dezavantajlı durumda oldukları söyleniyor. Üniversite mezunu da olsalar bu kural değişmiyor.

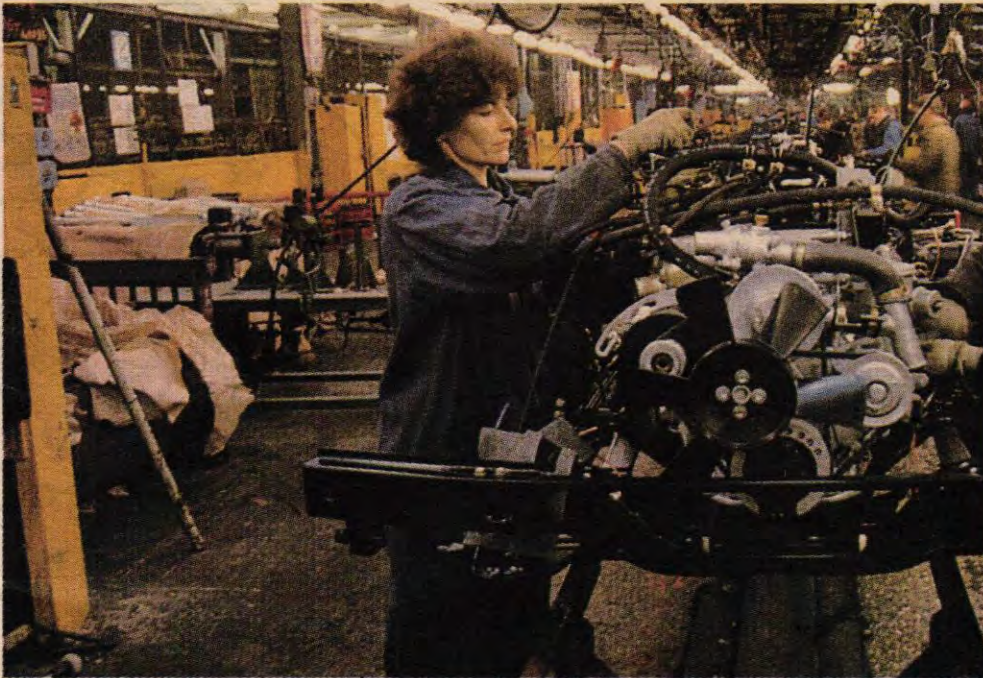
Kentlerde, az sayıda kadının emegini işgücü pazarına sunduğunu gördük. Peki bu kadınların iş bulma şansı nedir? Erkeklere oranla kadınlar arasında işsizlik çok daha yüksek. Emek piyasasında kadınların erkekleri geçtiği tek alan bu.

İlk oturumun tartışma bölümünde, toplantıya izleyici olarak katılan konfeksiyon şirketi sahibi bir kadın, şirketinde uyguladığı kısmi zamanlı çalışmanın işçi kadınlar tarafından tercih edildiğini söylüyor. Bu yolla kadın istihdamının artırılabilirliği önerisi ise, izleyiciler arasında bir hayli tepki topluyor. Kısmi zamanlı çalışmanın kadınlara uygun bir çalışma biçimi olarak sunulmasının çok tehlikeli olduğu dile getiriliyor. Kadınlar önce evde işlerini yapsınlar, sonra da arta kalan zamanlarını dışarda çalışarak değerlendirsinler mantığının, kadınların, iş yaşamında hep marjinal kalmasına yol açacağı, ayrıca bunun kadınların temel sorumlulukları ev işleridir anlamına da geldiği söyleniyor. Bu konu, kadınların ücretli istihdamının ev içi toplumsal cinsiyetçi işbölümüyle ilişkisini, gündeme getiriyor. Katılımcılar, tüm sorumlulukları kadınlara yükleyen ev içi işbölümünün kökten değişmesi gerektiğini, bunun ideolojik bir mücadele gerektirdiğini belirtiyorlar.

Tartışılan diğer bir konu, iş yasalarında yer alan kadınları koruyucu yasalar (akşam vardiyasına kalmamak gibi). Uygulamada bu yasaların kadınları korumaktan uzak olduğu, hatta tersine, kadınların aleyhine çalıştığı, işverenlerin, kadınları daha düşük statülü ve ücretli işlerde çalıştırmasına gerekçe oluşturduğu belirtiliyor.

Gündeme getirilen diğer bir konu, kentlerde çalışan genç ve bekâr kadınların çoğunluğunun evlenince işlerini terk edip evlerine kapanmaları. Bu duruma yol açan en önemli nedenlerden biri çalışma saatlerinin uzunluğu. Türkiye'de yasalar tersini söylese de uygulamada çalışma saatleri çok uzun, hafta sonları çalışan işyerlerinin sayısı ise az değil. Bu koşullar, evli kadınların kendilerine biçilen aile içi rolleriyle bağdaşmıyor.

Toplantının ikinci oturumunda, ilk konuşmacı Hacer Ansal (İstanbul Teknik Üniversitesi) "Gümrük Birliği ve Formal Sektörde Kadın" başlıklı konuşmasına, Gümrük Birliği'nin Türkiye için ne anlama geldiğine dikkat çekerek başlıyor: Avrupa Birliği ülkeleriyle alışverişte, sanayi mallarına ve işlenmiş tarım ürünlerine karşılıklı olarak konan

vergilerin ve diğer engellerin kaldırılması. Bunun anlamı, bizim Avrupa ülkelerine daha fazla mal satabileceğimiz gibi, o ülkelerin de Türkiye'de mallarını daha kolaylıkla satabilmeleri. Daha doğrusu, hangi ülke daha ucuz ve kaliteli mal üretirse onun malının müşteri bulacağı. Bu değişimin işletme bazında en önemli etkisi ise, işletmeleri, hem Türkiye hem Avrupa pazarlarında rekabet edebilecek mallar üretmeye itmesi olarak ortaya çıkıyor. Bu nedenle, firmalar teknolojilerini yenilemekte, üretim ve organizasyonda yapı değişikliğine gitmek zorunda kalmaktadırlar.

Ansal, çalışmasında tekstil ve elektronik sanayinde yeni teknoloji kullanımının ve organizasyon değişikliğinin kadın çalışanları nasıl etkilediğine bakıyor. İleri teknolojiler işletmelere girdikçe toplam işçi sayısı düşüyor. Hiç olmazsa işlerini kaybederken kadınlar erkeklerle beraber diye düşüneneceksiniz, ama hayır. Yine kadınlar dezavantajlı durumda, erkeklere göre daha yüksek oranda işlerini kaybediyorlar. Böylece, bu fabrikalarda toplam çalışanların içinde kadınların oranı düşüyor. Fabrikaların değişik bölümlerine girdiğimizde ise şunları görüyoruz. Eski teknoloji ile üretim yaparken, kas gücü gerektiren ve "erkek işi" olarak kabul edilen, örneğin, bir tekstil fabrikasının dokuma bölümünde, yeni teknolojinin girişiyle iş kolaylaşmış, kas gücü gereksinimi de ortadan kalkmış. Herşey otomatik, düğmelere basılarak yürütülüyor. Yine de bu bölümlerde kadınlardan eser yok. Geleneksel olarak erkekler tarafından yapılan işler teknoloji değişse de kadınlara kapalı. Bu da erkek egemen zihniyetin, sözde dayanakları ortadan kalksa bile, değişime nasıl direndiğini gösteriyor.

Yeni teknolojiyle birlikte fabrikalara yeni bölümler eklenmiş, örneğin bilgisayarların kullanıldığı bölümler. Buralarda kadınları arıyoruz. Bu bölümlerde fikir üretmek, iş programı yapmak gibi, yani kafa çalıştırılması gereken işler, erkeklere verilmiş. Bilgisayara veri girmek gibi, rutin, sabır isteyen, ama fazla kafa kullanmayı gerektirmeyen işlerde ise kadınlar var. Üstelik eğitimleri hiç de erkeklerden az değil.

Umut veren birkaç rakkam sunuyor Ansal. Bazı şirketlerde mühendis kadın oranı önemli ölçüde artış göstermiş. Oh diyorsunuz ve yanılıyor-sunuz. Biraz kazıyınca altından yine ayrımcılık çıkıyor. Kadın mühendisler "yazılım" alanında yoğunlaşmış. Sakin, ucu tıkalı, yani yükselme şansı olmayan bir alan. Tam kadınlara göre!

Ücret farklılığında da uyarıyoruz. Aynı işlerde çalışan kadın ve erkekler arasında ücret farklılığı yok gibi. Ancak bu durum geneli yansıtmıyor. Devamlı tekrar ettiğimiz gibi "kadın işi" var, "erkek işi" var. Ücret, beceri kullanıldığı varsayılan işlerde daha yüksek. Bu tür işlerde her nedense "erkek işleri".

Diğer bir konuşmacı, Ortadoğu Teknik Üni-

versitesi'nden Ayda Eraydın, "Gümrük Birliği ve Enformal Sektörde Kadın"ın durumunu anlatıyor. 1970'lerde dünya çapında yaşanan bunalım üretim ve tüketim biçimlerinin değişmesine yol açmış. Bazı sektörlerde, kitlesel mal üretimi, (yani büyük fabrikalarda büyük sayılarda aynı malın üretilmesi) yerini, tüketicilerin birey olarak talebine karşılık verebilmek amacıyla, değişik mallar üreten "esnek üretim" organizasyonlarına bırakıyor. Yani, aynı kazaktan binlerce üretmek yerine, değişik model ve kaliteden farklı tür kazaklar üretiliyor. Bu üretim biçiminde fason üretim önem kazanıyor. Büyük işletmeler, küçük atölyelere, hatta evlerinde çalışan kadınlara iş veriyor. Talebin iniş çıkışlarına uyumlu, üretimi zaman zaman artırabilen veya azaltabilen ve hep değişik ürünler üretebilen organizasyon biçimleri gerekiyor. Bu üretim organizasyonu sosyal güvencesi olmayan, sendikası, gerektiği zaman işe alınan gerektiği zaman atılabilen işgücü anlamına geliyor. İşte kadın emeği burada sahneye çıkıyor. Kadının, evin "birincil ekmek kazananı" olarak görülmesi talep edilen niteliklere uygunluğunu sağlıyor.

Eraydın, Türkiye'nin ihracatının yüzde 50'sinden fazlasını gerçekleştiren konfeksiyon sektöründe İstanbul'da yaptığı bir çalışmasını aktarıyor. Kadın yoğun bir sektör olan konfeksiyonda çalışma koşulları çok ağır. Günde 9-10 saat çalışıyor. Kadınların hafta sonu ve hatta tüm gece çalışmaları oluyor. Çoğu düşük eğitilmiş ve ikinci nesil göçmen kadınlar. Çalışmaya başlama yaşı ise 10-12.

Eraydın konfeksiyon sektörünün bu üretim yapısıyla şu anda olduğundan daha ileri gitmesinin mümkün olmadığını söylüyor. Üretimde bir dönüşüm yapılmadığı takdirde ihracatı artırma olanağının bulunmadığını vurguluyor. Yani, kadınlara açık az sayıdaki alandan biri olan bu sektörün geleceği de çok aydınlık gözüküyor.

İkinci oturumun başkanı Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden Ferhunde Özbay toplantının sonucunu "belirsizlik" olarak niteliyor. Değişmekte olan ve değişecek yapısal faktörlerin geleceği nasıl etkileyeceği belirsiz. Belirsizliğin olumlu yanlarını yakalamaya çalışıyor. Az da olsa bazı alanlarda kadın istihdamının arttığını gördüğümüzü, ancak bu durumun tersine dönme olasılığının da bulunduğunu söylüyor. Bu nedenle, hızla, erkek işlerinin kadınlara açılmasını sağlamalıyız, diyor.

Özbay, 1970'lerde kadınların işgücü piyasasındaki alt konumunu, eğitimlerinin düşüklüğüne bağladıklarını, oysa, artık eğitimin nicel yanının anlamlı olmadığını anlaşıldığını ve asıl mesleki ve teknik eğitimin önem kazandığını söylüyor. Liseleri ve artan sayıdaki imam hatip okullarını bu gereksinimi karşılamaktan uzak olarak görüyor. Eğitimin kalitesinin gittikçe düşmekte olduğunu, değişen sosyal yapıya uygun eğitim politikamızın bulunmadığını söylüyor ve ekliyor: Eğitim ve sağlık harcamalarının kısılmasına ve devletin refah devleti olmaktan çıkarılmasına karşı durmalıyız.

Özbay'ın üzerinde durduğu diğer bir konu, küreselleşmenin tüm dünyadaki kadın emekçiler üzerindeki etkileri. Ülkelerarası artan ticaretle, mal ve sermaye akışının hızlanmasıyla, başka bir ülkede, bizden daha düşük bir ücreti kabul etmek zorunda kalan bir kadının, işimizi elimizden almasının mümkün olduğu bir dünyada yaşadığımızı ve o kadınla rekabetimizin, kadın emeğinin ucuz ve ikincil emek olarak yeniden üretilmesini dünya çapında sağladığımızı söylüyor. Bu nedenle, tek tek ülkelerde kadınların kurtuluşundan söz etmek mümkün görülüyor. Bu duruma ancak hep birlikte son verebiliriz. Cinsiyetçi ayrımcılığa izin veren yasaların ve uygulamaların tek tek ülkelerde değil her yerde değiştirilmesi şart.

Güneş

Kadın Kozası çalışıyor

Habitat sırasında kurulan Kadın Kozası Ankara'da çalışmalarını sürdürüyor. Koza herkesin katılımına açık.

Geçen yıl 2 Mayıs-14 Haziran tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen BM Habitat 2 İnsan Yerleşimleri Konferansının ardından Küresel Eylem Planı ve Ulusal Eylem Planı üzerinde çalışmalar yapmak, alınan kararları yaşama geçirmek üzere sivil toplum örgütleri kendi kozalarını (çevre, gençlik, çocuk spor gibi çeşitli konularla ilgili çalışma gruplarını) oluşturmuşlardı. Kadın bilinci içinde saklı olan sınırsız potansiyele açığa çıkarmak, bu yönde ortak projeler hazırlamak, yaşanabilir bir kent için bu çalışmaları Ankara Yerel Habitat'ın Mart 97'de gerçekleştirilecek birinci hazırlık toplantısına taşımak amacıyla Kadın Koza'sını oluşturmaya yönelik ilk toplantı 22 Şubat'ta Ankara'da yapıldı. Aynı konuda etkinlik gösteren tüm sivil toplum örgütlerinin ve hiçbir sivil toplum örgütüne bağlı olmak koşul aranmaksızın bireylerin katılımına açık olan Koza yapısı, Koza'ya katılan kişi ve kuruluşların birbirleriyle iletişimini kolaylaştırmakta, kendi aralarında kendi amaçlarına yönelik çalışmalar yapmalarına olanak sağlayarak sivil girişimciliği ve sivil bakış açısını resmi gündeme yansıtmayı amaçlamaktadır. Kadın Koza'sının toplantıları bundan sonra düzenli olarak sürdürülecek.

İlgilenenler için geçici kolaylaştırıcılardan Gülten Kayan 0312.309 04 84, Semiha Öncel 277 23 52 09, Fulya Vekiloğlu ve Nursay Arı 467 34 26.

Elvan Göçmen

Maltepelili kadınların artık bir yeri var

m

Maltepe'de, Beşçeşmeler Mahallesi, Mahallenin Muhtarları Sokak'ta hemen dikkat çeken sarı kapılı yer burası. Aynı adlı dizideki Temel'in kahvesinin solundan gidince birkaç metre ilerde. Gerçekten! İçerisi rengarenk duvarlar, 8 Mart duyuruları, resimler, kadınlara ait yazılarla, her taraf çiçeklerle dolu. Özenle hazırlanmış çocuk odasında açılışa çocuklarıyla gelen kadınların çocukları keyifle oynuyorlar. Sıcak bir mekân, kadınlara dolu, herkes memnun, keyifli, birbirine sarılanlar konuşuyorlar...

On beş yirmi kadın bir buçuk yıl boyunca buluştular. "Hayatımızın her alanında kadın ezilmişliğini çok fazla hissediyorduk. Bu nedenle buluşmaya başladık. Düzenli olarak buluşuyorduk. Kadın ezilmişliğinin nedenlerini, neler yapabileceğimizi konuşuyorduk. Giderek bunları başka kadınlarla konuşmak, paylaşmak, dayanışma içinde olmak istedik ve yeni kadınlarla buluşabilecek, konuşabilecek bir yerimiz olsun dedik. Yer için uğraşmaya başladık. Sonunda kendi emeğimizle bu mekân ortaya çıktı. Şimdi burada kadınlarla birlikte olmak, yaşadıklarımızı paylaşmak, ortak sorunlarımızın üstesinden gelmeye çalışmak ve dayanışma içinde olmak istiyoruz." diye anlatıyorlar.

Bu mekânın henüz adı yok. Gelenlerden öneriler topluyorlar, böylece bu sıcak yerin bir adı olacak. Haydi kadınlar önerinizi alın Maltepe'ye koşun.

Nermin Coşkun

Erkek egemenliğine dayalı şeri düzenle yine erkek egemenliğine dayalı “çağdaş” yurttaşlar toplumu arasındaki temel fark kadınlar açısından şudur: İlkinde, kadınlar üzerindeki baskı Tanrı kelamının güvencesi altındadır; gizlenecek, saklanacak, çekinilecek bir yanı yoktur bunun. İkincisinde ise, hukuksal eşitlik perdesi altında bütün toplumsal ilişkilerde ve özel alanın patırtılı dünyasında gizlenmiştir bu baskı.

Bir kez daha

“Kadınlar, şeriat ve çağdaşlık” üzerine...

Geride bıraktığımız bir ay içinde “şeriat” tartışması iyiden iyiye alevlendi. Bir yandan Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız’ın sözleri, öte yandan yine Sincan’da bir kadın muhabirin, Işın Gürel’in uğradığı korkunç saldırıyla başladı bu gelişme. Bunları Bekir Yıldız’ın tutuklanması ve Adalet Bakanı Şevket Kazan’ın Yıldız’ı cezaevinde ziyaret etmesi izledi. Ankara’da yapılan “şeriat’a Karşı Kadın Yürüyüşü”nü kimi siyasal İslâm sözcüleri tarafından, kelimenin tam anlamıyla münasebetsiz deyimlerle nitelendirilmesi bu zincirde bir başka halkaydı.

Bu “olaylar dizisi” kimi siyasal İslâm yanlılarının şeriat düzenini örtük olarak savunmaktan açık olarak savunmaya geçişlerinin bir ifadesi gibiydi. Bir yandan da, şeriat “sözcüğü” üzerinde bir tartışma başlatıldı ve “Kuran’daki kurallar bütünü” biçiminde evcilleştirilmeye, dolayısıyla eleştiriden muaf hale getirilmeye çalışılan bir şeriat kavramı atıldı önümüze.

Nasıl tanımlanırsa tanımlansın, şeriat hukuktan devlete, çalışma yaşamından eğitime, sokaklara, kamusal alanı baştan aşağı düzenleyen bir kurallar bütünü. Ancak bununla da kalmıyor ve özel alanı, bu alandaki temel ilkeleri, yani kadın-erkek ilişkilerini de tanımlıyor ve denetliyor. Kısacası, ev içinde, mutfakta, yatakta nasıl davranacaklarını; sokağa, kamusal alana hangi koşullarda, hangi amaçlarla, hangi kılıkla çıkacaklarını; evlilik, boşanma, miras, vb. durumlarda kadınların “yurttaşlık” statülerine getirilecek kısıtları bir bir düzenliyor. Bütün bunları yaparken de, kadınla erkek arasındaki, Tanrısal buyruğa dayalı bir farklılığı temel alıyor: “Yaratı-

lış”tan kaynaklanan, yani doğal, değiştirilemez bu farklılık temelinde kadınlar için özel görevler (annelik, eşlik) ve “hak sınırları” belirliyor.

Zaten kadınlar açısından şeriat’ın asıl tehdit edici yanı da buradan kaynaklanıyor. Bu hukuk düzeninin temelini “eşit yurttaşlar” anlayışı değil, “farklı ve birbirini tamamlayan” cinsler varsayımı oluşturmuş. Böyle olunca da “eşitlik” adına hiçbir şeye itiraz etmek mümkün değil. Oysa “eşit yurttaşlık” ilkesinin geçerli olduğu bir toplumda, örneğin mevcut Medeni Kanun’un “aile reisi” kavramını ve bunun uzantısı olan, eşitliğe aykırı bir dizi hükmünü eleştirebilirsiniz; kadının çalışmasının ve seyahat etmesinin koca iznine bağlı olmasını, mülk alım satımında, konut seçiminde sadece kocanın söz sahibi olmasını bu temelde sorgulayabilirsiniz... Ama zaten kadın olarak sizin görev ve haklarınızın Tanrı buyruğuna, “yaratılış”tan farklı olduğu açıkça ileri sürülüyorsa ve geçerli toplumsal ölçüt “eşitlik” değil de (Tanrısal) “adalet”se, buna karşı yapabileceğiniz çok da bir şey yoktur... Bu tanımların kendilerini sorgulayan ve kadınların öncülük edeceği köklü bir reform hareketi başlatmak dışında...

İşte laikçiliği tek bayrak olarak benimsemiş, bu uğurda imam nikâhlı kadınların cezalandırılmasını savunabilen, “şeriat’a karşı Kadın Yürüyüşü”nde örtülü bir kadın silüetinin üzerine çarpı işareti koyacak kadar kadın düşmanlığı yapabilen kimi kadın gruplarının taktıkları bu at gözlüğünün nedenini de buralarda aramak gerekiyor. Yurttaşlık hukukuna göre örgütlenmiş “çağdaş” toplumlarda, çocuklarla ilgili düzenlemeler ve evlilik sözleşmesinin bazı temel ilkeleri

dışında, özel alan (aile yaşamı, eviçi) toplumsal ve siyasal düzenlemelerin dışında bırakılmıştır. Bu alanda olan bitene toplum müdahale etmez. Nitekim 1960’ların sonunda çeşitli ülkelerde, 1980’lerde de Türkiye’de gelişen ikinci dalga feminizm bu özel alanda olup bitenlerin politika dışı olmadığını, bu alanın erkeklerin kadınlar üzerindeki hâkimiyetine dayalı sistemin bir parçası, hatta en temel kalesi olduğunu haykırmıştır. Böyle yaparak feminizm “çağdaş” toplumun en temel ilkesini sorgulamış, özel alanla kamusal alan arasındaki duvarı yıkmaya yönelmiştir. Aslında erkek egemenliğinin en “çağdaş” biçimi bu duvarın üzerinde yükselir: Sistematik ve eşitsiz bir işbölümü; bu işbölümünde ezilen tarafın, kadınların maruz kaldığı sistematik şiddet; kadınların emekleri, bedenleri, kimlikleri üzerinde sorgulanmayan bir erkek denetimi... Mahremiyetin masum görünümü altında özel alanın baskıya dayalı dünyası yer alır.

Kısacası erkek egemenliğine dayalı şeri düzenle yine erkek egemenliğine dayalı “çağdaş” yurttaşlar toplumu arasındaki temel fark kadınlar açısından şudur: İlkinde, kadınlar üzerindeki baskı Tanrı kelamının güvencesi altındadır; gizlenecek, saklanacak, çekinilecek bir yanı yoktur bunun. İkincisinde ise, hukuksal eşitlik perdesi altında bütün toplumsal ilişkilerde ve özel alanın patırtılı dünyasında gizlenmiştir bu baskı. “En çağdaş” toplumlarda, çalışma hayatını, evliliği düzenleyen yasa maddelerinde, eğitimde, hele feminizmin son yirmi beş yıl içinde sağladığı kazanımlarla birlikte, çarpıcı eşitsizliklere rastlanmaz. Hatta hak eşitliğinin ötesinde, kadınların somut yaşamlarını

kolaylaştırmaya / düzeltmeye yönelik pozitif ayrımcılık önlemleri de vardır. Ama yine de, kadınların emeklerine, bedenlerine, kimliklerine erkekler tarafından el konuluyordur. Yine de kadınlar sokakta, işyerinde, evde cinsel tacize, şiddete, tecavüze maruz kalıyorlardı.

Kadınların itirazını, isyanını meşru kılan bu “çağdaş” düzenin diğeri karşısında fersah fersah üstün olduğu tartışılmaz. Ancak bu düzene sırtımızı yaslayarak, imam nikâhlı ya da örtünmüş kadınları hedef almanın, laikçi/şeriatçı kadınlar saflaşması yaratmanın çeşitli sakıncaları var: Her şeyden önce, kendi ezilmişliğimize kör kalmak, kendimizden daha “geri” gördüğümüz bir kesim kadını (onların erkeklerini değil!) aşağılamak... Giderek, kılıklarından dolayı bu kadınların ev dışında çalışma, kamu hayatına katılma haklarının ellerinden alınmasına onay vermek; imam nikâhının yani erkek baskısının zaten mağdur ettiği kadınlara, bir de kadınlar olarak yüklenmek... Bunların da ötesinde, örtünmenin siyasal bir simge haline gelmesine yol açmış olan yasakçı laiklik anlayışına omuz vermek, böylelikle örneğin Cezayir’de olduğu gibi radikal siyasal İslâm gruplarının tepkilerini beslemek... Ve nihayet, bu baskıcı, yasakçı laiklik anlayışıyla ilgili yanlısamlara düşmek: Unutmayalım, bu coğrafyada 12 Eylül öncesinden bu yana siyasal İslâm başka politik akımlara karşı kullanılacak bir koz olarak desteklendi. Başka coğrafyalarda, diyelim Pakistan’da, Bangladeş’te ise, kadınlar üzerinde şeriat’a dayalı baskıyı yerleştiren, kurumlaştıran bizzat bu ülkelerin darbecileri oldu...

Gülner Savran

İslam hukuku kadınların aleyhinedir

Ve iman nikâhı bu hukukun bir parçasıdır

Pazartesi'nin son sayısında imam nikâhı üzerine yazılanları okudum ve korkuya kapıldım. Korkumun nedeni imam nikâhının Türkiye'deki yaygınlığı değil, *Pazartesi*'nin yorumu: "Medeni" nikâhın ve genelde evlilik mahkûmiyetinin kadınların hayatlarında neden olduğu sıkışmışlıkla imam nikâhı arasında pek de fark olmadığının ileri sürülmesi.

İmam nikâhı tek başına bir olgu değil, bir bütünün parçası. İslami hukukun, günlük hayatın her alanını örgütleme iddiasındaki bir dünya diniolan İslamiyetin, İslami yaşamın önemli bir parçası.

İmam nikâhının devletçe tanınması; Refah Partisinin miğferliğini yaptığı İslamcıların açtıkları yeni bir çarpışma alanı. Yarın, -feministlerin onayıyla ya da sessiz kalışıyla- imam nikâhı onaylanırsa, İslama uyum boşanmaya nasıl itiraz edilecek? (Kocanın evlilik akdini tek taraflı feshiyle kadın çocuklarını ve bütün eşyalarını bırakarak evi terk eder). Ya İslami miras hukukuna (kadının mirasta payı yoktur, erkek kardeşlerinin uygun gördüğü bir bedele razı olur), ya ceza ve muhakeme usulüne (kaç kadının tanıklığı bir erkeğine denk düşecek) nasıl karşı çıkılacak? (*)

Türban olayından bildiğimiz tuzak tıpkısıyla yine işletiliyor: "İslama gönül düşürmüş" ve "Allah'ın emrettiği şekilde yaşamayı seçmiş(!) bazı kadınlarımızın "uğradığı zulmü" ortadan kaldırmaya çalışırken, İslami yaşamı seçmemiş, hatta neyi seçeceği kendisine sorulmamış -tesettürlü birçok kadın da bu grupta, istedikleri kadar aksinin propagandasını yapsınlar, ufak bir İslam elitine mensup kadınları medyatikleştirip geneli temsil ediyormuş gibi gösterebilirler- büyük kadın çoğunluğu güme gidecek.

Biz de oturup öyle miydi böyle miydi diye düşüneceğiz. Medyatikleşmiş birkaç İslamcı kadının ağzından, kadınların hakkı hukuku, mağduriyeti sözleri çıkıyor diye olan bitene çekingen onaylar vereceğiz. Osmanlı süfretlerinin Tanzimat'tan başlayıp 1930'lara kadar süren mücadelesinin bize kazandırdığı yasal hakları, bu haklardan daha önemlisi, İslami hukuk cenderesinin kırılmasını elimizin tersiyle bir kenara iteceğiz. Buna hakkımız yok. Buna hiç hakkımız yok.

Nuriye Ortaylı

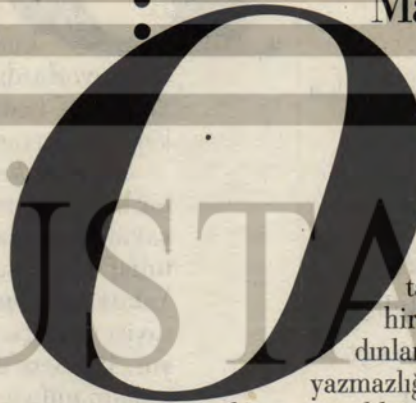
(*) İslami hukuk konusunda, bu hukukun geçerli olduğu ülkelerdeki feministlerin yazdığı çok sayıda tanıklık, eleştiri, çözüm önerisi var. Bu kadınlardan Türkiye'de en çok tanınan Nevval El Saddavi.

İstanbul'da

Her 7 kadından 1'i okuma yazma bilmiyor!

- Ankara'da kadın okumaz yazmazlık oranı yüzde 15'lerde. Bu oran İzmir'de yüzde 19'ları buluyor, Güneydoğu'da yüzde 55'lere ulaşıyor. Şırnak'ta kadınlar arasındaki okumaz yazmazlık oranı yüzde 80, Mardin, Siirt ve Van'da yüzde 64.

- Okumaz yazmazlığın kırsal kesime ait bir sorun olduğu doğrultusunda genel bir kanı var. Oysa elimizdeki istatistikler büyük şehirlerde yaşayan kadınlar arasında da okuma yazmazlığın ne kadar büyük bir sorun olduğunu ortaya koyuyor. Evet, İstanbul'da, içinde yaşadığımız bu şehirde her 7 kadından 1'i yani yaklaşık yüzde 15'i okuma yazma bilmiyor (1990 yılı istatistiklerine göre). Ankara'da da karşımıza çok benzer bir tablo çıkıyor. Ankara'da kadın okumaz yazmazlık oranı yüzde 15'lerde, bu oran İzmir'de yüzde 19'ları buluyor. Bu oran Güneydoğu'da yüzde 55'lere ulaşıyor. Şırnak'ta kadınlar arasındaki okumaz yazmazlık oranı yüzde 80, Mardin, Siirt ve Van'da yüzde 64.

- Okumaz yazmaz kadınlar okuma yazma ile eğitim sırasında elde edilen en temel bilgilerden, yani saatin nasıl okunacağından, 20. yüzyılda yaşıyor olduğumuzdan, bir yılın kaç aydan oluştuğundan habersizler. Bu kadınlar arasında hiç otobüse binmemiş, kendi mahallesi dışına hiç adım atmamış, Boğaz Köprüsü'nden

hiç geçmemiş, Taksim'i hiç görmemiş yüzlerce, binlerce kadın var. Bu kadınlar en temel hukuki haklarının (Mülk sahibi olma, şiddet görmeme, boşanma) ne olduğundan haberdar olmak bir tarafa, pazara çıktıklarında fiyatları dahi okuyamıyorlar.

Yalıtılmış hayatları içinde bu kadınlar istemedikleri gebeliklerden korunamıyorlar, fiziksel ve cinsel şiddet gördüklerinde ses çıkaramıyorlar, hukuki hiçbir kanaldan yardım alamıyorlar, boşanamıyorlar, aile dışında hiçbir toplumsal dayanışma biriminden haberdar değiller, çalışmıyorlar, kendilerine söylenenler dışında hiçbir kanaldan bilgi alamıyorlar.

Okumaz yazmazlığın kadın özgürleşmesi için ne kadar temel bir engel, ne kadar temel bir sorun olduğunun bilincinde olalım!

Kadınları okur yazar yapmak için verdiğimiz zorlu mücadelede bize destek olmanızı istiyoruz. Her türlü kaynağımızla -gönüllü katılımınız, maddi kaynaklarımızla- desteğinizi bekliyoruz. 8 Mart'ın bütün kadın dostlarımız için kutlu olması dileklerimizle. Sevgiyle...

İşlevsel Yetişkin Okur Yazarlığı Programı Çalışanları
(Anne Çocuk Eğitim Vakfı)

Kadın Eserleri Kütüphanesi'nde 8 Mart

8 Mart günü çeşitli kadın gruplarının yapacağı, "Artık Şöngütlü" mitinginin ardından, Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı 9 Mart Pazar günü saat 14.00'de "Örgütlenme Deneyimlerimiz" başlığıyla bir panel düzenliyor. Panelde, kadın örgütlenmesinin değişik alanlarında yer alan kadınlar kendi deneyimlerini aktaracak, bugünün değerlendirilmesinden yarının hedeflerine doğru birikim oluşturmaya yönelik bir tartışmayı gerçekleştirecekler. Panelde dergimizden de bir arkadaş katılarak *Pazartesi* dergisi deneyimini aktaracak. Kadınların örgütlenmeye yönelik ihtiyaçlarını ve niyetlerini dile getirdikleri bu 8 Mart'ta, bu panel örgütlenme tartışmalarına bir katkı sunmayı amaçlıyor.

**Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı:
Fener Mahallesi, Fener PTT yanı, Haliç, 34220, İstanbul.
Tel: (0212) 534 95 50 Faks: (0212) 523 74 08.**

Buhar banyosu boş. Oraya ilk girdiğimde bunu bilmiyorum, spordan sonra havluya sarınmışım. Buhar o kadar fazla ki zar zor oturacak yerlerden birine ulaşabiliyorum, ayaklarım havada, dizlerim bükük şekilde oturuyorum. Vücutum terlemeye başladıkça ve gözlerim buhara alıştıkça yalnız olduğumu fark ediyorum. Parmağımla kendime yavaşça girebilmek için kendimi okşamaya başlıyorum, içeriye ulaştığımda kendim veya birisi oraya dokunduğunda daima o ılık şurup başlıyor. Bu hep oluyor ama vücudumun içinde ıslaklığa ihtiyacım yok çünkü ter ve buhar bacaklarıma doğru akarken bacaklarımla arasındaki tüylere değiyor, o kısım bütünüyle sırlıslam olmuş. Buhar banyosunun kapısının açıldığını duymuyorum. Gözlerim kapalı, aklım artan heyecana kapılmış ve tek fark ettiğim bir ses duyduğumda orada birinin olduğu, hızla bakıyorum. Karşıda, mermer kaplı bölmede bir vücut fark ediyorum. Tanrım, kendime ne yaptığımı gördü mü acaba? Hareket etmeye korkuyorum. Uykuluyormuş numarası yapıyorum, gözlerimi yeniden kapatıyorum. Mermere uzanıyorum, havluyu öyle yukarı kaldırıyorum ki neredeyse yüzümü kapatıyor. Uykuluyorum veya öyleymiş gibi yapıyorum. Bildiğim diğer bir şey de bir elin kalçalarıma ulaştığı. Havlunun altında gizlenmiş bir şekilde nefes nefeseyim. Bacağımdaki tüyler diken diken oluyor, biraz da korku... Kaçmalı mıyım? Ama havlu beni koruyor, saklıyor, pasif kalıyorum. Diğer bir kişinin içeri girip bizi böyle görebileceği gibi bir problemi boş veriyorum. O da izleyebilir. Şimdi elleri kıcımda. Onlara masaj yapıyor, parmakları daha yukarılara bacaklarımla ayırana dek. Ağzımı bekliyorum, beni bitmez tükenmez dakikalar boyunca öylece bırakıyor. Dudaklarımla havlunun altında sessizce yalvarıyor; "Lütfen, lütfen, durma öp beni, onu öp!" Parmakları benim bir parçam olmuş. Klitorisim nemli sıcaklıkla karşılaşıyor ve sanki o büyüyor, ona doğru genişliyor, ağzına ulaşıyor... Ve sonra yumuşak bir şekilde şefkatle dudakları üzerimde, dili bana doğru ıslak hareket ediyor. Bir yanım eğer biri bizi bulursa neler olacağını düşünmeden edemiyor ama hiç şansım yok. Ben o parmakları, o ağzı terk edemem. Ter yüzüme akıyor, buhar yanımla kaplıyor, hissediyorum. Onun elleri ve dudakları dışında hiçbir şeyini hissetmiyorum. Başka türlü o şekilsiz. Şimdi benden akan şurubu hissedebiliyorum, o bunu içiyor, teri ve benim terim yarığında karışıyor. Dudakları öyle dolu ve dili öyle ıslak ki yavaşça beni emiyor. Kıcımdan klitorisime kadar bütün yollardan geçerek ama onun üzerine gelince duruyor, ondan ayrılamıyor, sonra dili küçük yuvarlaklar çizerek onun etrafında dolaşıyor, onu gıdıklıyor, dönüyor, o dolu öpücük yine, yine. Sıcaklık çok artmış ve benim heyecanım da. Korkarım bayılacağım, çılgın atacağım. Havluyu sıkıca ısırılmışım, kalçalarımla aniden yükseltiyorum, böylece dilinin tümü geldiğimde içime giriyor. (Rica üzerine yazılmış.)

Nancy Friday, *Benim Gizli Bahçem*

Bugüne kadar bir sürü kediyle aynı evde yaşayan yalnız kadınlara hep tuhaf gözle bakıldı. Yalnızdı, çünkü huysuz ve geçimsizdi. Yalnızdı, çünkü bir erkek elde edememiş, edebilmişse bile onu elinde tutmayı becerememişti. Kedi besliyordu, çünkü erkeksiz olduğu gibi çocuğu da yoktu. Sayısı giderek artan kedileri de, kafayı giderek daha çok yediğinin göstergesiydi. Bu imajıyla mahallenin delisinin bir kademe üstünde yer alabilirdi ancak. Modern kedi kadınsa bu imajı yıkıp geçti. Özgürlüğüne her şeyden daha çok düşkün modern kedi kadının sloganı: Her başarılı kadının arkasında yetenekli bir kedi vardır!

Bir veya iki kedi besleyen yalnız bir kadın kabul edilebilir bir şey. Tamam. Fakat üçüncü bir kedi aldığımız anda adınız hafif eksantrikten, tamamen zirdekiye çıkar. İnsanlar bir kedi sürüsüyle yaşayan bu meczup kadınları aslında pek iyi tanımıyorlardır, ama bilirler ki, "kedi kadın" kedilerle yaşar, çünkü erkek bulamıyordur.

The Sunday Times'de yayımlanan bir habere göre, geçen ay İngiltere'de yayımlanan Sosyal Eğilimler Raporu tuhaf bir tesadüf ortaya çıkardı: Yalnız yaşayan kadın ve erkeklerin sayısı arttıkça, kedi nüfusu da büyüyor. İngiltere'de yalnız yaşayanların toplam nüfusa oranı yüzde 29. 2016 yılında bu oranın yüzde 36'ya çıkması bekleniyor. Bu arada İngilte-

re'deki kedi nüfusu da köpekleri geride bırakarak 7.2 milyona ulaşmış durumda.

Anti-kedi lobisine göre bu, toplumun şimdi de kedi takıntılı yalnız kadınlarla dolduğunu gösteriyor. Bunun en sağlam kanıtı da, süpermarket sepetlerini ciğerli tavuklu mamalarla dolduran tuhaf kadınların sayısındaki artış. Bu kadınlar onlara, *Batman*'de Michelle Pfeiffer'in canlandırdığı yalnız ve avare, erkeklerle ilişki kuramayan, intikam peşindeki Catwoman, kedi kadın karakterini çağırıyor.

Kedi kadınlarsa böyle düşünmüyor. Onlara göre, bu hükümet raporu onların çoktandır bildikleri bir şeyi ortaya çıkardı yalnızca: Birbirlerini daha konuşmadan içgüdüleriyle tanıyan bir kedi seven kadınlar topluluğunun varlığı. Fakat bu kadınlar ne Michelle Pfeiffer'in canlandırdığı karaktere, ne de *Bizimkiler*'in

im: Kedi kadınlar

Ayla Hanım'ına benziyor. Modern kedi kadın iyi eğitilmiş, özgürlüğüne delice düşkün ve para sıkıntısı çekmeyecek kadar iyi bir gelire sahip. Kediler, ne erkeklerin ne de çocukların yerini tutuyor. Bu kadınlar kedilerle yaşamayı seçiyorlar, çünkü onlar basbayağı arkadaşlar!

Türkiye'de de kedi kadınların sayısı giderek artıyor. Artık yalnızca süpermarketlerde değil, arka sokak kuruyemişçilerinde dahi kedi maması bulabiliyorsunuz. Ya da şöyle diyor kuruyemişçi mahcup mahcup: "Vallahi yeni bitti. İsmarladım bugün gelmesi lazım." Belli ki, mahalenin kedi kadını ya da kadınlarından mama konusunda epey bir sitem almış.

Geçenlerde iyi eğitilmiş, yüksek gelirli, özgürlüğüne düşkün tam bir kedi kadın arkadaşım, kendisi gibi gazeteci kedi kadın arkadaşlarıyla geçirdiği bir haftasonunu anlattı. Onlar sohbet edip dertleşirken, kedileri de birbirleriyle oynayıp hep beraber gayet güzel vakit geçiriyorlarmış. Derken tabii herkesin eve gitmesi gerekmiş. Fakat içlerinden birinin kedisi efendim sepete girmek istememiş, acaba sepeti mi sevmedi diye düşünmüşler. Sonra eve gitmek istemediğine karar verip hepsi orada kalmışlar. Aynı arkadaşım ilk kedisi Benek'in onu nasıl alıştıra alıştıra terk ettiğini anlatırken de, gerçek bir dosttan, hem de tarafların birbirini iyi anlayıp farklı tercihlerine saygı gösterdikleri ideal dostluklardan söz eder gibiydi. Benek Ataköy 9. kısıminin "ağası" haline geldikten sonra daha az eve gelir olmuş. Önceleri yalnızca bir haftalığına ortadan yok oluyormuş. Giderek bu süreler uzamaya başlamış. "Nasil olsa geri geleceğini biliyordum, o yüzden endişelenmiyordum," dedi arkadaşım. Gerçekten de geri geliyormuş Benek, yemeğini yiyip evde birkaç gün geçirip dinlendikten sonra tekrar sokaklara dönmüştü. "Benek sokaklarda mutlu oluyordu, o yüzden sokaklara gitti," dedi arkadaşım. Onu alıştıra alıştıra terk ettiği gibi, bir de yavrusunu bırakmış: Yumoş. Hoş, Benek 9. kısma genel olarak epey bir kendisine benzeyen kedi yavrusu hediye etmiş...

Kedi kadınlar, kedileri neden seviyorlar? Çünkü kediler de en az onlar kadar bağımsızlıklarına düşkünlere, dolayısıyla birbirlerini kısıtlamıyorlar. Çünkü kediler sevimli, güzel, temiz ve zahmetsiz olmalarının yanı sıra, kedi kadınların hayatına uyum sağlamayı biliyorlar. Ayrıca onlar gibi duyarlılar, eh onların da hayatından birçok aşk gelip geçiyor, acılarıyla mutluluklarıyla hayatı paylaşmayı biliyorlar.

Yalnız yaşayan kadınların sayısındaki artış üç belirgin eğilimden kaynaklanıyor: Artık kadınlar evlenmeden önce en azından bir süre ailelerinden ayrı ve yalnız yaşamayı tercih ediyorlar. Çalışan ve para kazanan kadın, evliliği hayatının merkezinden çıkarıyor. Evlilikler de eskiden olduğu gibi her şeye rağmen sürdürülüyor ve boşanma oranlarında büyük bir artış var. Kedi nüfusundaki artışa gelince...

Ben dört yılı aşkın bir süredir deliler gibi sevdiğim bir köpekle birlikte yaşıyorum, fakat anti-kedi lobisine ait değilim. Anti-kediciler gibi, kedi kadınlar arasında da köpeklerle karşı özel bir nefret besleyenler var. Onlara göre, kedi kadına, kö-

pek de, kokması ve pis olması nedeniyle, erkeğe benziyor. Ayrıca köpek hiyerarşiyi anlıyor ve riayet ediyor. Bu yüzden anti-köpekçiler, köpek sevenlerin hiyerarşinin tepelerinde bulunan erkeklerle ilişki kurmaktan hoşlandıklarını iddia ediyorlar. Buna karşılık kediler hem kedi hem insan zihniyetine sahip yalnız yaratıklar. Bu yüzden yalnız yaşayan kadınlar kedilerle yaşamayı tercih ediyorlar.

Kedi kadın, kedisine sıra dışı bir ilişki kuruyor. İkisi de yalnızlıktan, zulümden, aldatmaktan, bağımsızlıklarından ve terk edip gitmekten duydukları zevki yadsımıyor ve aynaya bakar gibi, birbirlerinde kendilerini görüyorlar. Kedi kadın için

kedisi bir statü sembolü ya da sahip olduğu şeylerden biri değil yalnızca. O kendi halinde, eleştirelilikten uzak, başı başına bir varlık. İyi bir işi olan ve çokluklu çocuklu hemcinslerinin imrendiği özgürlüğe sahip kedi kadın, kendisine tuhaf gözle bakan ve "Artık evlenip çocuk yap-san," diyenlerden hiç hoşlanmıyor, tıpkı "Sen bu kediye iyi bakmıyorsun," diyenlerden hoşlanmadığı gibi...

Aslında kedi besleyen kadınlara kuşkuyla bakılmasının tarihi ortaçağa kadar dayanıyor. Ortaçağda yaşamış kedi kadınlar, Hristiyan kilisesi tarafından Şeytan'ın bir görüntüsü olan kedilerle ilişki kurduğu için "cadı" kabul edilir ve işkence edilerek yakılmış. Dünyaya hükmetme iddiasındaki liderler Büyük İskender, Napolyon ve Hitler de kedilerden nefret ederlermiş. Kedi kadınlara göre bunun nedeni, kedinin hiçbir zaman ele geçirilemeyecek özgür ruhu.

İşte kediyle kedi kadın arasındaki ilişkinin temelinde bu yatıyor. Arada bağlılık yeminleri yok, bu ilişki geleneksel kalıpları, sözleşmelerle garantiye alınmış bağları reddediyor.

Geçenlerde başka bir arkadaşım da kedisinin onu terk edişini anlattıktan sonra, "Bir daha kedi almayaacağım, çok kötü oldum," dedi. Oysa kedisi aynı Benek'in yaptığı gibi, onu önce bir, sonra iki gün, daha sonra da bir haftalık aralarla alıştıra alıştıra terk etmişti. Gitmek istediğini beyan etmişti yani. Evet, onun ya gerçekten bir daha kedi almaması ya da "eleştirelilikten uzak" bu varlığı olduğu gibi kabul etmesi gerekiyor. Çünkü aslında hiç kimse, kimseye bir gün gitmeyeceğinin garantisini veremez, bir kedi ise hiç veremez. Bunu insanlara en iyi anlatanlar kediler, erkeklere en iyi anlatanlarsa kedi kadınlar! Kedi kadınlar özellikle kedileri sevmeyen erkekleri çok kısa sürede terk ediyorlar. Erkek, kedileri de söz konusu kedi kadını sevdiği kadar seviyor olsa bile, eğer kadının bağımsızlığına ve yalnızlığına ayak uyduramıyorsa, şansını baştan kaybediyor.

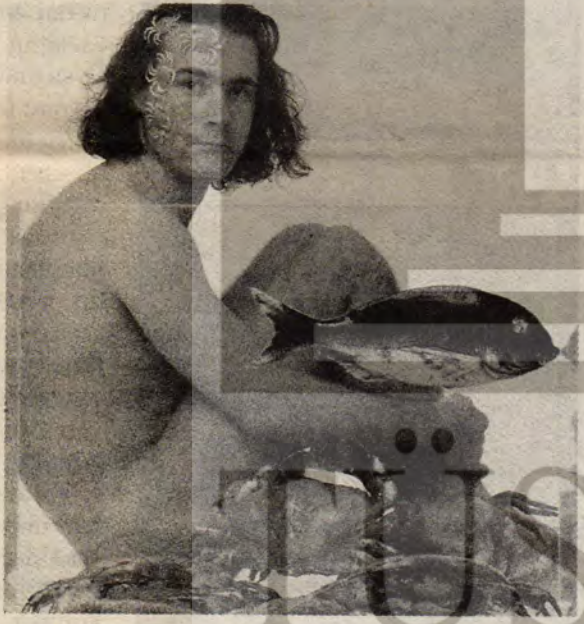
Ne kedilerin, ne de kedi kadınların bu özgür yaşam biçiminden vazgeçmeye hiç niyetli olmadıklarını gören pazarlama uzmanları, onları şimdiden hedef kitle olarak belirlemiş. Bugün İngiltere'de hayvan gıdası ve malzemelerine harcanan para yılda 2.8 milyar sterline ulaşmış bulunuyor. Kedi kadınların nüfusa oranının giderek yükselmesi bekleniyor. Bu yüzden pazarlamacılar, yaşlı, hiç kimsesi olmadığı için kedi besleyen eski kedi kadın imajını değiştirmeyi ve onları daha olumlu bir imajla sunmayı planlıyorlar. Oysa kedi kadınlar daha olumlu bir imaja ihtiyaç duymuyorlar. Onların tek istediği, oldukları gibi kabul edilmek, tıpkı kediler gibi.

Yeşim

Benimki Sevgililer Günümü kutladı

Benimkini hatırladınız mı? Hani geçen sayıda anlatmıştım, barışmak için et getirir diye.

Geçen sayıda sevgilimden biraz bahsetmişim, hatırlamazsınız diye tekrar anlatıyorum, çok hislidir de biraz kapalı bir yapısı var. Şimdi bu kapalı adamlar özel günler konusunda kapalıyı aşıp kapama haline geliyorlar adeta. Mesela geçtiğimiz ay benim doğum günüm vardı, sevgilim o gün iş yerinden arayıp kutlamaya karar vermiş. Bu kararında yakın arkadaşlarından birisine, "Bu sefer doğum günümü kutlamazsa akvaryumunu sokağa dökerim," şeklinde bir konuşma yapmış olmamın büyük etkisi olduğunu düşünüyorum. Bu akvaryum ve içindeki canavar yavrusu yaratıklar benim en büyük silahımdır. Çünkü sevgilim, balık adını vermeye kesinlikle dilimin varmadığı gri renkli, yarı saydam, dişleri ağızlarının kenarından fırlayan ve paslanmış demir renkli tüllerini sallandıra sallandıra suyun içinde gezinip birbirleriyle dalaşan hilkat garibelerine çok düşkündür. Her akşam onları dakikalarca izler ve sanırım benim gözlerime yıllardır hiç aralıksız o kadar baktığı olmamıştır. Bu, "Duydum ki unuttuysun gözlerimin rengini..." dramı zaten benim kalbimde bir yarayken bir de haftada bir o su dolu kavanozu temizlemek zorunda olmam işin boyutunu genişletmektedir. Neyse, ben sinirlendim mi akvaryumu sokağa, tuvalete, çöpe filan dökmeyi kurarım. Ev-

de balık beslemenin insanı rahatlatığı söylenir ya doğru, ben de bu hayalle rahatlıyorum genellikle.

İşte bu projemi böylece söze dökmem üzerine (ki bir dünya seyahatine çıkıp yıllarca memlekete dönmekten sonra, ilişkimizin bana vehmettiği en ciddi projedir bu) sevgilim tam doğum günümde beni telefonla aradı ve katalitik sobanın tüpünü değiştirip değiştirmediyimi sordu. Yine aynı arkadaşından öğrendiğime göre söz konusu anlam kayması sıklığından kaynaklanıyormuş. Akvaryum sağ salim durur halde hayatımız sürdü tabii. Ben acaba bunların zehiri var mıdır diye hayaller kurarken "Sevgililer Günü" geldi çatı.

Şimdi bizim dergide de bu konuda eleştirel bir hava var. Zannediyorum ki dergi kurulduğundan beri, her sevgililer gününde onca hediye ve tebrik telefonu gelmesine rağmen, bir türlü istediklerinden hediye ve tebrik telefonu alamamış olmalarının bunda etkisi yoğun. Zaten çevremizdeki maşallah hepsi toplumsal konularda eleştirel tavır geliştirmiş bulunan erkekler, olayın tüketim ekonomisi ve kapitalizme bağlantısını futbol ligindeki derbi maçlarının muhtemel sonuçları kadar net ve kesin ifade ediyorlar. Onlar toptan söz ederken bizim aklımıza futbol ve kapitalizm ilişkisinin bir türlü gelmeyişi, buna karşılık biz aşktan söz ederken onların aklına kayıt dışı ekonomide hediyeleşme eşya sektörünün payının gayri safi milli hasılaya katkısı-

AYOL KAŞLARIMI ALIRKEN KAPTIRDIM GİTTİM İŞTE GENE VE BÜTÜN HEPSİNİ YOLDUM Bİ GÜZEL... AY ARTIK KAŞSIZ BİR KADINIM BEN... Hi Hi Hi BU SIZLAR ÇOK DALGINIM...

nın gelebilmesini de şu bürodaki feminist arkadaşlarım nasıl açıklar bilmiyorum.

Ben bu sefer onlara kesinlikle uymadım. Fakat yardımlarını da rica ettim. Doğum günü konusunda sevgilimin bir erkek arkadaşına başvurmuşum, "Sevgililer Günü"nde ise kadın arkadaşlarıma beyanda bulundum, "Söyleyin ona," dedim, "Bu yıl kutlama ve hediye olmazsa, eve balıkçıda doğup büyümüş azman bir kedi alacağım!" Ve bunu derken inanın ki Yeşim'in kedi kadınlarla ilgili yazısını okumamıştım.

Olaylar benimkinin kulağına gitmiş tabii. 14 Şubat günü, bana bağlanan bir telefonda sesi duyuldu, "Ne haber güzelim, ne yapıyorsun?" dedi. Sesinde bir sıklık var. Bundan yıllar önce, "Senin takıldığın biri falan var mı?" diye lafa başladığı anının tıpkısı bir salaklık ve sersemlik ahizeden üstüme üstüme akıyor. "Ya bugün şey ya, bir alo yapayım dedim," buyurdu. Düşündüm, aklıma evlenme yıldönülerinde Rıdvan'ın jübilesine bilet alan yeğenimin kocası geldi, kıyasladım ve başlangıç başlangıçtır deyip teşekkür ettim. Ve içim manasız bir sevinçle pır pır evin yolunu tuttum. Yemek saati benimki geldi. Elinde bir paket, Allahım yoksa... Paketi ayakta durmaya koydu, salona geçti. Yemeğimizi yedik, televizyonun karşısına geçtik. Bayram ziyaretlerini filan konuşurken laf götürdüğümüz hediyeleşme geldi, dayanamayıp kapıda ki paketin mahiyetini sordum, bu sefer, "Başkası yoksa yani ne bileyim, biz senlen..." derkenki o hatıralarımda canlanan alıklık. Kurduğu altı dilbilgisi hatası içeren ve dört ismin yerine şey kelimesinin zamir olarak kullanıldığı cümleden anladım ki bana Sevgililer Günü için hediye almış! İçimden, "Aşkım bir pusula, sana döndü her fırsatta..." şarkısını söyleyerek pakete kavuştum. Yumuşak bir şey...

Akvaryum balıkları nasıl satılır bilir misiniz? Kalınca bir naylon torbaya su doldururlar, içine de balığı... Bu seferki diğerlerine hiç benzemeyen cicili bicili ufak bir şey. "Eskileri hiç beğenmezdim," dedi. "Belki ben yokken sen de bakarsın..."

En çok neye kızıyorum biliyor musunuz, gece uykuya dalarken, belki de "Yokluğumda beni düşünürsün," demek istemiştir diye hayal kuruyordum.

Melek Güneş

AÇIK OLMA AÇIKTA KALIRSIN...

FEYHAN GÜVER

Bir tekzip ve hikâyenin devamı

Ben, bu yaşıma kadar yalnızca Arko kullandım, Nivea değil. Sevgili ablacığım böyle önemli bir hatayı nasıl yaptı anlamadım. Her neyse, bu tekzipi yayınlamanızı rica ediyorum. Ayrıca konunun devamını merak edenler vardır diye de bir iki not eklemek istiyorum.

Geçen ay *Pazartesî*'yi okuyanlar hatırlayacaktır. Jale imzalı "Kozmetik sanayiinin bize yaptıkları" diye bir yazı vardı. Benim yaşadıklarım söz konusu olduğu için yazıda yer alan önemli bir hatayı düzeltmeyi görev biliyorum. Ben, bu yaşıma kadar yalnızca Arko kullandım, Nivea değil. Sevgili ablacığım böyle önemli bir hatayı nasıl yaptı anlamadım. Her neyse, bu tekzipi yayınlamanızı rica ediyorum. Ayrıca konunun devamını merak edenler vardır diye de bir iki not eklemek istiyorum. Şimdi ben bu kozmetik kutu, kavanoz ve tüplerinin arasında önemli uygulamalarımı aksatmadan yürütürken, bizim kızlar yüzümdeki olumlu gelişmeleri -yumuşaklık, parlaklık- derhal fark edip harekete geçti. Önce birisi kocasının banka kartı sayesinde, sonra diğeri bir arkadaşının alışveriş kartını borç alarak aynı markanın kendilerine uygun görülen serisini satın aldılar. Satıcı kızlar birbirine benzeyen bir takım kadınların birkaç gün ara ile yaptığı bu alışverişlerden memnun olmuş olmalı ki kızlara eşantiyon seti hediye etmişler, set diğer kız kardeşime verildi. Ama o, birkaç gün sonra bunların yüzüne uygun olmadığını iddia ederek, çözüm bulmak umuduyla bana geldi. Kontrol ettim, çoğunu yanlış kullanmış. Kutuların üzerinde küçük Türkçe açıklamalar var, zahmet edip okusaydı hiçbir terslik

olmazdı. Benim gözlük numaram biraz eski o yüzden zorlanıyorum, hammefendinin sapaşak gözleri var. Her neyse asıl terslik, aldığı malzemeleri kocasıyla birlikte kullanan kardeşimin başına geldi. Kendi kozmetiklerini neden kocasının kullanımına sunduğunu anlamadım ama başma gelenleri şöyle anlattı: "Yüzüme killi maskeyi sürerken -hani şu haftada bir kullandığımız- o da karşımda oturmuş beni seyrediyordu, heves ediyor gibi geldi, "İster misin, sana da sürelim?" dedim, "Olur" dedi, ona da sürdük, sıra temizlemeye gelince sorun çıktı, adamın yüzü pamukla temizlenmiyor, pamuklar sakal kıllarına takılıyor, aslında yeni traş olmuştu ama olmuyor işte, aklıma bir şey geldi, bir dakika dedim, o zavallı, aynanın önüne oturmuş, pamuk parçaları sallanan yüzüne bakarken ben mutfaktaki skoçbraytı bir güzel yıkadım, zaten az kullanılmıştı, yani yeni sayılır, sonra ona gözlerini kapat dedim ve skoçbraytın ıslatılmış sünger tarafıyla yüzünü bir güzel sildim, pırl pırl oldu. Ama gözlerini açtığı anda, elimdeki skoçbrayta dehşetle bakıyordu. Hiç takmadım, "Bak ne güzel oldu" diye onu da ikna ettim, biraz sitem etti ama hemen susturdum, "Yüzünü silmek için sert tarafımı kullanmadım ki." Haklı. Öyle değil mi?

Jale'nin kızkardeşi

meğerse sartre'nki...

Sartre'i tanırız, bir sürü başka özelliğinin yanında yeni-feminizmin öncüsü, kabaca ifade edersek biz feministlerin büyük önderimiz simone de beauvoir'ın uzatmalısıdır. yani bir anlamda eniştemiz olurdu rahmetli. hiç evlenmemişler, hiç aynı evde oturmamışlar, genellikle otellerde yaşarlarmış, çocukları olmamış, ömür boyu birlikte yaşamışlar ama ikisinin de hayatlarında başkaları olmuş. hani, "bizimkisi farklı," derler ya, öyle. yani bir sürü monden vaziyet, kesinlikle eleştirdiğimi düşünmeyin ama iki çocuğunuz var ve ikinizin maaşı bir evi ancak geçindiriyorsa zor heves edilecek durumlar.

sartre'la beauvoir daha hakkın rahmetine kavuşmadan da ilişkileri epeyce ilgiye, tahlile mazhar olmuştu. ölenin arkasından konuşulmaz ama simone de beauvoir'ın, "sartre'la ilişkim hayatımın en önemli başarısıdır," demiş olması bu ilgiyi haklı çıkarır. zaten ilişkileri üzerine bütün tahlil ve anlatımlar bizim şeften kaynaklanır. yani, sen koskoca beauvoir ol, dünyanın bir ucundaki türkçe'den başka dil bilmez bir sürü kadın bile seni okuyup yuvasını dağıtsın, ondan sonra tut... neyse, dedim ya, ölenin arkasından konuşulmaz.

fakat basında son olarak yer alan bir haber var ki, bunların hepsinin üzerine tuz biber ekti. paris'te gallimard adındaki bir yayınevi tarafından

simone de beauvoir'ın mektupları yayımlanmış. ve ne ortaya çıksa beğenirsiniz, simone'la jean paul, yani yazmaya elim varmıyor fakat simone'nun deyimiyle adeta bacı kardeş gibi yaşıyorlarmış. simone, açıkça, "o benim aşkı tanıdığım ilk erkek oldu, ancak yatak onu pek cezbetmiyor. o yüzden, zamanla yatak ilişkisi anlamsız hale geldi..." diyesiymiş. üstelik de, "sartre'm bana ihtiyacı var. dış dünyaya kapalı bir kişilik, iç dünyası ise karmakarışık... onun tek dostuyum. onu sadece ben gerçekten anlıyorum, ona yardım ediyorum, ona iç huzur veriyorum. benimle daha dengeli oluyor. Yirmi yıldır benim için her şeyi yaptı, benim yaşamama yardımcı oldu, benim kendimi bulmamı sağladı..." bile demiş. bu satırlar aklıma şunu getirdi, ne bileyim, görüyorsunuz, geçimsiz bir adam, sevgilisinden başka arkadaşı yok (şahsen sevgilisinden başka arkadaşı olmayan erkekler beni hep endişelendirir), insan aklına getirmek istemiyor ama böyle şeyler psikolojik de olabilir mi diyorlar. ayrıca bir gün yolları güzide vatanımıza düşeydi, ne bileyim padişah macunuydu filan. uzun lafın kısası, üzülmedim desem yalan olur. bir yandan da aklımdan şu geçiyor, bu sartre'm başka hanımlarla da mevzuları olmuştu galiba diye hatırlıyorum. tam o sırada haberde daha önce farketmediğim bir şey gözümü çarptı, meğerse beauvoir bu mektupları amerikalı sevgilisi nelson algren'e yazmışmış. o anda içim rahatladı, toprağı bol olsun, simone kime, neyi yazacağını biliyormuş. ne bileyim, acaba günahımı mı alıyorum dersiniz?

ayşe düzkan

15 PAZARTESİ

“Ben de aldattım”

İntikam, merak, cinsellik, heyecan, eşitlenme duygusu, kendini kanıtlama ya da aşk... Kadınlar neden aldatıyor, sonucunda neler yaşıyor?

Neşe: Bir erkek arkadaşımın birlikte yaşadık. Sevgilim çok çok kıskanç. Bu arada bir adamla tanıştım, arada sırada telefon ediyor, uzun uzun konuşuyoruz. Sonunda bir kahvede buluştuk. Sevgilim de o semte hiç uğramaz; özellikle orada randevu verdim. Görürse bizi feci olur çünkü. Bir ara adam tuvalete gitti. Bir baktım karşıdan sevgilim geliyor. Ben onu görünce burada büyük bir rezalet olacak diye düşündüm, kalktum masadan “Yürü gidiyoruz,” dedim, çıktık. Bütün bu süreçte elimiz elimize değmedi ama büyük bir skandal olurdu fark etseydi. Sevgilim takıntılı bir biçimde kıskanç, sutyen takmamı kıskanır, takmamamı kıskanır. Bir gün öğrendim ki, eski sevgilisini hamile bırakmış, kız kürtaj olmuş. Çok kötü hissettim. Hem çok kıskanç, beni sürekli kontrol ediyor, hem de böyle bir şey yapıyor. Bu olaydan sonra herkesle flört edebileceğimi hissettim ve ettim de, ama bir yandan da vazgeçemiyorum. Zaten çok depresif bir dönemimdi. İnanılmaz bir ilkesizlik ve yüz-süzlükle çapkınlık yaptım. Hiç ayrılmaya niyetim yoktu. O intikam duygusu. Bu şeyi nasıl telafi ederim duygusuyla. Beş sene boyunca hiçbir şey yapmadan hafif hafif flört ettim. Birisiyle flört ettiğimde “Aranızda bir şey var,” derdi, “Yok bir şey,” derdim. Çünkü beş kişiye yakıştırdığı için, doğrusunda da yanlış diyebiliyorsun. Fakat sonunda ben yine böyle bir kaçamağında küt diye âşık oldum. O zaman anladım aşk başkaymış kaçamaktan. Beş senelik ilişkim böylece bitti. Ondan sonraki sevgilim hiç kıskanç değildi, aman kontrol edeyim filan hiç yoktu. Onunla birlikteyken bir yakınlaşmam oldu, müthiş bir vicdan azabı çektim. Hem aşktan, çok âşıktım çünkü, hem de karışmıyor, ben böyle şey yapıyorum diye. Bütün ilişkim boyunca çok sadık kaldım.

Tülay: Kaçamak başka, aşk başka dedin ya, çok doğru. Ben de sekiz senelik evliyim, çocuğumuz da olmadığı için kocamla birbirimize çok düşkünüz. Kocam beni çok sevmesine rağmen kaçamakları oldu ve ben bunları öğrendim, önceleri çok üzuldüm, sonra intikam almak istedim. Fakat yaşadıklarımın intikamla bir ilgisi yok. Sadece rahatlatıyor, yaparken üzülüyorsun, borçlu hissetmiyorsun. Benim de kaçamaklarım oldu. Ama âşık olmaktan hep korktum. Âşık olacağımı hissettiğimde sadece kocamı düşündüğüm için hiç bir şey yaşamadığım, duygularımı bastırduğum dö-

nemler oldu. Bu kadar kendimi korumama rağmen geçen yıl âşık oldum ve bir ilişki yaşadım. Kaçamak yaşamak daha kolay. Ama duygusal bir yoğunluk yaşamak çok zor. Bir kere bölümlüsel duygusu yaşıyorsun. Kaçamakta bir şey yok, dans ediyorsun, birlikte oluyorsun, hoşluk yaşıyorsun. Vicdanında bir şey yoksa, o da yaptı, ona zarar verecek bir durum yok dediğinde rahatsız olmuyorsun. İlişkiniz güzel güzel gidiyor. Onunla ayrı bir şey yaşıyorsun, öbürüyle ayrı bir şey. Hatta şöyle oluyor, kocanın yakasından düşüyorsun; benimle ilgilenmedi, ilgilenmedi diye sorgulamıyorsun. Öteki de olduğu için, kocanı seni ara sıra ihmal etse bile bir doyum yaşıyorsun. Ama ötekiyle duygusal bir yoğunlaşma olduğunda aslında ikisini de yarım yaşıyorsun, ne âşık olduğun insanla her şeyini vererek, bütün zamanını, sevgini vererek yaşayabiliyorsun, ne de kocanla. Kocanla birlikte olduğunda kafanda öteki var çünkü. İki ilişkiye de önem vermek, ikisini de yarımlaştırıyor. Bu ilişkileri uzun sürdürmek tehlikeli. En fazla kendine zarar veriyorsun. Bir sürü şeyi bastırmak zorunda kalıyorsun. İkisi de en yakının, ikisiyle de en önemli şeylerini, duygularını paylaşmıyorsun. Giderek vicdan azabı da duyuyorsun. Aslında iki erkekle birlikte ama hem yalnızlık yaşıyorsun, hem de bir doyumsuzluk yaşıyorsun. Mesela biz kocamla birlikte sinemaya gitmekten çok hoşlanırsın; şimdi birlikte sinemaya gidiyoruz, hep öteki aklıma geliyor. Ötekiyle birlikte olup eve geldiğimde inşallah kocam daha gelmemiştir, onunla yüz yüze gelmem diye dua ediyorum. Yüzleşmek zorunda kalmayayım istiyorum. Onun eve geç geleceği zamanlar buluşmayı tercih ediyorum ve eve gelmeden uyuyorum. Bu, ilişkinin başında hissettiğim bir şey değildi. Uzun ikili ilişki çok zor. İntikamla, ya da sadece cinsel çekimle yaşanan ilişkilerde bunun bu kadar yoğun yaşanacağını sanmıyorum ama aşk söz konusuysa çok zor.

Tülay 30 yaşında, doktor

Neşe 35 yaşında, satış mümessili

ruz, niye bu kadar bütünlük istiyoruz? Bir insanla bütünlük arzusu var. Tuhaf bir şey, ben uzunca bir süre bunu da anlamak istemedim. Güçlü bir aşk yaşıyordum kocamla ve onun kaçamakları olduğu zaman ben biliyordum ki esas kadını. O da bana âşıktı. O zaman bana çok âşık olsa başka biriyle yatamaz diye düşünüyordum. Belki ilk bir iki yıl için bu doğru ama sonra başka bir şeye dönüşüyor, belki heyecanı azalıyor. Ben yedi, sekiz sene, kocamın kaçamakları olduğu halde ve benim etrafımda da bir sürü adam olduğu halde kesinlikle kimseyle birlikte olmadım. Onu kendimce yücelttim de, ben âşığım, âşık olmam diye. İntikam duygusuyla bir şey yapmayı kendime yakıştıramadım. Bir de kaçamak yapmak bir başka insana da haksızlık gibi geliyor. O kadar yüceltiyorum ki ilişkiyi. Ben bu adama âşığım, onunla ne yapacağım? Harcanacağı baştan belli. Ama bir merak da vardı, ben bütün ömrümü bir tek adamla mı geçireceğim diye. Başka bir erkek bedeni, buna bir merak, deneme isteği.

Tülay: Aslında bu duygu senin yaşlarında değil de, daha geç yaşlarda daha çok oluyormuş.

Sevim: Bir sürü kadın sırf bu nedenle yaşayabiliyor ama benimkinde öyle olmadı. İntikam da yoktu. Çocuğum oldu, daha hamilelikte çok konsantre oldum çocuğa. Beş ay boyunca da çok az insanla görüştim, hep çocuğumla ilgilendim, beş ay sonra kendime geldim. Bir baktım bütün sosyal hayatım bitmiş, ne oluyor, ölüyorum galiba dedim. Bir de o arada eşimin bir ilişkisini öğrendim. Çok yakın bir erkek arkadaşım bana gidip geliyordu, onunla bir yakınlaşma oldu, birlikte oldum. Biraz sığınma duygusu ama asıl çocuk doğurmamın etkisi olduğunu düşünüyorum. Bedenin sana ait olmaktan çıkıyor, kendini cinsel nesne olarak görüyorsun, hâlâ yapabilirim, beni de isteyen var duygusuydu benimki. Adama âşık olma ihtimalim yoktu, vicdan azabı yoktu, kendimi çok rahat hissediyordum. Ama o sırada bir kopuş da var herhalde, kendimi rahatsız hissetmedim. Şimdi şunu çok iyi anlıyorum, geri dönüp bakınca o yedi sekiz yıl boyunca anlamadığım bir şeyi şimdi anlıyorum. Hakikaten insan bir insanla çok bütünlüklü bir ilişki yaşayabilir, hayatının ekseni o olur, ama başka şeyler de yaşayabilirsin. Bu mümkün.

Aliye: Benim yaşadıklarım sizinkiler-

yere gideceksem, işini ayarlar o götürmek ister. Fakat bir düşkünlüğü de yok, seviyor kiskanıyor desen, düşkün olması lazım. İyi bir insan ama inceliği yok. Bir arkadaşım var, bir işyerinin santralinde çalışıyor, o da evli, çocukluk arkadaşım. Telefonda biriyle tanışmış, hiç buluşmadılar, birbirlerini görmediler ama her gün telefonlaşıyorlar. Adam buna o kadar ince davranıyor ki, arkadaşım bana bunları anlatırken kendinden geçiyor. Onu hiç böyle mutlu görmemiştim. Gözleri ışıltılı, güzelleşti, kadına bir haller oldu. Özendim ona. Uzun zaman geçmiş ben kendimi bırakmışım, mutsuzum, isteksizim, canım kocamla yatmak istemiyor. Biz o sıra yeni bir eve taşındık. Ev sahibimizin karısı ölmüş, benden epeyce büyük bir adam. Karşı dairemizde oturuyor. İlk birkaç hafta hiç dikkat etmedim, kendi halinde yaşlı bir adam. Bir gün kapıda karşılaştık, ben alışverişten dönüyordum, o da dışarı çıkıyor, bana "Nasılız?" dedi, dedi ama bunu söylerken adam yiyecek gibi bakıyor bana,

çok heyecanlandım. Önce heyecanlandığımı fark etmedim, kapıyı kapatıp içeri girince fark ettim. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. O zaman arkadaşım gibi olduğumu anladım. Sonra ben her kapıdan çıktığımda beni takip edip kendi kapısını açıyordu ve bana yine aynı şekilde bakarak bir şeyler söylüyordu. Bu böyle oyun gibi birkaç hafta sürdü. Bir gün yine çocukları okula yolluyorum, kapıya çıktım, çocuklar iner inmez, kahvaltuya çağırıyor beni. Gidiş o gidiş, adamla o güne kadar iki kocamla da yaşadığım kadar bir cinsellik yaşamaya başladım. Zaten ilkinde bir şey anlamamıştım ama ikisinin de bana yapmadıklarını yapıyordu. Aklim fikrim ondaydı. Kocama karşı, çocuklarım karşı hiçbir suçluluk, vicdan azabı duymadım. O zaman tek duyduğum heyecandı ve korkuydu. Onu düşündükçe çok heyecanlanıyordum. Ne istersem yapıyordu. Bir yandan da kocam duysa, anlasa öldürür. Bu yaşadıklarımı bir tek o çocukluk

arkadaşıma anlattım, bir de şimdi anlatıyorum. Şimdi düşününce, o adam beni neden çok etkiledi diye sorunca, kadınlığına yaştığı bana diyorum. Öyle ki, akşam kocam benimle yatmak istemesin bana yetiyordu. Bazen gündüz ev sahibimle iki kere sevişiyorduk. Elimde telsiz telefon, kocam telefon etse bile karşı daireden çekiyor. Evdeymişim gibi konuşuyordum. Bir keresinde o ayaklarımı öperken ben kocamla konuşuyordum. Kocamda görmediğim şeyler, avak öpmeler filan. O da bana, "Senin gibisini görmedim," diyordu, hakikaten ben de kocama yapmadıklarımı ona yaptım. Ayıp diye düşünmedim hiç. Şimdi de düşünmüyorum.

Sevim: Aslında pek çok kadın için bu var. Bilmem kaç yıllık ilişki, heyecan filan yok. Kadınlar için bu eksikliği gidermek çok zor. Kadın o ilişkide kendini cinsel nesne gibi hissedemiyor. Sırf bunu hissetmek için aldatabiliyor kadınlar.

Pınar: Benimki de biraz böyle oldu. Kocamla görünürde hiçbir problemimiz yoktu. Eve gelip gidenler, yemekler, içmekler, yaşıyorduk. Ama cinsellik yoktu, haftada bir birlikte oluyorduk. Birbirimizi çok seviyoruz, kocamın hiçbir kaçamağı olmadı. Fakat arkadaşlarım bana ruh gibi geziyorsun diyorlardı. Kabullenmişim ben durumu. Huzurluydum ama coşum yoktu. Böyle yaşayıp gidiyordum. Arada resim yapıyorum ama ondan da pek zevk almıyorum. Sonra okuldan bir arkadaşım arkadaşlarıyla ortak atöyle kurdu, beni de çağırdılar. Yıllardır kimseye âşık olmamışım. Atölyeye benden epeyce büyük, altmış yaşında biri gidip geliyor. Belki de uzun zaman sonra dış dünyayla, kendi seçtiğim bir dünyayla ilişki kurmaya başladım ve gözüm açıldı, bilmiyorum artık, bildiğim tek şey âştan ölüyorum. Her gün atölyeye gidip geliyor, acaba bugün gelecek mi, gözüm kapıda. Evde de hayat aynı biçimde geçiyor. Yine gelenler gidenler, yemekler, cinsellik yok, heyecan yok, kocam çok iyi, çok kibar. Yedi sekiz ay, ben böyle âşık vaziyette dolaştım. Sonra o Bodrum'a yerleşti ve aşkım bitti. Ama içimde müthiş bir âşk isteği. Kocamı seviyorum, ayrılmak istemiyorum fakat içim kıpır kıpır. Sonra yine gayet dengesiz bir biçimde yine atölyeye gidip gelen genç bir öğrenciye âşık oldum. Benden on yaş küçük. O da bana âşık oldu, bir yıl boyunca kocamı aldattım. Sonunda bir gün eve getirdim ve hiç adeti değildir, öğlen vakti, kocam eve geldi. Salonda oturuyorduk, kapı açıldı birden,

ortada bir durum yoktu ama anladı kocam, içeri odaya girdi ve o gidene kadar hiç çıkmadı. Çok kötü oldu. Ben sevgilimden ayrıldım ama kocam beni çok kötü cezalandırdı. Üç sene hiç benimle yatmadı. Ben eski günlerimden daha kötü oldum. Eski durgunluk durumumu beş kat fazlasını yaşamaya başladım. Hayat-

Sevim 33 yaşında,
işsiz

tan umudumu kestim. Kendimi işe verdim. Evden gidemedim, kocam da gidemedi.

Ben âşk, erkek defterini kapattım. Deli gibi çalışıyordum. Fakat içimde de bir boşluk. Depresyon hali. Uzun süre psikologa gittim. Çok bedel ödedim. Sonunda ayrıldım. Bir daha kimse olmaz hayatımda diyordum ama kısa bir süre önce âşık oldum. Şimdilik ruh

sağlığım yerinde. Fakat bir daha kimseyi aldatmam. Yaşarken kötü bir şey hissetmedim de sonrasını çok kötü yaşadım.

Tülay: Sana kötü davranmasa da, seni cezalandırmasa da bedel ödüyorsun. Onun üzülmeye de bir bedel. Onun üzülmeye de üzülmüyorsun.

Neşe: Evliliklerde anlıyorum fakat mesela aralarında kurumsal ilişki yok, vazgeçilmeyecek bir ilişki değil, âşk yok, ama aldatıyor. Niye ayrılmıyor, bunu anlayamıyorum. Belki kadınlar kendilerini istenir hissetmek için, ben varım demek için yapıyorlar. Arzulaniyorum o halde varım. Bir noktadan sonra ben arzulanmasam da varım noktasına geliyorsun ya da var olmanın kanıtı sürekli birilerinin arzulanması değildir.

Sevim: Bütün bu aldatma işlerinde arzu ve gönül dışında, rekabetler, intikamlar da var, kendini iyi hissetme, güçlü olma, kendini gerçekleştirme de var. Sadece gönlüm çekti değil. Eşitlenmiş hissediyorsun. Belki de o ilişkiyi katlanabilir kılmak için. Sen de yapıyorsun, kendini eşitlenmiş hissediyorsun. O eşitlenme değil aslında.

Tülay: Aslında kaçamakların öbür ilişkiyi güçlendirdiği de söyleniyor. Kendini iyi hissediyorsun. Ötekenden beklentilerin azalıyor. Adam belki on yıldır sana bakmıyor, kaşın gözün güzel demiyor. Birden elde var bir olmaktan çıkıyorsun. O da seni başka bir gözle görmeye başlıyor. Uzun vadede yaralayabilecek şeyler ama kısa vadede iyi geldiği kesin.

Sevim: Kadınların hayatında belli bir yaştan, belli bir tecrübeden sonra ve hakikatan ben varım diye hissettikten sonra aldatmak kendi tercihi ve gönül işi. Gönül işi dışında kendi kendini kanıtlamak, intikam almak. Güçlü de olmuyor aslında. O güçsüzlük duygusuyla bunu yaptığında yıpranıyor ilişkiler.

Neşe: Cinsellik, romans ne eksikse onu gidermek için başkasıyla birlikte oluyorsun.

Tülay: Benimkinden bunların hiçbiri yok. Cinsellik desen iyi, romans, ilgi desen yerinde. Ama mevzu o değil, benim yaşadığım daha zihinsel bir şey. Ben cinselliği kocamla daha iyi yaşıyorum. Sevgilimle cinsellik ilişkimizde çok az yer tutuyor. İlle bir aklıktan yapılmıyor. İnsan bir başkasından da bir başka türlü hoşlanıyor. Biriyle bütünsel bir ilişki yaşıyor olabilirsin ama hiçbir ilişki o kadar bütünsel değildir. Belki ilişkinin uzun sürmesiyle ilgili bir şey. Ben onunla zihinsel bir ilişki yaşıyorum. Belki yatmanın kendisi değil, ama yatmaya gidene kadar başka bir şey var. Onu insan kırk yıllık kocasına duyamayabiliyor.

Pınar 27 yaşında,
ressam

Saunada başıma gelenler

Siz seksen beş derece sıcaklıkta, doksan derece nemli bir ortamda azarlanmak nasıl bir şeydir bilir misiniz? Üstelik de rahatlamak için gitmişseniz...

Öğünmek gibi olmasın ama aslında ben hiç de çirkin sayılmam. Tamam, kalçalarım gayet geniş, göğüslerim de Montafon cinsi ama belimin inceliği sayesinde gayet estetik bir görünümüm var. Daha doğrusu bize dayatılan estetik normlarından çok fazla uzaklaşmıyorum. Zaten şu anda cebelleşmem gereken o kadar çok şey var ki, oram büyükmüş, şuram küçükmüş bana ne! Ev işleriyle iş işleri arasında bir de hayatımı değiştireceğini umduğum bir sınava hazırlanırken zaten fittirmanın sınırlarını zorluyorum. Böyle bunaldığım bir gün saunaya gittim ki biraz da buram buram terleyip rahatlayayım ama daha beter depresyona (!) girip öyle çıktım. Hepsi benimle beraber saunaya giren o teyze yüzünden oldu. Kadın girdi saunaya, önce şöyle bir süzdü beni, sonra başladı konuşmaya; "Bak kızım, zayıflamak için uzun yürüyüşlere çıkmak gerek, bir de böyle ayaklarının altını masajlayacaksın. Ben her gün yapıyorum, çok da iyi geliyor." Kendisine bu bilgi için teşekkür ettikten sonra çabuk zayıflaması konusundaki içten temennilerini ilettiler, ancak zat-ı alimin böyle bir niyetinin olmadığını belirtmeden edemedim ve azarlandım.

Siz 85 derece sıcaklıkta, 90 derece nemli bir ortamda azarlanmak ne demek bilir misiniz? Üstelik bir de rahatlamak için gittiyseniz. Açtı ağzını, yumdu gözünü, "Aa, olur mu öyle şey? Beni alan belli, satan belli, neyse beni geç, ama ya sen? Ühüü... böyle şişman kalırsan kimse seni almaz ki. Sonradan üstüne koyarsın bu kilonun. Yok, yok, iyi bir talip bulmak istiyorsan, sen ayağının altını masajlamaya bak kızım, evde kalırsın yoksa. Evet, dediğim gibi, 90 derece nemli bir ortamda, 85 derece sıcaklıkta alış veriş işlemi hâlâ bitmemiş bir ürün olarak kalakaldım ortada. Napcam ben şimdi?

Gökçen/ Ankara

Bu sayfaya yazan, tanıklıklarını, deneyimlerini, ilişkilerini bizimle paylaşan okurlarımıza teşekkür ederiz.

Bunları yaşamaya mecbur muyuz?

İş ilanlarına bakıyorum. Telefon edip müracaatımın kabul edilebileceğini anladığım zaman küçük bir parantez açarak "örtülü" olduğumu söylediğimde, tüm sihir bozuluyor. Karşımdaki bu durumun şirketlerinin prensiplerine uymadığını belirterek söze başlıyor. Ayrıca bunu anlamam gerektiği söyleniyor.

Yıllar önce nasıl da ideallerim vardı. Üniversite geleceğimi kurtaracak tek çıkar yoldu. Yeter ki biz okuyalım, sonunda istediğimiz işi buluruz diye baktım bunca yıl. Türkiye'de her şey torpille ilerliyordu ve babamın da çevresi bizim meslek edinmemize yetecekti. Taa ki okula girdiğimde başıma geleceklerden habersizce örtünmeye karar verene kadar.

Okulda örtümden dolayı bir sorun yaşamadım. Bundan beş, on yıl öncesinde okuyor olsaydım ya başımı açacaktım ya da okuldan ayrılacaktım. Yine bir şeyi daha iyi anlıyorum. Örtülü okumak için mücadele verenler olmasaydı, onlar acı çekmeseydi biz de okuyamayacaktık. Okuyamama acısını çekmedik.

Çalışmamama acısını çekiyoruz. Kulaklarımda benden bir yıl önce mezun olan arkadaşımın ağlamaklı sesi; "Tayinim İstanbul'da ilkökula çıktı. Müdür başımı açarsam derslere girebileceğimi söyledi. Şimdi ne yapacağımı şaşırdım. Neden istediğimiz gibi yaşamamıza izin vermiyorlar," diye ağlıyordu. Geçen yıl onu teselli etmeye çalışıyordum. Şimdi aynı durumla karşı karşıyayım. Peki biz ve bizden sonrakiler hep tesellilerle mi avutulacağız?

Kendimi toplum dışında biri görmeye başladım. İş ilanlarına bakıyorum. Telefon edip müracaatımın kabul edilebileceğini anladığım zaman küçük bir parantez açarak "örtülü" olduğumu söylediğimde, tüm sihir bozuluyor. Karşımdaki bu durumun şirketlerinin prensiplerine uymadığını belirterek söze başlıyor. Ayrıca bunu anlamam gerektiği söyleniyor. Denemek için birkaç numara daha arıyorum, sonuç aynı. Artık geri çevrilip bulaşıcı hastalık muamelesinden bıkiyorum. Arayışlarıma popüler gazetelerin fikir yapısından farklı gazetelerin iş ilanlarına bakarak devam ediyorum. Aradığım numaraların çoğu şirketlerine erkek eleman aradıklarını belirtiyorlar. Buna rağmen her ne hikmetse ilanlar da "erkek" açıklaması yok. Nedenini sorduğumda ilanda yanlışlık olduğu belirtiliyor. Buna karşılık ilandaki yanlışlık eleman bulunana kadar devam ediyor.

Evet bir tarafta hastalıklı muamelesi, diğer tarafta kadın eleman fikrini yok saymak. Örtülü kadınlara çalışma alanlarını kapatmak.

Günlerdir Türkiye çalkalanıyor "Afganistan'da İslami rejim kadınlara baskı uyguluyor, onları evlere kapatıyor," diye. Soruyorum, laik Türkiye, siz İslami rejim gelmeden bizleri neden evlere kapatıyorsunuz? Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Erkekler bunun gibi nedenlerle üretken kadınları toplumdaki soyutlarken, feministler, türlü kadın dernekleri sizler nerelersiniz? Hani her alanda var olmak istiyordunuz? Yoksa yine tarihsel oyunun tekrarı mı yaşayalım. Erkeklerin bir gün çalışma alanlarını "lütfetmelerini" mi bekleyelim?

Yukarıda sorduğum sorunun cevabını şimdi verebilirim. Organizasyon oluşturmak. Meselemiz bir bölünmeye daha sebebiyet verecek olsa da buna ihtiyacımız var. Bizlere türlü hakların erkeklerden gelmesini bekleyecek durumda olmamalıyız. Kadınların "ne yapabiliriz ki" demelerine fırsat bırakmadan şunu diyebilirim: Kendi ellerindeki nimetlerin farkına varmalılar. Çocuklarının, özellikle erkek çocukların "kadıncıl" bakışıyla yetiştirilmelerine özen göstererek, biz ve bizden öncekilerin çektiği acıları gelecek kuşakların yaşamasına izin vermeyecek bir organizasyon kurmalılar.

Yine mücadeleci ruhum beni iş ilanlarından ülkemizin meselesi işsizlik probleminde, kadınlar (örtülüler) realitesine getirdi.

Kadınların neler yapabileceğini düşünürken, biraz önceki ümitsizlikten eser kalmadı bende. Belki de öğrencilik hayatının rahathğından uyanmış gibi, telefonlarla karşılaşınca da uyanacağım uykudan. Olsun uyanan da rüyadan, okumak için mücadele veren ablalarımız gibi kurumlarda çalışma mücadelesi vererek bizlerin varlığını kabul ettirip, varlığımızı "lütf" beklemeden göstermiş olacağız. Ardımızdan gelenler böyle basit konulara takılmadan varlıklarını ispatlamış olacaklar. Tabii biz kendimize düşeni yaptıktan sonra...

Fatma Pala

Nakliyecilerin sorunu

Halamın kızı geçenlerde bize geldi ve sohbet ederken ağlamaya başladı. Kocasını dövüyormuş, aman dedim, derhal ayrıl. Nasıl olur? Ne yaparız? Sonrası... derken iki hafta içinde hergün bu konuda konuşup ikna ettim, kocasından ayrılmaya karar verdi. Derhal gerekli organizasyonlar yapıldı, -tanıdığımız bir ablanın yanında yaşayacaktı, tabii geçici olarak-, eşyaların taşınması için nakliyeciyi bulmaya çıktım. Adam ne dese beğenirsiniz "taşımaya geldiğimde kocası da evde olmalı," ya sana ne, kadın kocasından ayrılacak. Nakliyecinin açıklaması çok çarpıcıydı; "Abla, geliyorlar taşımıyoruz diye, bu ayrılma işini hiç söylemiyorlar, sonra koca durumu haber almışsa polisle bizi yakıyor, arabayı karakolun önüne çekiyoruz artık, bekle, bekle. Ya da plakayı alan komşular haber veriyor, polis önce bizi arıyor, biz işi gücü bırakıp eşyaları nereye taşıdıysak o evi bulmaya çıkıyoruz. Bu arada taşınma sırasında gelen kocalardan yediğim dayaklar da cabası. Benim ağzım çok yandı, o yüzden karı koca evde olsunlar ben göreyim, sonra uğraşmak istemiyorum." Kamyoncunun bu sözlerinden sonra düşününce düşününce eve döndüm, ben bu halamın kızıyla bir kere daha konuşsam iyi olacak galiba.

Jale

Mahallenin delikanlısı

Bir pazar günü şehrin diğer ucundaki arkadaşım Derya'lara gitmek için evden çıktım. Durakta ağbimin arkadaşı Erol'la karşılaştım;

"Kızılay'a gidiyorsan sana oraya kadar eşlik ederim."

"Hayır Kızılay'a gitmiyorum."

"Nereye gidiyorsun, işe mi?"

"Hayır gezmeye."

"Nerede gezeceksin?"

"Orada, burada, şurada. Arkadaşımla gezeceğim."

"Nerede buluşacaksınız?"

"Dışarda buluşmayacağız, evlerine gidiyorum."

"Tüh güvenimizi boşa çıkardın, demek kendini eve attırıyorsun."

Birden neye uğradığımı şaşırtdım, "kendini eve attırmak!" Ne demek bu? Cevap vermeden öylece kaldım. O da, gelen ilk dolmuşa binip gitti.

Akşam olayı ablama anlatıp, ertesi sabah Erol'un çıkış saatine ayarlayıp, onu bu sözlerinden dolayı hizaya getireceğimi söyledim. Ertesi sabah o saatte evden çıkmadım. Erol lafı geçerken ablam dönüp;

"Sen de bazen hak ediyorsun" demez mi?

"Bu da nereden çıktı?"

"Kimbilir çocuğa ne kıl bir ses tonuyla cevap verdin. Orda, burda, şurda."

"Haydaa tabii ki öyle cevap veririm.

Benim nereye, niye gittiğimi neden böyle merak ediyor. Biliyorum ama, ne yapayım biri sorular ibi konuşunca gıcık gıcık cevaplar buluyorum."

"Üstelik bu cevapların bir erkekle buluşmaya gidiyor gibi."

"İyi misin? Diyelim ki bir erkekle buluşmaya idiyorum, ona ne? Kime ne?"

"Olur mu? Mahallenin delikanlısı."

"Bunda ne anormallik var? Benim hiç erkek arkadaşım olmazsa bu anormallik olur."

"Ama bu ülkenin, bu mahallenin şartları..."

Bu sözleri hiç beklemiyordum. Ablam beni suçlu buldu. Doğru, ben ne demeye ters cevaplar buluyor mahallenin delikanlısının bam teline bam diye basıyorum. Ben kimim ki? Sonra ne mi oldu? Bir sabah lafımı söyledim de rahatladım.

Ayten, İstanbul

Arka masadaki üç genç...

Arkadaşlarına kız bakma, beğenme işini öylesine anlatıyor ki; manken üzerinde kıyafet beğenir gibi. O bir beğense, zavallı kız onu zaten beğenecek.

Öcak ayının ortasında olmamıza rağmen ısıtan ve ısıtan güzelliğiyle güneşin mavilikler üzerindeki yansımaları seyrederken, iskeleye yakın bir yerde belediye çay bahçesindeyim. Elimde *Pazartesi* dergisi. Çay içip dergimi okuyorum. Hindistanda kadın üzerine yazılmış makaleyi okurken, çay bahçesinin duvarından atlayarak içeriye giren üç gencin gürültüsüyle kafamı kaldırdım derginin sayfadan. Gençler hemen arkamda duran masaya oturdular. Demir ayaklı sandalyelerin betona sürterken çıkarttığı ses kulaklarımı çınlattı. O sırada Hindistan'da kadınların daha doğrusu kız çocuklarının nasıl ikinci, hatta üçüncü sınıf insan olarak kabul edildiklerini okuyorum. İspanya'da lezbiyenler için tercih edilen zulüm biçimini okurken ürperdim. Herşey erkeklik için mi diye düşünürken "Oh be," dedim. "Şükürler olsun ki, bizim ülkemizde bunlar yok. En azından diri diri gömülüyoruz." Ülkemizde kadını düşünürken, arka masadaki üç gencin kadın konulu sohbetine takıldı duyu organım. Kulak misafiriydim. Hem de isteyerek. Merak ettim kadın hakkındaki düşüncelerini. Yaşlarının en fazla yirmi olduğunu tahmin ettim, konuşmalarından. Arkaya dönüp bakmadım, daha doğrusu bakmaya cesaret edemedim. Öyle ya, kendilerine asıldığımı düşünebilirlerdi. Sohbet, evlilik üzerine. Konaklı'da oturdukları anlaşılın gençlerden birisine, annesi Manavgat'ta kız bulmuş. Tabii evlenmesi için. Çocuk birkaç kez Manavgat'a gitmiş, çaktırmadan bakmış kıza. Nasıl oluyor bilmiyorum ama hem de alıcı gözle. "Yaramaz kız," diyor. "Evlenilmez öylesiyle. Tarladan başka dünyası yok. Zaten ben evlenecek olsaydım ...'le evlenirdim. Kaç sene çıktım ettim."

Arkadaşlarına, bu kız bakma, beğenme işini öylesine anlatıyor ki; manken üzerinde kıyafet beğenir gibi. O bir beğense, zavallı kız onu zaten beğenecek. Dikkatimi çeken bir başka husus, her söze başlamasında kullandığı "... koduğumun" lafıydı. Manavgatlı genç kızdan, onu beğenmeyişinden söz ederken de kullanıyordu bu sözü. Öyle ya kolayca koyabilirdi onlar. Hindistan'da, İspanya'da ya da Türkiye'de.

Gaye, Alanya

19 PAZARTESİ

Sevgili eski olunca
bakıyorsun ki
adamın kafası
uçmuş gitmiş.
Yerine bir öküzün
başı oturmuş.
Öküzce
konuşmalar,
öküzce

Yaredir sinede eski sevgili ya da kim lan bu öküz?

davranışlar.
Kaytarmalar,
samimiyetsizlikler,
bakarkörlükler,
kendini
kandırmalar gırla
gitmektedir
bu öküz
adamlarda.
Amanin, ateşte
yemeğim varı
çekin ve tabanları
yağlayın.
Dışarda bir sürü
“sevgili” var.

Benim bir eski sevgilim var. Yani, namusu mücessem kadın ayaklarına yatıp samimiyetimize halel getirmeyelim; tabii bizim de birden fazla “eski sevgili” miz oldu.

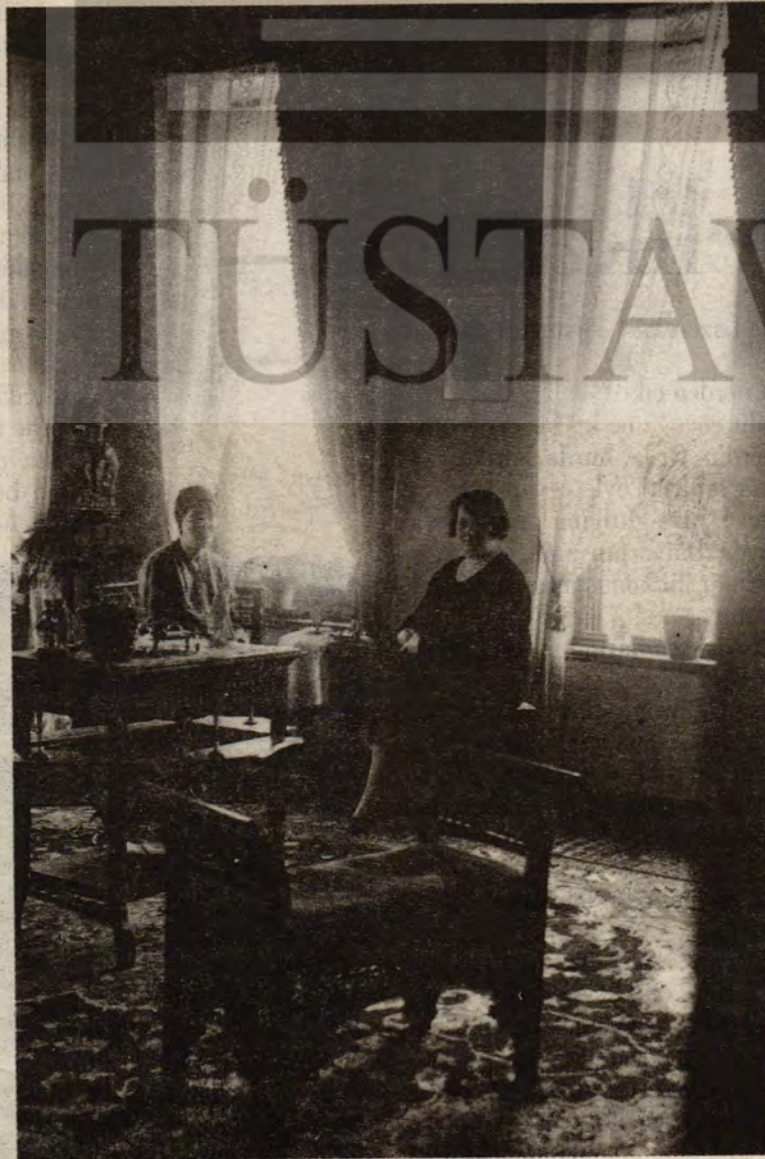
Ancak özellikle bir adedinden bahsetmek istiyorum burada, zira temsil yeteneği en yüksek notalara vuran o. Bir kere o en “eski”, “ciddi” sevgili. 18 yaşından 22 yaşına kadarlık çok ciddi, ağır, vahim bir dönemimi bu adamla geçirmiş bulunuyorum. Tabii ki, anababa evlerinde oturuyorduk. Birlikte yaşamadık. (Bu daha da ağırlaştırdı işi.) Nikâh davetiyelerimizi satın almalara kadar da vardık hikâyemizi.

Ben anam ve sevgili kız arkadaşım ile tatile çıktım. Tatil dönüşü evleneceğiz. Annem kiracısını çıkarttı bizim için. O daireye yerleşip muradımıza ereceğiz! Bende bir sıkıntı, pir sıkıntı. Bir sabah kalktım ki, vücudumu merihliler gibi, beyaz dairemsi lekeler işgal etmiş. Marmaris'teki doktor anlamadı. İstanbul'a dönüşte gittiğimiz dermato-

log, “aşırı sıkıntı hallerinde” vuku bulan kendi kendine geçen bir durum olduğunu pat diye teşhisledi. Ben ağlayıp zırlayarak “N'olur evlenmeyelim. Bak sen bankacı, ben reklamcı olmak zorunda kalacağız. Berbat bir çift haline geleceğiz. Onlar, bunlar gibi olacağız” diyerek resti çektim.

Evlenmedik. Ama ben reklamcı olmak zorunda kaldım bir süre. O ise bankacı olmadı ama, şimdi reklamcı. Alnına dökülen o güzelim kara saçlarının yerinde yeller esiyor. Filinta gibiydi; incecikti. Şimdi kalın, göbekli. Hem motosikleti hem arabası var. Yüz milyon bayılıp takım elbise alabilenlerden. Ben onu gördüğümde, yahu bu benim tanıdığım, sevdiğim adam değil ki. Adım da değişirse ya diyorum içimden. Tolga, Sarp, Ozan, Alican öyle adlar var ya, bu kadar değişmişken onlardan birini alsın.

Tabii bir yandan da akraba gibi bir şey olmuştuk: Atsan atamazsın satsan satamazsın. Yılda iki-üç kere de olsa, görüşüyoruz. Bu yaz motosikletiyle Gölköy'e bizi ziyarete geldi. Çok kalın deriden eyer gibi bir çanta elinde. Böyle motosiklete özgü naneler, Akmerkez'de bir dükkanda satılıyormuş. (Ben merak ettim ister istemez, bu “aksesuarı” nerden edindiğini.) Şimdi Boss takım

elbiseler alabilen, giyebilen bir adamla “ayrı dünyaların insanları” olduğumuz muhakkak. Gerçi bütün “eski sevgililer” şimdi doktor, reklam yönetmeni, yaratıcı bölüm başkanı (ne titr ama!) şu, bu. Şimdi siz bana: “Bak onlar bir baltaya pırlanta sap olmuş, halleri vakitleri yerinde. Evleri, arabaları... Sen böyle fukara ve işsiz güçsüz kaldın diye garez oluyorsun adamlara. Seni gidi haset kumkuması seni”, diyebilirsiniz. Ama kazan ayağı öyle değil.

Bu kariyerler, bu paralar kolayına yapılmıyor. En paçoz deyimiyle “ruhunu satıyorsun”, en amiyane tabiriyle “kafan sikiliyor.” Sonunda bambaska bir insan olup çıkıyorsun. Seninleyken Beymen'in vitrinine intihar ederken giymek istediği smokini tespit etmek için bakan eski sevgili; reklam terminolojisiyle konuşan, düşünen, soluk alıp veren bir pazarlamacılık bağımlısı olarak karşına dikilince, neye uğradığını şaşırıyorsun.

Bir kere ayrı dünyaların insanların ciddi bir iletişim sorunu oluyor. Akım bokum, o mudur bu mudur - ko-nu-şa-mı-yor-sun. Konuşur gibi, eğlenir gibi, güler gibi yapıyorsun. Zamanında ne acıları, ne aşağılanmaları, ne samimiyetleri paylaşmışsın. Şimdi bir film hakkında bile konuşmanız mümkün değil. Koyuyor bu insana. Eski sevgiliyi olmasa dahi, eski bir dostu özliyorsun.

Sonra malumunuz, erkekler sinir bozucu yaratıklar. Eski bir sevgili, büsbütün sinir tahriş edici olabiliyor. Bize Gölköy'e geldiği gün, balık yemek istediğini söylüyor. Ben makarna, salata yapmayı planlıyordum; ama o istedi diye oraya telefon, buraya koştur balık buluyorum. Fakat saat 11 suları olduğundan çipura tipi büyük balıklar bitmiş. İstavrit boyunda değil de, çipurayla istavrit arası “orta boy” diyebileceğimiz Ege ye

has (adını hatırlamadığım) bir balık buluyorum. Patates salatası, yeşil salata, balıklar da kızartılıyor. Yeminle, ömrümde yediğim en güzel balıklardan biri. "Eski sevgili" bu boy balıkla uğraşmazmış. Çatal bıçak uğraş dur - balık piş ağzıma düş diyarında büyümüş mübarek. Peynir ekmek yiyor, 10-12 kutu bira içiyor. Yani çüşş. Biri bu kadar koşturmuş; balıklar tazecik. Hayır, boy meselesi olmadı.

Tabii bu öküzlükler de, Sumatra'daki bitkiler gibi mümbit topraklarda bitiyor. Annesi mutfaktayken içeri bağırdığım hatırlıyorum: "Anne kül tablami getir," diye. Sonra evlendi ve tüp bitince annesini arıyordu, tüpçüyü arasın diye. Türk anaları ciddi bir tatminsizlik yaşıyorlar kocalarıyla: Hem fizik, hem müzik olarak. Oğulları doğunca hakikaten görmemişim oğlu olmuş çüküne tapmış, gibi oluyorlar. İşte hayallerimdeki, yakışıklı, güzel sevgiliyi hem de bacaklarımın arasından çıkardım diye. Bu sevindiricilikleri hayat boyu idare ediyor hem onları, hem içlerini daraltan evliliklerini.

Bir başka eski sevgili bana uğradı bir gün. Karnı açmış. Çeşitli yemekler vardı, ısıtayımda ye bari oldum. Mutfağa yollanırken, masa örtüsünü eline tutuşturdum, ört diye. Yemeklerin altını

yakıp döndüm ki, dörde katlı örtüyü (nice düşünceler sonucu) açmış ve de ikiye katlı haliyle orasından burasından çekiştirerek masaya örtmeye çalışıyor. Düşünebiliyor musunuz bu öküz, bir örtüyü tamamen açmayı **akıl edemiyor**. Bir adet masaya bir adet örtüyü örtme pratiğine sahip değil. Endüstri mühendisliğinden mezun olmuş. Yani klinik bir zekâ geriliği değil mevzumuz; sosyolojik bir zekânın dumura uğraması durumu. Ki ben bu ketlenme, düşünememe haline **öküzlük** hali, diyorum.

Bu adamlar böyle yaşlanıp öküzlükleri tahammül fersa raddelere vardıkça da, kendilerini beğenme hallerinde saniyeler içinde dahi gözlemlenmesi mümkün, bir artış oluyor. Bir kere genç kızlar onları çok beğeniyorlar. Barlarda, partilerde kadınlar etraflarını çepeçevre alıyorlar ve gerek sohbetlerine, gerek danslarına "doyum olmuyor." Bu her zaman aranıdır, arzulanır olma durumları bunları şişirdikçe şişiriyor. Beyin hücreleri yağmurlar, seller altında kalıp, sulamıyorlar. En basit incelikleri, gündelik hayatın en bilindik pratiklerini dahi yapamaz hale geliyorlar. Böyle felç'inmiş biri gibi... Ama hayır! O zaman bu özgüven, bu şişirme, bu elimi sallasam ellisi neşesine, ne demeli?

Bunları bu kadar beğenip birlikte olmaya can atan genç kızların meselesi nedir acaba? Yani kızlar, bu heriflerle sınırlarınızı törpüleyeceksiniz de ne olacak? Hayata dair özgün bir laf, daha önce boku çıkmamış bir espri, çığnena çığnena tadı tuzu kalmamış görüşler dışında bir satırcık olsun, sunacaklar mı size? Tabii cinselliğin büyük bir gücü, kendine ait çok özel, çok kimyevi bir dili var. Ama bir zaman sonra hödüklüğüyle içinizi daraltan biriyle yatmak da iç bunaltıcı tonlar alır. Kin ve intikam duyguları, cinselliğe gaz verebilir; ama ne kadar zaman? Bir de hödüklüğün, öküzlüğün iştah kabartan hiçbir yanı yoktur, inanın.

Gerçi her beraberliğin de bir ömrü var. O ömrü kısaltacağım diye ne kadar kışını yırtarsa, o kadar muvaffakiyetsizlik duygusunu kaşıklamak durumunda kalıyor insan. Benim şimdi derin bir ikrah duygusuyla andığım bir Alman sevgilim oldu bir zamanlar. Üstelik de (yüzüm kızarılarak) üç sene kadar. Geçenlerde bir arkadaşım Malezya'dan yazdığım bir mektubu hatırlattı. "Kaldırımında önümden yürürken arabaların altına itmek için kendimi zor tutuyorum," yazmışım. Yani böylesine cinai duygularla herifle dolan dur, onca zaman. Hong Kong'daki son günlerimizde: "Ben sana o fırçayı kullanma demedim mi" diye saç fırçamı camdan fırlatışımı hatırlıyorum mesele. O fırça saçlarım için zararlıymış. 16'ncı katın! Birinin kafasına düşse ölüm nedeni olacak. Ve de bu vaazlarımdan yola çıkarak beni en gaddar, kararlı ve tutarlı kadın zannetmeyin, çok reca ederim. Hong Kong'da beni bırakıp giden de O oldu; yağmurlu bir gündü ve de ben zırl zırl ağlıyordum beni bırakıyor diye.

"Yaredir sinede eski sevgili" Murathan Mungan'ın o güzelim satırı. Kendi içinde çelişki içeriyor kadınlar için belki de. Sinede yare olanlar hâlâ sevgili oluyorlar, eski sevgili değil. Sevgili eski olunca bakıyorsun ki adamın kafası uçmuş gitmiş. Yerine bir öküzün başı oturmuş. Öküzce konuşmalar, öküzce davranışlar. Kaytarmalar, samimiyetsizlikler, bakarkörlükler, kendini kandirmalar gırla gitmektedir bu öküz adamlarda. Amanın, ateşte yemeğim varı çekin ve tabanları yağlayın. Dışarda bir sürü "sevgili" var. Ben umutsuzum gerçi: Onların da öküzlere dönüşmesi mukadderatın karşı konulmaz buyruğu olarak görüyorum. Ama gözleriniz onu sevgili olarak gördüğü sürece...

Ama işi yaredir sinede aşamasında terk edeyim, bu adamı seviyorum (hıçkırık) ama birlikte olabilemiyorum romantikliğimi ve dürzülüğümü yaparsanız da işiniz iş. Valla yarım kalan, içerde ukde kalan ilişkilerden korktuğum kadar... Canavarlardan, ejderhalardan, vampirlerden, zombilerden, jawslardan... Bir kere o bitmeyen ilişkiler kanı yerde kalmış ölümler gibi, peşinizde dolanırlar. Sekseninizde dahi o adamları alıp vereceğiniz bir şeyler kalmıştır. Türk filmlerinde, pudra düşmanı saçlarıyla mezarlık topraklarında sürüne sürüne ellerini birbirlerine uzatırlar ya... Dağlara taşlara kurşun: öyle hasret ve yaşanmamışlıkların ağırlığıyla yaşayacağımıza... Yaşayın, ömrü dolunca bitirin dahi demiyorum zaten biter, sonra da bakın o öküzlere ve "Kim lan bu öküz?" deyin. "Kim lan bu?" "Bu valla da billa da benim sevdiğim adam değil. Son model öküzün teki."

Bunu söyleyebildiğinizde içinize kızgınlıktan ziyade merhamet ve gülme duyguları dolar. Ayaklarınız tembel bir meleğin kanatlarını aşmışcasına, koştuktan ziyade uçar gibi olursunuz. Ta tepelerden aşağılara bakar, dünya hallerine eğlenirsiniz. Eskiyen öküz o tazenin Romeo'su, keçiler Abdurrahman Çelebi, kadın ruhuna hakim olduğuna imanlı davarlar best-seller yazarları... Haydi nice nice öküzlere! Şerefe!

Perihan Mağden

Hiç bunları kendine dert etmeğe değer mi?

Ajda çocukluğumuzun, ilk gençliğimizin, gençliğimizin; inatçı bilinçaltılarımızın o güzel, o yürekte sesidir... Nedir bu kadının sırrı, nasıl ruhumuzun en dip odalarına nüfuz edebilmiş bu kadar? Hani küçüksemeyele karışık komik figürleyip gülüp geçtiğimiz bu kadının şarkılarından daha iyi hatırladığımız sözler var mı? Bam tellerimizi hâlâ hâlâ titreten onun yirmi yıl yirmi beş yıl önceki sözleri, sesi...

Rhode Island'da sevgilisevgilisevgili Amerikalı arkadaşım Andrew'un arabasında. Pazar günü. Beni Newport'a götürüp oradaki Amerikan zenginlerinin saray yavrularını, denizi, kayalıkları gösterecek. Pazar gezmesine çıkmak üzüyüz yani. Arabadan atlayıp "Yanımıza müzik almamışım," diye içeri koşuyor. Dönüyor; kaseti koyuyor. Bağıra bağıra o koca koca varsıl varsıl Amerikan yollarında şarkımızı söylüyoruz:

*Seveceğim gezeceğim
Görürsün sana neler edeceğim
Bir yerine bin cezayla
Hakkından geleceğim senin.*

Andrew AFS'yle Türkiye'ye gelip bir yıl Tarhan Koleji'nde "okumuş". Yani Beyoğlu'nun muhtelif pastane ve kahvelerinde sınıf arkadaşlarıyla oturup çançan. Bu adam öyle bir cinfizz ki, bir yılda aksansız (en allamei cihan Amerikalılar dahi Türkçeyi Lorel Hardi dublajından öğrenmiş gibi konuşurlar Allah için) inanılmaz bir Türkçe (şarkı sözleri, deyimler-terimler hepsi sular seller gibi) öğrenip geri dönmüş. Fakat memleketimizin sevgisi içine bir kurt gibi düşerek. Üniversiteyi bitirip dön bu cennet vatana. Bir yıl Vakko'da epeyce itilip kakıldı. Çocuk en iyi okulunda Amerika'nın tasarımı okumuş; burda kumaş bölümünün eşyalarını yerleştiriyorlar, berbat bir maas falan. İşte İstanbul'daki o yılda tanıştık Andrew'la. Ben güzel Türkçemizi bu kadar zımk diye hatmetmesini Yahudiliğine de bağlamıyor değilim. Gittiğim lisede ne Amerikalı hocalar tanıdım, yirmi yedi yılda yedi kelimeyi zor bellemiş. Bir an durup düşündüm: Allahın Amerika'sında Rhode Island yollarında bu kadının, bu Ajda Pekkan'ın şarkılarını bağır çağır yanık kahır bize söyleten nedir Zeus aşkına? Nedir bu kadının sırrı, nasıl ruhumuzun en dip odalarına nüfuz edebilmiş bu kadar? Hani küçüksemeyele karışık komik figürleyip gülüp geçtiğimiz bu kadının şarkılarından daha iyi hatırladığımız sözler var mı? Bam tellerimizi hâlâ hâlâ titreten onun yirmi yıl, yirmi beş yıl önceki sözleri, sesi...

Bir kere geçmişimize en ince sinir tellerimizle bağlı tüm şarkıları. Buyrun size bir Ajda şarkısı anısı: On üç yaşlarındayım. En sevgili arkadaşımın annesi kocasından şüphelenmeye başlamış. Kokuyu almış; Başka bir kadın kokusu!! Adam doktor. Anne, adam hastaneden dönmeden muayenehanesine gizlice girip bir masanın altına saklanıyor. (Kadındaki sabra, azme ve rezaletlere karşı mangal yürekliliğe dikkatinizi çekirim!) Evet, evet doktor ihanetçi koca sevgilisini odaya alıyor. Anne fırladığı gibi masanın altından! (Yani suç üstünün de eski tadı yok. Herşey çene çene çene şimdilerde.) Doktor babakoca bin özür, milyon pişmanlık - nedamet, nedamet...

Bu baskını yapan kadın Türkiye'de gördüğüm en güzel kadınlardan biridir. Nastasya Kinski yanında halt etsin. Doktor koca ise mütevazı bir öğretmen bayanla aşk yaşamakta. Kadın hem çok kaprisli, hem de zir deliydi ayrıca. Yani adamek bir tath kâm almaya niyetlenmiş; hevesi kursağında kaldı. Barıştı bunlar. Fakat yaralı bir gurur, yaralı bir cezlana benzer: Ne

etseniz ormandaki kan izlerini güneş doğunca gizleyemezsiniz. (Teşbihde hata olmaz malumunuz; ama bu teşbihimle özel bir teşbih büyük Ayı'sı falan haketmiyor muyum? Doruklara vardırıdım gözlerinizin önünde bu işi- şahidimsiniz.)

Yani affetti affetmesine adamı, hatta Avrupa'ya gidip seks hayatlarını alevlendirebilmek için muhtelif filmler ve dergilerle dahi döndüler. Ama yine de cızır cızır cızır. Yani ben de bu ihaneti ağzından burnundan getiririm de, getiririm hesabı. Biz de iki yalaka satılmış çocuk olarak bu cadı kadının yanındaki haklı yerlerimizi aldık. (Ayşecik: Yuvarın bekçileri) Mesela üye oldukları kulüpte akşam yemeği yemişiz, arabalarında eve dönüyoruz. Basiyor kadın düğmemize, biz başlıyoruz sıtma görmemiş seslerimizle:

*Görürsün sana neler edeceğim
Bir yerine bir cezayla*

Hikâyenin sonu da hazindir. Doktor kalp krizi, by pass geçirdi. Çok kiloluydu. Gerçekten çok iyi yürekli, şeker bir adamdı. Rejim yapması gerekirken, sabah kahvaltıda bir kavanoz reçel filan yiyerek bir nevi intihar etti. Anne sonra daha da zıvanadan çıkıp kapandı. Şimdi çarşafarla sokağa çıkıyormuş, Kıbrıslı o ünlü şeyhin müridiymiş vs.

Lisenin yatakhaneğinde kırık kalplerimizle... Tabii o yaşta hormonlar insanın burnundan fıskırıyor; aşklar şiddetli yaşanıyor. Tüm hayatı kaplıyor; hem de nasıl. Yatakhaneğinde çığlık çığlığa bağırıyorsunuz, yani şarkı söylemenin çok ötesinde- bağırılar yanık!

*Kapı açık
Arkamı dön ve çek
İstenmiyorsun artık
Bir zamanlar sen de bana acımadın
Yalnız kaldım
Yıkılmadım AYAKTAYIM
Yaşadım YAŞIYORUM*

Ajda çocukluğumuzun, ilk gençliğimizin, gençliğimizin; inatçı bilinçaltılarımızın o güzel, o yürekte sesidir. Babam evi terketmiş. Annemle kaldığı otele gidip "Babacığım, kocacığım: Evine Dön. Sensiz biz ne yaparız," numarasını yapacağız. (Bakınız: Yine Ayşecik filmleri) Gidip yapıyor, muvaffak da oluyoruz. Dönüyor babam eve. Ama sonra İzmir'de bir iş alacak, bu sayede boşanacaklar. Evlilik çoktan kayalıklara oturmuş. Yine de sittin sene yeterince Ayşecik'lik (cıkıkcık) edip yuvayı kurtaramamakla vallahi de billahi de suçladı ağır entel annem beni. Oku de Beavoirlar'ı, Sartrelar'ı, git Devrim İçin Hareket Tiyatrosu'na, Sıpmatek'e habire; sonra da mühendis kocayı elinde tut. Annem böyledir: Kurbandır, süttan çıkmış bahtsız melaikedir. Yani okkann altına ben gitmedim değil yuvayı bir araya getirmedim diye. (Tabii göz önünde olan bendim. Beni suçlamayacak da kimi suçlayacak?)

Mesela bu tuhaf olaylar (yirmi seneden fazla olmuş olalı) hep Ajda şarkılarıyla üşüşürler kafanıza. Hem hâlâ içlenip utanıp sıkılıp yüzünüz kızarır bunları düşündükçe... Hem de o günleri: o içliköfte salyasümük ihtirastramvayı günleri geride, çok çok geride bıraktığımız için tanıdığımız tanımadığımız tüm tanrırlara duacı olur, mumlar yakarsınız içinizden, içinizde.

Ajda'yı yazacağım ya; kafamda habire Ajda ve onun son şarkısı (klibi) "Eğlen Güzelim"le dolanırken Ayşe Düzkan'a rastlıyorum Taksim'de. "Ne kadın ne şarkılar," sohbetine dalıyoruz ayaküstü. Diyor ki "Bakıyorum, feministler ne zaman bir gece bir yere çıksak habire onun şarkılarını söylerken buluyoruz kendimizi; Hür Doğdum Hür Yaşarım, Seveceğim Gezeceğim, Kapı Açık Arkamı Dön ve Çık vs. vs. Hep onun şarkıları."

Kadın bilinçaltımızın bilinçsiz taş ustası. Farkında değil ama ne kaleler dikmiş bizler için. Helal olsun. Helal olsun sana Ajda. Kimse bu şarkıları yapamazdı. Kimse senin kadar içten söyleyemezdi. Helal olsun.

Hür doğdum hür yaşarım

Sana ne sana ne

Köle miyim sana ben

Sana ne sana ne

ZARARIM KENDİME

Sen bak kendi işine

Hani "Boş Sokak" şarkısı vardır:

Fakat ne yazık ki

Sokak boştu

Onu on yaşında çokçok içlenerek, gözlerim yaşarak dinlediğimi hatırlıyorum. Buyrun bakalım. On yaşında sana ne yazıyor allahaşkına, ister dolu olsun sokak ister boş. Çok küçükken girmişiz Ajda'nın şarkılarına. Ayşegül kitaplarını bitirip bu şarkılara girmişiz, çıkarabilene aşkolsun.

Yani şarkılardan, kendimizden bu kadar bahsettik de bu kadından, bu küllerinden habire habire yeneden doğan Türk malı tanrıçadan bahsetmeyecek miyiz? Çok reca ederim, hanımlar beyler. Bu konuya teşrif edelim biraz da.

Ajda'nın son kaseti hiç beğenilmemiş. "Eğlen Güzelim" de beğenilmemiş. Ajda televizyonda diyor ki: "Ne zaman yeni bir kaset yapsam, bunu mu yapmış denir." Haklı Ajda. Ben de "Eğlen Güzelim"i hiç beğenmemiştim, ama dinledikçe insanın dinleyesi geliyor. On yıl sonra içki sofralarında

Eğlen güzelim / Gününü gün et

diye bağırılmayacağı ne malum?

Bu klipte gençlerin arasında dolaşıyor bir hayalet gibi. Yok, hayalet gemide kaybolmuş bir star gibi. Sarı bukledi saçlar, Rita Hayworth'vari dekoltesi yerinde kadife tuvalet- bir içim su. Ama görmüş geçirmiş de yani. Genç adamlara şehvetliden ziyade, müstehzi bir yaklaşım içinde. Klibin sonu ömre bedel: Meğer köpeğini gezdirmiyormuymuş, gemiye dayanıp ya hayal görmüş, ya hatırlamış - orası muğlak. (Biliyorsunuz şimdi kliplerde muğlaklık çok moda. Ben Borges'vari de diyorum bu üstün sanatsal çabala"ma"lara) O gençlerin arasında ne aradığım da aramızda çok konuşmadık değil. Ayşe Düzkan Ajda'nın bu züppe lise- li çocukların hocası olduğunu, kendi liselerinde de çok gönül yakan böyle bir hoca olduğundan filan yola çıkarak, iddia etti. Bense Ajda'nın kafasında yaş mefhumu olmadığından "yaşıtlarıyla eğleniyor" atmosferi için bu yaş grubunu seçmekte hiçbir beis gör-

meyeceğini iddia ettim. Elçin Yahşi bence en doğru yorumu getirdi: Gençlerin mezuniyet balosuna davet edilen star rolünde Ajda. En doğrusu bu tabii: Nesilden nesile Ajda. Yılların (eskitemediği değil) yenilediği şarap!

Tabii bu aslında köpek gezdiriyordu meselesi, son 5-10 yılında Ajda'nın ittirmeye çalıştığı "çok çok hayvan seven kadın" portresiyle de alakalı. Kedileriyle çok gördük, çok duyduk Ajda'yı. Yine televizyonda bir söyleşide **yemin ediyorum** diyordu ki: "Minicik minicik pirlolalar gibi ortada dolanan o kedi yavrularını görmüyor muyum dayanamıyorum, eve getiriyorum." Ben şimdi bir hayvanseverin, bir kedi aşığı'nın kedi yavrularından "pirlolalar" diye bahsetmesini anlayabilmiş, kavrayabilmiş değilim. Amma velayetin, iş Ajda'yı anlamaya gelince akan sular durur. Öylesine çetrefil bir yumaktır ki Ajda: **Çık çıkabilirsen işin içinden.**

Hele son yıllarda kendini öylesine okumaya yazmaya, şan derslerine, feylezofi yapmaya, dünyayı pozitif enerjilerle kuşatmaya verdi ki... Hoş yıllar önce Yalçın Pekşen'le yaptığı o meşhur röportajında da şizofreni makalelerine alıntı yapılmaya layık mertebelere erişmişti. (Şimdi bu janr Mustafa Sandal'dan Tarkan'a çok star tarafından uygulanıyor: Akım mı diyor, bokum mu çık işin içinden. Tarkan epeyce Sezen Aksu ablasının "aşırı samimi" kılığındaki ağır yapmacıklıklarını da taklit ediyor gerçi.)

Bir de iki yaz önce Rumelihisar konserlerine dudak uçurtucu yepyeni bir "tip"le çıktı hatırlarımız. *Uzay Yolu* kılığında. Ama bu Cemil İpekçi'nin kadınlara ne düşmanlığı var kestiremiyorum (zira pek, pek beğeniyorum talk şov'larda orda burda kendisini) öyle bir kılık saç baş makyaj yapmış ki Ajda'ya altmışlardan kalma bir uzay dizisinin demode mi demode kahramanı gibi fırladı sahnelere: Mumya gibi boyanmış bir surat, beyaz düz tuhaf saçlar, Kaptan Kirk'ün kötü üvey kız kardeşi bir kılık. Cemil İpekçi bir dönem Harika Avcı'nın saçlarını da kan kırmızı portakal rengine boyatıp yapmıştı yapacağını. Ajda o konserlerle ilgili Can Dündar'ın "Aynalar"ında ne anlatırsanız? "Sahneye bir çıktım ki herkes 'vowwww' oldu. Gözlerine inanamadılar. Bu kadar güzel olmama." Yeminle, yeminle (yeminbaz etti bu kadın beni) üç aşağı beş yukarı böyle laflar... Geçen aylarda da Huysuz Virjin'de spor müstehcen kılıkları pek beğeniyor ya, öyle arzı endam etti. Daracak tayt tayt her tarafı. Huysuz'la konuşurken küçük heyecanlı bir kız gibi mikrofon elinde poposunun oralarda kıvrıyor. Tabii Huysuz "Kızım o ağzın için, popon için değil"i yapıştırıverdi. Bizimki yine mahcup, şirin, pozitif, tatlı **küçük kız**. Milletçe cebimize girecek: bu kadar ameliyat, ameliyat üstüne.

Gerçekten estetik saplantısı da dünyada Michael Jackson'la yarışacak düzeylerde. N'apsın? Kadın **mükem-me-li-yet-çiii**. (Eski kocası Ali Bars, ki kırk yılın Ajda'sını Ajda Bars mı yapmadı, ne mezalimler-milliyetçi MHP'de üst düzey bir şey şimdi.) Böyle bir bize ait, bizden bir vaka işte Ajda. O *Uzay Yolu* kılıklı konserlerinden bir şarkı izledim geçenlerde. (İtiraf ediyorum *Sabah Şekerleri* nde.) "Kapı açığı" bir söylüyor ki. Hakikaten kastediyor söylerken. Şarkılarını içiniçinden. Çok duyarak. Ben çok beğeniyorum tarzını. Böylesine etkin bir tarzı olmasa yıllardır esir etmezdi bize kendini. (Karşınızda saçını boyamaya bile cesareti olmayan bir kalem var.) Yürekten duyduk hep şarkılarını, şarkı sözlerini. Şimdi ben

Haykıracak nefesim olmasa bile

soluklanıyor, kendimi toparlıyor ve satırlarına son verirken ununu elemiş eleğini yakmış dünyadan elini ayağını çekmiş bir kadın olarak *Pazartesi*'nin tüm genç, güzel, şahane, başı bağı ya da yeni bağlara namzet okurlarına **içten** haykırıyorum.

Eğlen güzelim gününü gün et

Ben vazgeçmişken eğlen

KARALARI BEN BAĞLARIM

SENDE VAKİT ÇOK ERKEN

Perihan Mağden

"Kamera Ali Şen'i gösterdi mi?"

Onunla on senedir birlik-teyim. Aynı evi paylaşıyoruz. Ama aynı şeylerden hoşlanıyoruz aynı şeylerden zevk alıyoruz ve çok ortak noktamız var diyemeyeceğim.

Aslında hiç de yok sayılmaz canım.

Ben erkeğin futbol seveni, takım tutanı, rakı içeni, racon bilen ve bunlardan sonra kitap okuyanıdan vs.vs. hoşlanırım.

Evet, ikimiz de rakı içeriz.

İkimiz de futbolu severiz.

Ve aynı takımı tutarız; Beşiktaş.

İşin gerçeği daha önceleri de takım tutardım (yine Beşiktaş'ı) ama futbolun kurallarından anlamaz, mesela penaltı nasıl oluyor onu bile bilmezdim. Bilmiyorum diye de hiç üzülmezdim, sonuçla ilgilenirdim kısacası. Tuttuğum takımın üç ya da dört oyuncusunun ismini bilirdim; onlar da ya çok gol atanlar, ya da magazin basınında çok yer alan bir iki yakışıklı olurdu.

Şimdi öyle mi? Heyhat!

Ne kadar övünsem azdır kendimle...

Onun sayesinde, "Bu ofsaytı, bu penaltıydı, hakkımızı yediler, bu maçta şu hakem varsa işimiz zor, bu oyuncu sahanın şurasında, burasında oynamalıydı, teknik direktör hatalıydı"ya kadar varan bilgilere sahibim.

Acaba bu konuda bu kadar bilgi sahibi olmak istemiş miydim? Zannetmiyorum. Hayat beni buna zorladı. O kadar sık maç oluyor ki, ya da bana öyle geliyor, bu durumda adam stadlardan, kahvelerden, ocakbaşlarından çıkı-

mayacak, yüzünü göremez olacağım dedim ve demez olaydım.

Eve CINE 5 alındı.

Mutlu yuvamızda maçları beraber seyrederek, seyrederek de rakımızı yudumlar, kritik yapar hale geldik.

Fakat bu günlerde işleri nedeniyle maçları kaçırır oldu, bir değil iki değil, bu böyle olmayacak. Zeki adamdır bir yolunu bulur derken...

Günlerden bir gün Beşiktaş'ın önemli bir maçı var, hem de Fener'le ve o dışarda, seyredemeyecek. Benim de evde yapmam gereken işler var, televizyonun olduğu odaya ara sıra girip çıkabiliyorum. Kumandaya basıp gol olup olmadığına bakıyorum, tekrar işime devam ediyorum. Benim için öncelikli olan evin işleri, ara sıra da gelir bakarım olur biter.

Bir yandan da, "Tüh o seyredemeyecek" diye üzülüyorum...

Ama öyle olmadı.

Telefon çaldı heyecanlı bir ses: "Maç ne durumda?" Her türlü teknolojiye sahibiz, cep telefonumuz var. Hemen koşup kumandaya bastım; oh allahtan o sırada neticeyi söylüyor, yoksa rezil olacağım. Her zaman kestiğim ahkâmlar ne olacak, fanatikliğim ne olacak? Bu kadar önemli bir maçı nasıl seyretmiyor olabilirim. Üstelik acımasızlık çünkü adamın işi var. Tabii hiç belli etmiyorum ve "Henüz gol yok," diyorum. Neyse telefonu kapattık. Fakat bu sefer temkinliyim, odada olmasam da televizyonun sesini açtım. Yanılmamışım, yine telefon çalıyor; bir değil, iki değil işimi gücümü bırakıp televizyonun karşısına geçtim.

"Mehmet'i attılar."

"Niye attılar?"

"Gol oldu."

"Kim attı? Fener nasıl oynuyor?"

"Alpay'ın kaşı yarıldı."

"Kavga mı çıktı?"

"Hayır çarpıştılar."

"Tüh Alpay da oyundan çıktı."

"Hayır çıkmadı kanlar içinde oynuyor."

"Golden sonra Ali Şen'i gösterdi mi kamera?..."

Yanımda birileri var galiba, benden aldığı cevapları onlara aktarıyor. Gururlandım birden, bu konuda bana ne kadar güveniyor.

Maç 90 dakika. 10 dakika aralarla ben anlattım. Üstelik o arada bir sonraki akşamın yemeğini yapıp, dolabımı düzelttim.

O anda aklıma geldi, biraz üstüne düşsem ilk maç anlatan kadın olarak tarihe geçebilirim belki de.

Sultan

“Ülkemizde feminizm bilinmiyor”

Bu yazının Giriş bölümünü⁽¹⁾ oluşturan ilk biraraya gelişi yazmak fazla zor olmadı. Ne demiştik: Yedi kadın Şirin Tekeli'nin çağrısına uyarak evlerde toplanmaya başlamıştı. Yine hatırlayalım bu yazının çerçevesi Aralık 1981 ile 24 Nisan 1982 arasındaki “küçük grubun” toplandığı dört aylık dönemi anlatmakla sınırlı. Yazının ikinci ve üçüncü bölümlerinde grubun feminizm çerçevesinde oluşturduğu prensipler ve anlayışlarla birlikte anlaşmazlıklar, iç çelişkiler hatta kırgınlıklar⁽²⁾ gibi daha zor bir alanı da anlatmayı deneyeceğim. Kâğıda dökme zorlanacağımla unsurlar, kişisel gibi gözükken ancak önemli politik uzanımlara sahip bu çelişkiler ya da duygusal gerilimler olacak. Yine de, eleştiri ve olası katkıları ötekilere bırakarak ilerlemekten başka bir seçeneğim yok gibi gözüküyor.

Tarihçenin bu ayrımının yazılmasında, bunu oluşturmada en hevesli olanlardan; Şirin Tekeli ve Şule Aytaç (Torun)'dan yararlandım. Gülnur Savran'a ulaşamadım. Stella Ovidia ise katılmak istemedi. Şirin ve Şule ile bir akşamüstü biraraya gelip hem “eski günleri” andık hem de anımsama-değerlendirme toplantısı yaptık. Herşeye rağmen bu ayırdaki fikirlerin sorumluluğu bana ait, doğal olarak.

Biraz geç de olsa, bu yazının dört bölümden oluştuğunu belirtmeliyim. I.Giriş; II. Feminizmin belirişi, grubun ve kişilerin feminizme ilişkin görüşleri, III. Çalışma tarzı ve ilkeleri (Yapı-yapısızlık tartışması), IV. Sonuç. Elinizdeki yazı ikinci bölümün birinci kısmını içeriyor.

Bu döneme ait elimizde az sayıda belge var: Kadın dizisi üzerine Yazko'ya verilen dört adet çalışma raporu, mektuplar, sempozyumda alınmış kişisel notlar, yayınlanmamış ve eksikler içeren sempozyum konuşma metinleri, toplantı notları, bir kaç gri yayın...

Raporlardan başlayalım. İlk belge 14 Aralık 1981 tarihli Yazko'ya Rapor I. Raporu yazar Şirin Tekeli. Tekeli Yazko'nun kadın kitapları dizisi teklifini kabul ettikten sonra bu konudaki düşüncelerini ve dizinin amacını bu raporda belirtir: Feminizmi tanıtmak!

...gerçekte, (ülkemizde) “çok yönlü ve karmaşık bir toplumsal-siyasal” hareket olarak feminizm bilinmiyor.

Dolayısıyla, böyle bir dizinin amacı, varoluş nedeni kendiliğinden ortaya çıkmaktadır: Kadın sorunlarının çözümü etrafında yürütülmüş olan evrensel, düşünme, anlama ve mücadele pratiği olarak “feminizmi” tanıtmak.⁽³⁾

Şirin Tekeli'nin Yazko'ya önerdiği program taslağı “yayın, tartışma ve araştırmalarda” oluşmaktadır. “Bu

Bu yazıda “Küçük grubumuzu”, feminizm çerçevesinde oluşturduğu prensipler ve anlayışlarla birlikte anlaşmazlıklar, iç çelişkiler hatta kırgınlıklar gibi daha zor bir alanı da anlatmayı deneyeceğim.

amaca (feminizmi tanıtmak) yönelik faaliyetler çok yönlü ve çeşitli biçimlerden yararlanan faaliyetler olmalıdır: kitap, broşür ve sair yayınlar, film, fotoğraf, resim gibi diğer mesaj veren araçlar; iletişim: bu gibi araçların verdiği mesaj çevresinde, alıcı-verici ilişkisi, tartışma toplantıları, konferanslar, paneller v.b.” Şirin'e göre bu faaliyetler bir ekip çalışmasını gerektirir.

Sonuç: Bu taslaktan da görülebileceği gibi, kamu oyununun ilgisini çektiğini bildiğimiz ciddi bir sorun etrafında çok canlı olabilecek bir faaliyet başlatmak mümkün gibi görünmekte, bana. Ancak böyle bir faaliyetin yürütülebilmesi için, kadın sorununa aynı ve tek bir açıdan bakmayan; hatta eklektik denebilecek, geniş açılı ve görüş çeşitliliğini, yaklaşımda demokratikliği ilke edinmiş bir ekibin, bu konuya duydukları ilgi, heyecan ve bilgilerini birlikte seferber etmesi gerekiyor.

Bu raporda programın ideolojik çerçevesi “kadın sorunları etrafında yürütülecek bir yayın faaliyeti” ve “feminizmi tanıtmak” olarak çizilir. Feminizm henüz Marksist paradigmadan; “kadın sorunu”ndan ayrılmamıştır. İkinci olarak bu raporda “feminizmi tanıtmak” yayın ve kültür faaliyetleri çerçevesinde ele alınır. Rapor henüz grubun buluşmadığı bir tarihte yazılmıştır. Bu bakımdan, Yazko'ya sunu-

lan raporlar grubun ilk biraraya geldiği tarihten itibaren görüşlerindeki değişimi ve dinamiği yansıtır.

Günü gününe tam bir ay sonra; 14 Ocak 1982'de yine Şirin Tekeli'nin kaleme aldığı ikinci Rapor⁽⁴⁾ çıkagelir. Bu kez Şirin'in imzasında birinci raporda yer alan Doç. Dr. sıfatları yok olur. Raporun en önemli özelliği hedefin “feminizmi tanıtan yayın faaliyetinden,” “feminist bir hareket yaratma”ya dönüşmüş olmasıdır. Bundan böyle yayın faaliyeti bu “hareketi” oluşturmada bir araç olarak görülecektir. Birinci raporda Şirin'in “kadın sorunları etrafında yayın”la sınırlı kişisel üslubu, “biz feministler”e dönüşür. “Ekip çalışması” fikri de değişip feminizmin en temel çalışma tarzı olan “kolektif çalışma”ya döner. “Kadın sorunu” tekiliğinden kurtulup “kadın sorunlarına feminist bir yaklaşım” halini alır. Hitap da daha sonraları bizi epey zorlayacak olan Mustafa Kemal Ağaoglu'ndan, Şirin'in sözleriyle “bizi daha iyi anlayabilecek biri olarak gördüğümüz” Ahmet Cemal'e yönelir. Birinci raporun resmîyetle yüklü tonu aşılmıştır. Artık, “Politik-militan-feminist-amatör” hava tüm rapora hakimdir. Başkaldırı başlamıştır. Önce Yazko yönetimine!..

Yeniden başa dönersek, yani ikinci raporun neleri kapsadığına, gelişmeleri şöyle sıralayabiliriz: Bu bir ay içinde oldukça büyük adımlar atılır. Yeni

yılın arifesinde, I. Raporu takip eden ilk günlerde Şirin Tekeli, Gülnur Savran ve Stella Ovidia ve daha sonraki günlerde Şule Torun (Aytaç), Yaprak Zihnioglu, Ferai Tınç söz konusu diziyi oluşturmak üzere toplantılar yaparak “feminist yayınlar ve faaliyetler açısından esas alınmasını gerekli” gördükleri ilkeler üzerinde konuşup mutabakata varırlar. Yalnızca feminist yayınlar değil feminist faaliyetler de gündeme gelmiştir ve artık feminist bir hareket oluşturmaktan konuşulmaktadır. “20 saat” kadar süren toplantılarda feminist bir hareket için gerekli olan siyasal-toplumsal durum tahlili kabaca da olsa yapılmış, ilkeler ve hedef saptanmıştır.

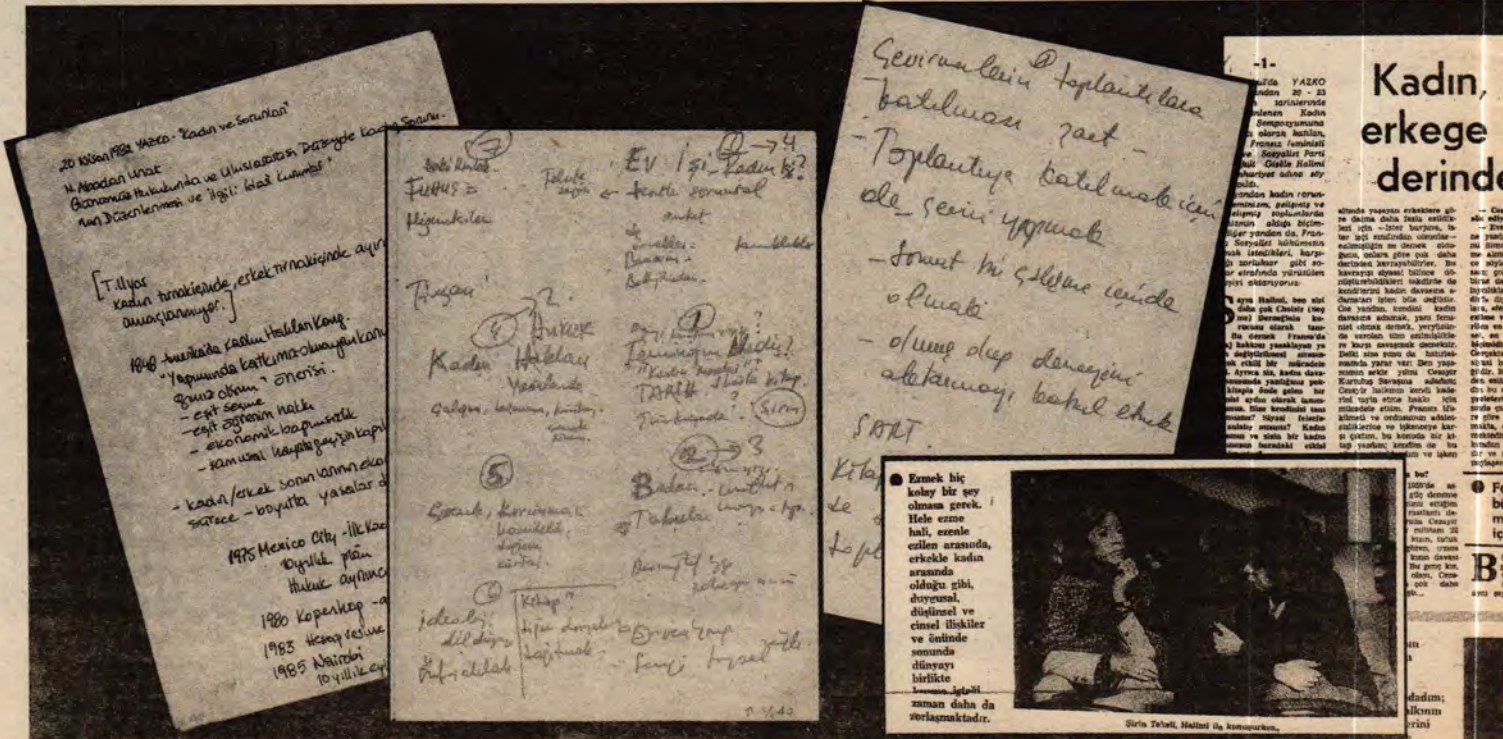
Şimdi bunlara bakalım

1. Hedef: Feminist bir hareket oluşturmaktır. Bu nedenle de “Yazko'nun biz feministlere tanıdığı fırsat önemlidir”.

... Bu fark ve ayrı bir dizi oluşturmamın gerekçesi, kadınların sorunlarına kadıncıl, feminist bir açıdan eğilme, sorunları deşme, sorunlar konusunda bilinçlendirme ve sorunların aşılabilmesi için bir hareket oluşturma hedefidir. Dolayısıyla, herşeyden önce, yayın sorumluluğunu alan bizlerin bu perspektifi kurmamız gerekiyor.

2. Okur profili çizilir. Dizi kime hitap edecek? Yanıt oldukça ayrıntılıdır ama kabaca söylesek “kentli, eğitilmiş, çalışan kadın”dır hedef kitle.

Dizi daha çok, kentsoylu kökenli veya küçük burjuva, kentte yaşayan, belirli bir eğitim düzeyine erişmiş, evli, çocuklu, çalışan veya evli ve çocuk sahibi olduğu için çalışmasına ara vermiş veya ikisini bağdaştırmanın bunalmını yaşayan, otuz yaş dolayında, yani kadın olmanın sorunlarını en yoğun şekilde yaşamakta olan, yavaş yavaş kendinde bir bilinç oluşturan, ama

Feminis

Mısır'daki kadın hareketi tarihi sanki biraz Türkiye'deki andırıyor. Kadına bazı yasal haklar getiren reformları temel alan ve Cumhuriyet'in kurucusu M. Kemal Atatürk'ü yücelten "laiklikten yana, çağdaş" kadın hakları savunucusu birçok kadın var Türkiye'de. Ve onlar kadın hareketini Cumhuriyet'le, Atatürk'le başlatıyorlar.

Mısır'da ne zaman kadın haklarından söz edilse, kadın hareketini başlatanlar olarak erkek isimleri sayılır. Örneğin modern reformist Muhammet Abdu, Gamal al-Din al-Afgani ve Kasım Amin bunların başında gelir. Ünlü bir hukukçu olan Kasım Amin 1899'da yazdığı *Kadının Kurtuluşu* (Tahrir al-Mara) ve *Yeni Kadın* (Al-Mara'al-Gidida 1891) adlı kitaplarıyla neredeyse ilk Mısırlı ve Arap feminist ilan edilir. Bu durum ne yazık ki kadın hakları mücadelesi veren birçok kadını etkilemesinin yanı sıra, kadın hareketinin tarihini de saptırıyor. Oysa 19. yüzyılın sonlarına doğru Mısır'da kadın dergileri çıkararak, diğer yayınlarda kadın hakları ve kadının kurtuluşu üzerine yazılar yazan, kadının eğitim, iş ve aile konusundaki hakları için mücadele veren kadınlar var. Bu tarih ancak son zamanlardaki feminist kadın araştırmalarının gün ışığına çıkartılıyor.

Türkiye'de kadın kurtuluş hareketi tarihi araştırmaları

PAPUA YENİ GİNE

Dayağa hayır!

"Biz karılarımız için para öderiz. Böylelikle onlara sahip oluruz. Canımızın istediği her an kayışla dövebiliriz onları..." Bu sözler 1987 yılında Papua Yeni Gine hükümetinde görevli bir bakana ait. Ülkede 1986 yılına gelinceye değin "evdeki terör" ve kadınlara yönelik şiddet konusu, kadınların çay toplantılarında ancak kendi aralarında gizlice konuşabildikleri "kişisel ve özel" bir konu olmaktan öteye gidemedi. Bu konudaki ilk ciddi adım 1986'da Yasal Reform Komisyonu tarafından başlatılan "Dayağa Hayır" kampanyası oldu.

Papua Yeni Gine'de eş dövme kanunlarına aykırı olmasına karşın yaygın ve kanıksanmış bir olguydu. Haftahkların ödendiği cuma günlerini izleyen her pazartesi, kadın banka memurlarını, sekreterleri, süpermarkette çalışan kasierleri, gözlerinin altında mor halkalarla ve şiş yüzlerle çalışıyor görmek olağandı. Morarmış gözler, patlamış dudaklar her cuma evde kimin patron olduğunu yumrukle hatırlatan sarhoş kocaların izleriydi.

Bir genç kıza tecavüz etmekle suçlanan bir bakanın mahkemeye yansıyan ünlü davasında, "Bu kişinin bu kızı daha önce çeşitli kereler dövmüş olduğu gerçeği" bakanın savunması olarak mahkemeye sunulmuş ve bu dayakların, erkeğin bu kızı eşi olarak gördüğünün bir kanıtı olduğu ve işte bu nedenle ona tecavüz etmiş olabileceği ileri sürülmüştü. Çünkü Papua Yeni Gine'de kadınlar eşlerinin "cinsel ilişki" teklifini geri çevirme hakkına sahip değiller.

Ülke bağımsızlığını kazandığından beri geçen yirmi yıl içerisinde sadece üç kadın parlamentoya girebilmiş ve günümüzde bu sayı sıfır. 1980'li yıllarda, Ulusal Kadın Meclisi, kadın haklarıyla ilgili bir faaliyette bulunmak yerine, ülkedeki misyonerler tarafından oluşturulan İncil okuma, dikiş, nakış, yemek kursları düzenlemekle meşgul olmuştur. Ancak, kadına yönelik şiddet ve aile içi terör konularında endişe verici artışların meydana gelmesi hükümeti bu konuda birşeyler yapmaya zorladı ve Yasal Reform Komisyonu konuyu araştırmak ve çözümler üretmek üzere görevlendirildi. Komisyon salt bununla yetinmeyip kendi proje ve önerilerini de devreye soktu ve böylelikle daha sonra dalga dalga yayılacak bir toplumsal hareketin ilk adımları atılmış oldu. Bu arada, 1985 yılında Kenya'da II. Dünya Kadın Konferansı gerçekleşmişti. Dünyanın her yerinden kadınlar biraraya gelip görüş, fikir ve

deneyimlerini paylaşmışlardı. Ve onlar örtülü perdeleri kaldırdıktan sonradır ki, başka yerlerde olduğu gibi, Papua Yeni Gine'de de aile içi şiddete karşı mücadelenin ivmesi arttı!

Tüm bu çalışmaların ağırlık merkezi, dayağa karşı bir halk eğitimi kampanyası olmuştur. Yasal Reform Komisyonu, 6 gönüllü kadının kurduğu "Kadın ve Hukuk" Komisyonu ile birleşerek çeşitli belgeler, el ilanları, posterler ve video kasetleri hazırladı. Dayağın neden yanlış olduğu, dayak yiyen kadınların hukuktan nasıl yararlanacağı anlatıldı. Bu ilanların binlercesi ülkenin en uzak yerlerine değin dağıtıldı. Gençlerden oluşan bir tiyatro grubu, çoğu zaman günlerce yürüyerek köyleri dolaştı, oyunlar sergiledi, yöresel gruplara oyunlarını sahneye koymada yardımcı oldu. Ulusal radyo paneller, röportajlar, belgeseller ve eğitici oyun ve seminerlerle bu kampanyaya katıldı. Yerel gruplar şarkılar ürettiler. Bunlardan biri, daha sonra oldukça ünlü bir reggae parçasıdır: Nöken Paitim Meri! (Karımı Dövme!). Hatta Katolik Kilisesi bu kampanyaya katılarak, evliliğe hazırlanan genç erkeklerin "eşlerini dövme hakkından" vazgeçmeleri ve dayak yiyen kadınların isterlerse kocalarını terk edebilecekleri uyarısını yaptı. Kasaba ve şehirlerde o günlere değin polisin izlediği "Evdeki teröre karışmama" tutumu da bu kampanyanın etkisiyle oldukça değişti. Kampanya 1991 yılına dek hız kazanarak sürdü. Ancak iç savaş sırasında, suç oranlarındaki genel artış ve ekonomik zorluklar bu çalışmaların önüne set çekti.

Bu geniş kampanya ile birlikte dayağın ne denli azaldığı, bu konudaki yaklaşımların ne ölçüde değiştiğine ilişkin sonuçları yansıtan istatistikler mevcut değil. Ne var ki bu yolda ciddi mesafelerin alındığı da bir başka gerçeklik.

*The NI Magazine'den derleyen
Nilgün Çetinalp Erentay*

tlerin işi zor

Nadje Al-Ali otuz yaşında, yarı Iraklı Arap, yarı Alman asıllı bir kadın. Yedi yıl Mısır'da yaşadı. Kahire'deki Amerikan Üniversitesi'nde sosyoloji ve antropoloji okudu. Kahire'deki bir kadın örgütünde faal olarak çalıştı. "Modern Mısır Edebiyatında Kadının Yeri" adlı araştırması kitap olarak yayınlandı. Nadje şu sıra Kahire'deki laiklik yanlısı feministler hakkında doktora tezi yazıyor.

esas olarak 1980 sonrası ikinci dalga feminist hareketlenmeden sonra başladı. En son, "Kadının Sözlü Tarihi" adıyla bir çalışma yürütülüyor. Mısır'da daha sonraki feminist hareketlenme ne zaman oldu?

Kadınların yukarıda sözünü ettiğim ilk faaliyetlerini İngiliz sömürgecilğine karşı 1919'da verilen ulusal kurtuluş mücadelesi döneminde yürüttükleri çalışmalar izliyor. Geniş katılımlı kadın hareketliliği bağımsızlık mücadelesine paralel geliyor. Elbette bu da tesadüf değil. 1923 yılında kurulan Mısır Feminist Birliği'nin tanınmış kurucusu Hüda Şaravi ve diğer pek çok yandaşı, kadının kurtuluşu için verdikleri mücadelenin yanı sıra aynı enerji ve heyecanla bağımsızlık mücadelesinde de yer alıyorlar. Birçok diğer bağımsızlık savaşında yaşandığı gibi Mısır'da da hedefe ulaşıldıktan sonra, maalesef kadınlara verilen sözler unutuluyor. Ve o tarihlerden başlayarak feministler hep İslam kültürüne ihanet etmek ve Batı kültürüne özenmekle suçlanıyorlar.

Bugün feministlerin durumu nasıl?

Feministlerin sayıları fazla değil. Kadınların çok büyük çoğunluğu, aynı erkekler gibi günlük ekmek kavgasındalar. Ve ne yazık ki, bir kadın olarak özgül ezilmeleşiklerini de sorgulamıyor, sorgulayamıyorlar. Kadın hareketi içinde sayılabilecek kendine feminist diyen ya da demeyen kadınlar ise pek çok cephede mücadele ediyorlar: Bir yandan kadının ezilmesi ve sömürülmesini sürekli yeniden üreten ataerkilliğe, bir yandan devlet terörüne, bir yandan da politik İslama karşı... İslam köktendincilerinin sayısı fazla olmamakla beraber, toplumda İslamcı gerici güçlerin etkisi giderek artıyor. Yaşam tarzlarında dini esas almayanların alanı iyice daralıyor. Laiklikten yana feminist-

ler politik İslamcılara, kadın düşmanı değer, kural ve geleneklere, örneğin kızların sünnet edilmesine (klitoris kesilmesi) karşı verdikleri mücadelede büyük güçlüklerle karşılaşılıyor. Bugün Mısır'da bütün bu olumsuz gelişmelere rağmen kadın örgütleri, grupları ve tek tek etkin çalışma yürüten kadınlar var. Bu kadınların büyük bir bölümünü 70'li yılların öğrenci hareketinden ya da Komünist Parti'den gelen sol kökenliler oluşturuyor. Onların da büyük bir kısmı kapitalizmin ya da sınıfların ortadan kalkmasıyla otomatik olarak kadınların kurtulacağına artık inanmıyorlar. Birçok kadın ilerici, solcu erkeklerin de çifte ahlâk anlayışına sahip olduğunu ve evlerinde kadınları ezdiğini düşünüyor.

Kadın örgütleri ne tür faaliyetler yürütüyorlar?

Okuma yazma, temel öğrenim, mesleki eğitim, iş piyasasında erkeklerle aynı hak ve şansa sahip olma gibi geleneksel konuların yanı sıra boşanma, çokeşlilik, çocukların velâyeti ve miras hakkı gibi konuları da ele alıyorlar. Ancak eş ve aile ile ilgili konular İslama göre belirlendiği ve tabu olduğu için feministler bu alanlarda mücadelede büyük güçlük çekiyorlar. Örneğin aile içi şiddet yaygın olmasına rağmen fazla bir şey yapılamıyor. Son yıllarda Mısır'ın uluslararası konferanslara katılması kadınlar için de kimi kazanımlar sağladı. Örneğin aile içi şiddet konusu tartışılmaya başlandı. Konuyu gündeme getiren kadınlar yozlaşmış Batı'ya özenmekle suçlanıyorlar. Bazı kadınlar Batı'dan gelen her şeyi reddetmeyi yeğliyorlar, örneğin feminist sıfatını bile bu nedenle reddediyorlar. Ancak birçok kadın uluslararası konferanslar aracılığıyla diğer üçüncü dünya ülkelerindeki gelişmeleri görerek cesaret kazanmış durumda.

Hülya Eralp

İNGİLTERE

Deniz Kuvvetleri'nde cinsel taciz

Ordu gibi geleneksel olarak erkek alanı olan yerlere girme cesareti gösteren kadınların karşılaştıkları cinsel taciz ve aşağılanma diğer alanlara göre çok daha yoğun. Lesley Morris'in hikâyesi bunun tüyler ürpertici bir örneği.

Deniz Kuvvetleri'nden "Ruh hali müsait olmadığı" gerekçesiyle 1995 yılında atılan, Kraliyet Kadın Denizcilik Hizmetleri (WRNS -Women's Royal Naval Service) eski üyesi, yirmi üç yaşındaki Lesley Morris Savunma Bakanlığı'na karşı açtığı tazminat davasını kazandı. Lesley Morris'in atılmasına sebep olan olay, aşırı dozda parasetamol olarak intihar girişiminde bulunmasıydı. İntihar sebebi ise, Deniz Kuvvetlerinde görev yaptığı dört yıl boyunca maruz kaldığı ağır cinsel tacizdi.

On yedi yaşında Deniz Kuvvetleri'ne katılan Lesley'nin ifadesine göre, erkek denizciler kendisine ve diğer kadın arkadaşlarına sürekli olarak, "paskalı, pislik, yırtık, kaplumbağa" biçiminde hitap ediyor, tacizde bulunuyorlardı. Bir gün yerleri silerken üstlerinden birinin ayağını iki bacağını arasına sokması, Lesley'nin ilk kez kariyerini sorgulamasına neden olmuştu. Şikâyetinde bulunması hiçbir sonuç vermemişti. Lesley beden eğitimi öğretmeni olmak istiyordu ve jimnastik salonundaki tek kadındı. Kendisine inanılmaz görevler veriliyordu. Ceza olarak, ıslanmış zaman tamamen şeffaf olan üniformasıyla yüzme havuzuna atlamaya zorlanıyordu. Ardından, "Üşüdün mü, meme uçların sertleşmiş?" gibi sorularla karşılaşılıyordu. Buluşmaları yıkarken, arkadan yaklaşan denizcilerin sürtünmelerine ya da göğüslerini sıkmalarına maruz kalmak ise gündelik olaylardandı. Kariyerinin tehlikeye girebileceği tehdidiyle, on sekiz yaşında, biri subay olmak üzere dokuz erkeğin önünde, bir erkeğe oral seks yapma taklidine zorlandı. Kendine güveninin ve kişiliğinin parça parça olduğunu söyleyen Lesley, intihara varan bir depresyona sürüklendi. Psikiyatrist Dr. David Enoch Lesley'nin travma sonrası stres bozukluğu belirtileri gösterdiğini, tüm hayatını etkileyebilecek bir ruhsal yara aldığını ve terapi ya da başka yöntemlerle ancak kısmen düzelinebileceğini söylüyor. Lesley'nin açtığı davayı kazanması ise umut verici. Lesley şöyle diyor: "Yaşadıklarım cehennem gibiydi ama bunları dile getirebildiğim, başıma ne geldiğini anlatabildiğim için mutluyum. Diğer kadın arkadaşlarımda da benim yaptığımı yapmalarını umuyorum. Onlara cesaret verdiğimi sanıyorum."

The Guardian, The Independent

İyi niyetli, ama başarısız bir çöpçatanın hikâyesi

19. yüzyılda Londra'nın güne-
yindeki Surrey'in küçük bir köyünde
yaşayan bir grup insanın alabildiği-
ne sakin hayatlarını resmeden film-
de *Emma*'yı, bu ilk başrolünden ön-
ce yakışıklılık tanrısı Brad Pitt'i
kapmış bulunan genç ve yetenekli
orospu, ay afedersiniz, oyuncu
Gwyneth Paltrow canlandırıyor. Da-
ha önce oynadığı çeşitli ikincil rol-
lerle oyunculuğunu kanıtlayan ve
değişik aksanları başarıyla taklit et-
mesiyle de ünlenen Paltrow, yönet-
menin, "İşte aradığım kız!" diyerek
teklif ettiği ilk başrolünde, aslen
Amerikalı olmasına karşın İngiliz
ötesi bir aksanla mükemmel bir per-
formans sergiliyor. *Emma*'daki başa-
rısıyla özellikle İngiliz basınının gö-
zünde Oscar'ı çoktan hak eden Palt-
row, ne yazık ki, Madonna gibi ih-
mal edildi ve aday bile gösterilmedi.
Filmin 19. yüzyıl İngiltere'sini anlat-
maktaki başarısı, hem yönetmenin
deneyimli bir senarist olup Jane
Austen'in eserini en iyi şekilde se-
naryolaştırmak için deliler gibi çalış-
masından, hem de prodüksiyonun
oyuncu kadrosunu oluşturmak, kos-
tümleri yaratmak konusunda çok titiz
davranmasından kaynaklanıyor.
Paltrow da birkaç derste ok atmayı
öğrenerek, dublörle çekilen at ara-
bası sahnesini dublörden daha az
hasarla bitirmeyi becererek çekim
çalışmalarını renklendirmiş.

Film eleştirilerinde sıkça yer
alan, sinemacıların "konu sıkıntısı"
çektikleri için 18. ve 19. yüzyıl ede-
biyatından uyarlamalara sığındıkları
iddiası pek doğru değil. Çünkü
geçmiş dönemin edebi eserlerinden
yapılan uyarlamalara, yapımcılar
bugüne kadar finansal risk gözüyle
bakıyorlardı. Fakat *Sense and Sen-
sibility* gibi filmlerin kazandığı baş-
arı, ki bu biz seyircilerin o dönem-
lerin aşklarına, ilişkilerine, hikâyele-
rine duyduğumuz ilgiden kaynaklan-
ıyor, sinemacıları yüreklendirdi.
Yoksa ünlü bir senarist, ilk yönet-
menlik denemesine kalkışırken her-
halde konu sıkıntısı çekmez. Çeki-
yorsa, zaten film çekmeye kalkış-
maz. Filmin konusuna gelince...

Emma zengin bir babanın biricik
güzel kızıdır. Aynı zamanda iyi kalp-
li, yoksullara yardım etmekten hoş-
lanan, herkesçe sevilen, seven, fakat
zaman zaman kendi sınıfına ait ol-
mayan zaman geçkin bir kadını herkesin
içinde küçük düşürmekten kendini
alamayabilen, az buçuk şumarık bir
Emma'dır. Hayatı o dönemde ona
benzer tüm İngiliz kadınlarının yap-
tığı gibi, bahçelerde oturup çay içe-
rek, korularda yürüyerek, ok atarak

Hiç çöpçatanlık yaptınız mı?
Yaptıysanız, Bülent Ersoy'un
deyimiyle ne kadar
"namütenahi" bir eğlence,
ne kadar zevkli bir uğraş
olduğunu mutlaka
biliyorsunuzdur. İşte, senarist
Douglas McGrath'ın ilk
yönetmenlik denemesi, Jane
Austen uyarlaması "*Emma*"
da bir çöpçatanın hikayesi,
ama başarısız bir çöpçatanın...

ve aşk meselelerine kafa yorarak ge-
çer. Zeki bir kız olan Emma mühim
bir meseleyi erken yaşta çözmüştür:
Zengin kadınlar her zaman saygı gö-
rürler, bu yüzden iyi bir evlilik için
acele etmelerine gerek yoktur. Em-
ma çöpçatanlığın, kendisine koca
aramaktan çok daha eğlenceli oldu-
ğunu da keşfetmiştir. Kurbanı da,

hayatını kurtarmak ve
daha fazla saygı görmek
için iyi bir evliliğe, en ni-
hayetinde sadece bir ev-
liliğe ihtiyacı olan, saf ve
çocuksu Harriet'tir. Em-
ma, çöpçatanlık yapı-
mı derken, -aslında ta-
mamen iyi niyetlidir- ön-
ce Harriet'i ayağına ge-
len kismetten uzaklaştı-
rır, sonra onu imkânsız
hedeflere yönelterek aşı-
lanıp mutsuz olmasına
neden olur. Genç Emma,
film boyunca olgunlaşır
ve iki şey için "Bir daha
asla yapmayacağım!"
der: biri çöpçatanlık, di-
ğeri de kendinden zayıf
olanları aşağılamak.

Bir pazar günü en yakın arkada-
şımınla seyrettim *Emma*'yı, çok eğlen-
dim. Tam pazar günü seyredilecek
yumuşak bir film. Tek şiddet
sahnesi, Emma'nın kabalık ettiği
sahneyi saymazsak, Emma ile Har-
riet'in koruluklarda yürürken çinge-
nelerin saldırısına uğramalarıydı.
Bunun dışında o oğlan bu kızla be-
raber mi, gizlice nişanlan-
mışlar mı, onu buna, bunu
şuna yapsak nasıl olur mu-
habbeti tatlı tatlı, zaman
zaman esprili akıp gitti. İn-
sanların birbirlerine uzun
uzun mektuplar yazarak
iletildiği, ait oldukları yerle-
ri ve birlikte yaşadıkları ki-
şileri şimdi olduğu gibi ko-
layca terk etmedikleri, çev-
relerinin genişlese genişlese
Londra'ya ya da Bath'a ka-
dar gittiği bir dönemde, so-
nuçta Emma da, kendisine
çok emeği geçmiş, dengi
dengine, film boyunca se-
yircilerin en uygun aday ol-
duğunu düşündüğü Mr
Knightley'le (Jeremy Nort-
ham) evlendi.

Filmten çıktığımızda ar-
kadaşım çöpçatanlık mües-
sesesinin binlerce yıllık tari-
hinden dem vurup artık bu
meseleyle daha çok ilgilen-
mek gerektiğini söyledi.
Sonra da başarısızlığa uğra-
mış ilk çöpçatanlık deneyi-
minin onu yıldırmasına izin
vermeyeceğini belirtti. Çün-
kü iddia ettiğine göre, o
doğru çöpleri çatmış, fakat
çöpler gerizekalı çıkmış!
Aklım hemen öteki geri-
zekalı çöpe gitti...

Yeşim

Picasso'

Geçenlerde izlediğim *Picasso
ile Yaşamak* isimli filmin bana
düşündürdüklerini anlatmak istiyorum.
Bu bir film eleştirisi de-
ğil, Picasso'nun kadınlarla ilişkileri
üzerine bir yazı. Picasso büyük
ressam, büyük sanatçı, bütün dünya
böyle kabul ediyor. Zaten çevresindeki
kadınlar açısından felâket de bu büyüklükle
doğru orantılı bir şekilde gelişiyor.
Picasso kadınları çok seviyor, aynı
zamanda çok sayıda kadın seviyor; yürek
değil mangel sanki. Kadınların ortak
özellikleri genç ve güzel olmaları. Pi-
casso yaşlanıyor, ak saçlı, kel ka-
falı oluyor; sevgililer hep genç ve
güzel olmaya devam ediyor. Sev-
gililerinden beklediği tek şey
kendisini ömür boyu sevmeleri
ve bağlı kalmaları. Kendisi inançsız
olmasına rağmen (tebalarından inançlı
olmalarını bekleyen ama kendisi inançsız
olan bütün iktidar sahipleri gibi), on-
lara Kilise'de diz çöktürüp ömür
boyu sadakat yeminleri istiyor. Pi-
casso'nun terk ettiği kadınlar
akli melekelerini ya tamamen ya
da kısmen yitiriyorlar, yitirmeyenler
de aptallaşmış vaziyette yaşıyorlar;
o yemine sadık kalmanın bedeli bu.
Terk ettiği sevgililerinden bir tanesi
daha sonra düzenli olarak Picasso'nun
ayak tırnaklarını kesiyor, saçlarını ke-
siyor, kağıtlara sarıp üzerine tarih yazıp
saklıyor.

Françoise isimli sevgilisi inatla en çok
dayanan sevgilisi oluyor, sürekli yan-
ında, her isteğine boyun eğerek yaşıyor.
Picasso çocuk istiyor, o iki çocuk doğu-
ruyor, önceki sevgililerinden de
çocukları var ama çocuklar aşk-

Dipten derinden düşünceler

Adı Tori Amos. Kadın. Amerika'da yaşıyor. Yarı Kızılderili. Feminist. Ulusal Taciz Tecavüz ve Ensest Şebekesi adlı organizasyonun kurucularından. Üç yaşından beri piyano çalıyor ve piyanosu onun için dünyadaki en önemli şey.

dan artakalmak

ların meyvesi değil de salatalığı gibi duruyorlar Picasso'nun hayatında. Sırasını savmış kadınlar orada burada berduş bir şekilde geziyorlar; hani neredeyse, Paris sokaklarında, aklını bozmuş, hayattan bezmiş ne kadar kadın varsa, Picasso'nun aşkından nasibini almış diye düşünesiniz geliyor. (Sadece Picasso tehlikesinden ötürü, insanın o tarihlerde genç ve güzel olup oralarda yaşamadığına şükredesi geliyor).

"Guernica" isimli ünlü eseri üzerinde çalışırken sevgilisi onu izliyor. O sırada bir numara önceki sevgilisi içeri giriyor, diğerini kıskanıyor ve kadınlar kavga etmeye başlıyorlar. Picasso onlara dönüyor, "Ben ikinizi de seviyorum, benim için problem yok. Siz aranızda anlaşın" diyor. Kadınlar birbirlerinin saçını onun için yolarken, o arkasını dönüp fırça darbeleriyle harikalar yaratmaya devam ediyor.

Picasso zaman zaman şehre gidiyor ve giderken artık Françoise'ı götürmüyor, ona atölyede sorumluluklar verip orada kalmasını istiyor. Paris'e gidip dostları ve yeni sevgilileriyle yaşıyor. Françoise bunlara tanık oluyor ve bir süre sonra ayrılmak istediğini söylüyor. Picasso için bu bıçaklanmak gibi bir şey oluyor; bağıyor, ağlıyor, kalp krizi geçirir gibi yapıyor. Terk edil-

mek diye bir şeyi hiç yaşamıyor ve hiç düşünemiyor. İlk sorduğu soru, "Biri mi var?" oluyor. Başka türlü niye terk edilsin ki? Terk etmek ancak onun hakkı olabilecek bir davranış çünkü. Ona geri dönmelerini söylüyor fakat yeni sevgilisini de, Françoise'ın yanında sarılıp öpmekten geri kalmıyor. Picasso kadınları çok seviyor, kadınlar da Picasso'yu çok seviyorlar. Fakat biraz düşününce, Picasso'nun kadınları sevmediği, kadınların kendisini sevmelerini çok sevdiği ortaya çıkıyor. Aşk zaten tartışmalı bir konu; o yüzden aka da konar boka da konar demişler. Fakat işin hasar kısmı uluslararası bir özellik taşıyor. Yani Picasso bana hiç yabancı gelmiyor. Paris ya da İstanbul, Picasso ya da Nazım, Françoise ya da Piraye, her büyük adamın arkasında aklı az çok kazaya uğramış bir kadınlar ordusu olması her halde Takdir-i İlahi değil. İlla da gerekiyorsa, onları uzaktan sevmek aşkların en güzeli belki de.

Dilek Afife

Little Earthquakes ilk albümü. Aslında uzun süre hikâyelerini ve piyanosunu kabullenecek bir yapımcı aramıştı. Bulamayınca, kurduğu grupla zoraki bir "rock" albümü yaptı. Sonuç: derin bir hayal kırıklığı. Ama inat etti; rahatsız edici sözleri ve piyanosuyla hayal kırıklığını yaratıcılığa dönüştürmeyi bildi. *Little Earthquakes* hazır. İçeride işleyen sesi, duyarlı sözleri ve "bösendorfer" piyanosuyla ilk tanışmamızdı bu. Kadınlardan, tecavüzden, tutkulu aşklardan söz ediyor, sesini çok ustaca kullanıyor, çığlığında korkmuyordu. Tecavüze uğramış olduğu ve albümde çıplak sesiyle söylediği *Me and a Gun* adlı şarkıyı bunun için yazdığı ise sonradan anlaşılacaktı. Sonraki yılların önemli kadın ozanlarından biri olacağına işaretini veriyordu "debut" albümüyle.

Ardından *Under The Pink* geldi. Müziği büyümüş, olgunlaşmıştı. Başka bir kente giden sevgilisini görürlerse "merhaba" demelerini istiyor, gelmekte olanı durduramayacağı-

mızdan söz ediyor, tanrıya, bir kadına ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Hikâyelerini anlatmaya devam etmişti, hüznü ve tedirniligi daha da arttırarak.

Şimdi ise *Boys For Pele* ile yeniden ve uzun süredir karşımızda. Aşk tanrısı Pele'ye ve tüm masallara adanmış bir albüm. Ahştığımız gibi piyano ve vokal ağırlıklı ama mandolinden trompete, klavsenden saksofona kullanılan enstrümanlarla renklendirmiş, sağlamlaştırmış müziğini. Aşkın ve katlanabilmenin sınırının ne olduğunu soruluyor. Yine kadınlardan söz ediyor; intihar eden, sadece "et" olan, babalarıyla hesaplaşan kadınlardan. Acıyı, bekleyişi, ayak diremeyi ve kırılğanlığı da ekliyor.

Adı Tori Amos. Kadın.

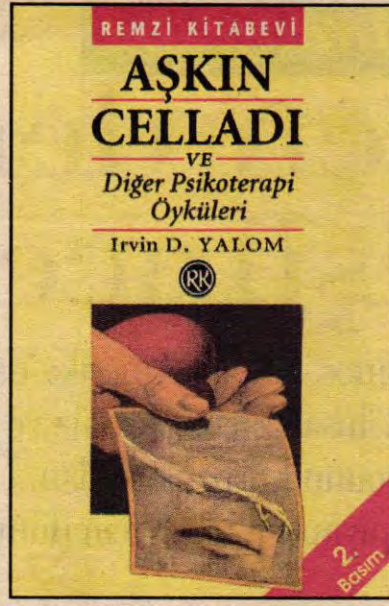
Amerika'da yaşıyor. Yarı Kızılderili. Feminist. Ulusal Taciz Tecavüz ve Ensest Şebekesi adlı oranizasyonun kurucularından. Üç yaşından beri piyano çalıyor ve piyanosu onun için dünyadaki en önemli şey. Sahnede çok etkileyici. Piyanosunu sevişir gibi çalıyor ve seyircileriyle paslaşarak kadın hikâyeleri anlatıyor. Kimi eleştirmenlere göre 90'ların müziğinin temsilcisi. Tutkulu, edepsiz, cesur ve kadınsı. Ama en önemlisi; mırıldanırken ya da bağıırken, ağlarken ya da fısıldarken, susarken ya da anlatırken içten, sahici. Kendini söz yazarak ifade etmeyi seviyor ama bunun bir terapi olduğunu düşünenlerden değil. Varoluşun acısını sorgulamak, derinlerde olanı keşfetmek için yazıyor. Masallara, aşka ve kadınlara inanıyor. Kendi dinini yaratacak kadar çok günahlı olduğunu düşünüyor. Katılmak için yeterince günahımız var mı?

Özgür Sevgi Göral

Aşkın celladıyla tanışın

“Terapistler, insanların kendi sorunlarını nasıl kendilerinin yarattıklarını fark etmelerini sağlayacak teknikler geliştirmek zorundadırlar.”

Psikoloji yani ruh bilim üzerine ne düşünüyorsunuz? Yani çok güncel de. Herkes herkesin psikolojisi üzerine konuşuyor, tahliller yapıyor. Gerçi bilim alanında, son yüzyılda kendini kabul ettirebildiği için bu ilgiyi hak ediyor haketmesine de, hâlâ tartışılabilir yöntemleri var. Biraz da insanın kendisini, yakınlarını, yani insanları daha iyi tanımasını sağlıyor. “Biraz da” diyorum çünkü bu alan kültürden kültüre farklılık gösteren bir şey, bir yerlerde normal kabul gören bir anlayış başka bir yerlerde suçluluk duygusuna yolaçabiliyor. Bizim buralarda ise psikiyatriste gitmek henüz aleni yaşanan, ihtiyaç duyulan bir şey değil, ama konuyla ilgiliyiz. Ard arda basılan psikiyatri kitaplarından belli oluyor ki okur-yazarlarımız konuyu takip ediyor. Bu alanda yazılmış kitaplar hızla Türkçeye çevriliyor. *Aşkın Celladı* da böyle bir kitap. Kitabın yazarı Irwin D. Yalom, Amerikalı ünlü bir psikiyatrist. Bilimsel kitapları var. *Aşkın Celladı*’nda ise, on hastasının hikayesini anlatıyor. Gerçek hayat hikayelerini. Yardım için terapiye yönelen ve varoluş sancılılarıyla cebelleşen on kişiyle tanıştığımız bizi. Hikâyelerin tümünde aynı çığlık duyuluyor “istiyorum”. Kendinden otuzbeş yaş genç bir erkeğe duyduğu saplantısal aşktan vazgeçemeyen yaşlı bir kadın “sonsuz dek genç olmak istiyorum” diyor. Yaşayan iki oğluyla ilişkileri tartışılabilir başka kadın ölen kızını geri istiyor. Bir başkası ise açmak cesaretini bulamadığı üç mektubun sancılılarıyla kıvrılırken “Hiç yaşamadığım çocukluğumu, annemi, babamı istiyorum” diye haykırıyor. Yani insanlar hep “istiyor”. Ne çok istek, ne çok özlem diyorsunuz hem de hepsine ayrı ayrı hak vererek. Yalom’un satırlarını okudukça yalnızlık, ölüm korkusu, yaşama amacını yitirme gibi aslında hiçbirimizin tamamen kaçamayacağı belki de hep elimize, ayağımıza dolanan temel insanlık kaygıları üzerine düşünceleri tartışıyoruz. Hastalarıyla ilişkisi içinde hastalarla ve Yalom’la tanışıyoruz. Hastalar -aslında onlara hasta demek gerekmiyor, hepimiz bu tür duygular içinde bocalıyor, tartışıyor, kararlar alıp veriyoruz, yani yaşıyoruz, işte bu yaşamlar- ayrı ayrı ilginizi çekiyor, birinde mutlaka kendinizi buluyorsunuz. Ama en önemlisi Yalom’la tanışmak. “Aşık olan hastalarla çalışmaktan hoşlanmam,” diye söze başlıyor

ve şöyle devam ediyor; “Bu belki kiskançlıktandır; çünkü ben de aşkın büyümesine kapılmayı çok isterim. Belki de aşk ve psikoterapi temelde uyuşmadığından. İyi bir terapist karanlıkla savaşır ve aydınlanmayı arar, oysa romantik aşk gizemle beslenir ve incelendiğinde ufanıp dağılır. Aşkın celladı olmaktan nefret ederim.” Kitabı okurken görüyorsunuz ki hiç de aşkın celladı olmuyor. Mesela kanserden ölmek üzere olan bir hastası ölürken “Teşekkür ederim” diyor Yalom’a “Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim.” Bunu nasıl sağlıyor, bu aşkı nasıl yaratıyor; biraz hayatın kendi içinde biraz da Yalom’da gizli. Kitabına yazdığı önsözde ipuçlarını bulabilirsiniz, mesela sorumlu kelimesi nasıl çeşitli biçimlerde kullanılabilirse Yalom da Sartre’in tanımını tercih ettiğini anlatıyor “Sorumlu olmak ‘yaratıcısı olmak’ demektir, yani her birimiz kendi yaşam planımızın yaratıcısı olmak durumundayız” Bunun farkına varmak ne demek bir düşünsenize? Yani bunu düşünmeyebilirsiniz de insanların sorumluluk almaya direnmeleri gibi. Yalom’un dediği gibi “terapistler, onların-insanların- kendi sorunlarını nasıl kendilerinin yarattıklarını fark etmelerini sağlayacak teknikler geliştirmek zorundadırlar” Bizim buralardaki uzmanlar bunun farkında mı acaba? Her neyse. Yalom önsözünü de şöyle bitiriyor; “Biz psikoterapistler yalnızca anlayışla kafa sallayıp hastalara kendi sorunlarıyla sebatla mücadele etmelerini öğütleyemeyiz. Onlara siz ve sizin sorunlarınız diyemeyiz. Bunun yerine bizden ve bizim sorunlarımızdan söz etmeliyiz, çünkü yaşamımız, varlığımız daima ölüme; sevgi yitirişe; özgürlük korkuya ve gelişme ayrılığa perçinlenmiştir. Biz hepimiz, bu işin içinde birlikteyiz.” Sıradan bir kitap değil yani. Hayatın içinde okuma keyfini bilen herkesin tad alabileceği bir kitap *Aşkın Celladı*. Hani hararetle tavsiye edilecek cinsten.

asuman

Aşkın Celladı ve Diğer Psikoterapi Öyküleri
Irwin D. Yalom
Çeviren: Handan Saraç
Remzi Kitabevi

Cezayir’de bir feminist

Hem İslamcılara, hem askerlere karşı.

Yalnızca bizim değil, bütün dünyanın gözü Cezayir’de. Özellikle geçtiğimiz Ramazan ayı boyunca vahşi katliamlar oldu. Kimin kimi öldürdüğü belli değil artık ama kesin olan bir şey var ki Cezayir’de insanlar katlediliyor, en çok da kadınlar. İşte Cezayir’de yaşayan hem de sürekli olarak ölüme tehdit edilen bir kadının anlattıkları; *Cezayir’de Kadın Olmak. Le Nouvel Observateur* dergisi yazı işleri yöneticisi Elisabeth Schemla’nın yaptığı söyleşi Halide Mesudi’nin gözüyle Cezayir’in resmini çekiyor. Üstelik eski kareler de var. Cezayir neler yaşadı, neler yaşıyor?

Halide Mesudi, kendisiyle konuşan gazeteciye “Eğer siyaset psikolojisi denen şeyi, yani bugün kabaca otuz ile elli yaş arasında olanların bireysel ve kolektif kişilik yapılarını anlamıyorsan, burada olup biteni hiç anlamayacağıma iddiaya girerim” diyor ve daha başka birçok şeyi anlatıyor, açıklıyor; “Ber-

beri kültürel hareketi dışında 1980-81’den beri evrensel ilkelerin yürürlüğe konması için tek parti rejimini sorgulayanlar kadınlar ve yalnız kadınlar oldu.” İlginizi çekmemesi imkânsız. Kuran okuyan, kitabın arka kapağındaki tanımla “Kendini Voltaire’in ve İbn Rüşd’ün kızı olarak tanımlayan Halide Mesudi, matematik öğretmeni, Cezayir’de yaşıyor. Laik, cumhuriyetçi ve feminist; cinslerin eşitliği ve yurttaşlık hakları için, Cezayirli kadınları köleleştiren Aile Yasasının kaldırılması, ülkesinde demokrasinin yerleşmesi için mücadele ediyor. 1993’de İslami Selamet Cephesi tarafından ölüme mahkum edildi.” Halide Mesudi; “Cezayir’de yaşadığımız gibi, ideolojik çatışmaların çok sert olduğu ölüm kalım durumlarında siyasi bir hasmı karalamak için elden gelen her şeyin yapılması mübahdır.” diyor ve ekliyor “Oysa ben, varolan siyasi güçlerin hepsi tarafından düşman görülüyorum, çünkü İslamcılara da, FLN’ye de, bugün işbaşında olan askerlere de karşıyım ve ülkem için gerçek bir cumhuriyetçi demokrasiyi savunuyorum.” Çocuğu yok, bu nedenle ülkesinde kaçak yaşayabildiğini düşünüyor. Saçının kılına bir zarar gelse, erkek kardeşlerinin ve akrabalarının bunun hesabını soracaklarını söylüyor. Tanışmak istemez misiniz? Üstelik de bu kadar sözü geçen bir ülke hakkında birinci ağızdan bilgi sahibi olursunuz. *Cezayir’de Kadın Olmak*
Halide Mesudi
Söyleşi: Elisabeth Schemla
Fransızcadan çeviren: Şirin Tekeli
Metis Yayınları

ABONE ÖLAN MUTLU OLUR (BİZ DE!!!)

Pazartesi’ye abone olursanız mutlu olursunuz! Her sayı bayiiye geldi mi, gelmedi mi stresini yaşayacağımıza *Pazartesi* ayağımıza kadar gelir. Az mutluluk mu? Hem dergiye olur da zam gelirse, siz muaf olacaksınız. (Abone olursanız ayrıca bizi de mutlu edeceksiniz.)

5 Abone yapana bir kitap, 10 abone yapana bir yıllık abone hediye!

ABONE FORMU

Adı:
Soyadı:
Adres:
.....
.....
.....
Abone süresi:
Başlangıç tarihi:

Türkiye içi:

Posta Çek Numarası: 662 965.
Yıllık abone ücreti: 1.200.000 TL.
Altı aylık abone ücreti: 600.000 TL.

Türkiye dışı:

Bir yıllık 50 DM, altı aylık: 25 DM.
Döviz hesabı: Asuman Bayrak, Türkiye İş Bankası, Taksim Şubesi, İstanbul.
Hesap Numarası: 1052 / 30100 / 3184936

Dikkat: Abone ücretini yatırdığımızda dair belgeyi ve abone formunuzu bize gönderin. Biz de size her ay *Pazartesi*’nizi postalayalım.

Dergimize Almanya’da bulunan kadın Vakfı Frauen-Anstiftung (FAS) destek vermektedir.

ETKİNLİK

• 3 Mart, saat 19.00, "Medya feminizme nasıl bakıyor?" Medya İzleme Ortamı Seminerleri.

Göçerler salı etkinlikleri

• 4 Mart, "Kadın" Pazartesi'den de katılımcılar olacak.

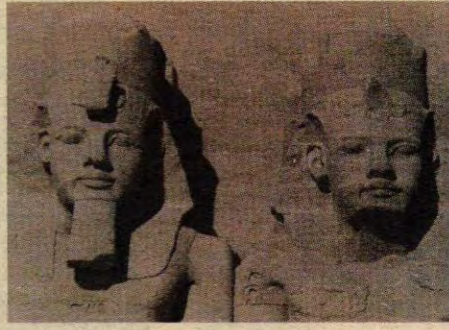
• 11 Mart, "Kadın Portreleri", Dia gösterisi Sevi, Sevil, Şirin.

• 18 Mart, "Yaşam" Dia Gösterisi, Eda, Ekin, Murat, Şevket, Tuğba. Miralay Nazım Sokak, No. 36/3, Kadıköy, İstanbul.

• 6 Mart Perşembe, saat 19.00, "Feminist Araştırma Etiği ve Medyaya Bakış." Aynur İlyasoğlu, Ayşe Durakbaşa.

• 8 Mart Cumartesi, saat 18.00, "Dünya Kadınlar Günü." Medya İzleme Ortamı Seminerleri.

• 12-14 Mart, "Günümüzde Kadın: Kadın Araştırmaları ve Feminist Eleştiri." Mimar Sinan Üniversitesi Sosyoloji Bölümü. Fındıklı Konferans Salonu

• 13 Mart Perşembe, saat 18.30, 19.15, 20.00. Dia Gösterisi. Hacer Karanlık, Yüksel Ersertel. İlkbahar'da Fas, Sonbaharda Mısır. Aksanat, Zambak Sokak, İstiklâl Caddesi, İstanbul.

• 13 Mart Perşembe, saat 19.00-21.00 "Kimlik Tartışmaları" Meltem Ahıska Seçmeler aktardığımız seminerler her pazartesi, perşembe ve cumartesi oluyor. Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat İçin Vakıf. Başağaççesmesi Sokak, No.17, Galatasaray, İstanbul.

• 22 Mart Cumartesi, saat 14.00. "Türk Tiyatrosunda Kadın: Afife Jale'yi Yeniden Tanımak." Öykü Potuoğlu. Mor Çatı, İnönü Caddesi,

Nispet Sokak, No. 6/5, Elmadağ, İstanbul.

GEZİ

Göçerler gezileri pazar yürüyüşleri

2 Mart Kabakoz 9 Mart Saraylı, Lütüfiye arası

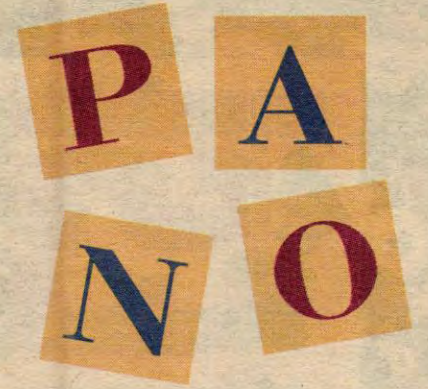
23 Mart İlimbey köyü 29-30 Mart Edirne ve çevresi (otel konaklamalı) Tel: 026.414 4 74

Gezievi gezileri günübürlük geziler

2 Mart Pazar, Soğukpınar Mağarası 8 Mart Cumartesi Büyükkada (Bu gezi kadınlara özel.) 9 Mart Pazar Deliklikaya 16 Mart Pazar Doğançay 21 Mart Cuma Büyükkada, Aya Yorgi (Bu gezide dolunay olacakmış.) 23 Mart Pazar Kızılkaya (Yalova) 30 Mart Pazar Nacaklı, Sudüşen (Yalova)

Haftasonu gezileri

1-2 Mart Safranbolu 8-9 Mart Bozcaada 22-23 Mart Safranbolu 29-30 Mart Cunda Adası Tel: 022. 245 50 86

• Pazartesi Ankara bürosundan haberler

15 Mart Cumartesi 8 Mart değerlendirmesi ve okur toplantısı.

22 Mart Cumartesi "Adam beni niye bıraktı" adlı söyleşi. Konuşmacı Sündüz Haşar.

• Almanya'da eğitim gören öğretmenden İngilizce ve Almanca dersleri. Tel: 0212.669 00 59

• Belkis, tutup da 7 Mart günü evlenilir mi hiç? Mutluluklar. Nimet

• Asuman arkadaşımızın tedavisini büyük bir özveriyle gerçekleştiren yüce insan, büyük doktor, eşsiz tıp mütehhasısına teşekkür ederiz. Sağolsun, varolsun, elleri dert görmesin. Pazartesi kızları

TOPLUMSAL TARİH

SAYI 39 MART 1997

OSMANLI BASININDA YÜZ YIL ÖNCE BU AY YÜCEL

DEMİREL ✪ BURSA'DA KADIN İŞÇİLERİN 1910 GREVİ

NICOLE A. N. M. VAN OS ✪ YAZAN, YAZILAN, SİLİNER VE

YENİDEN YAZILAN ÖZNE: SUAT DERVİŞ'İN KİMLİKLERİ SALİHA PAKER - ZEHRA TOSKA ✪ SELMA SELİM SİRRI VE "BEDİİ

RAKSLAR": MODERN BİR DANS TÜRÜNÜN ANLAMI ÜZERİNE DÜŞÜNCELER ARZU ÖZTÜRKMEN ✪ 1934'TE BASINDAKİ

TARTIŞMALAR: KADINLAR MİLLETVEKİLİ SEÇİLİRKEN... AYŞEN DOYRAN ✪ KADINLAR İÇİN İSTANBUL REHBERİ:

1930'LARIN ŞEHRİNDE EDEBİYAT EŞLİĞİNDE BİR GEZİNTİ EMRE YALÇIN - SABAHAT YALÇIN ✪ "ALAFRANGA BİR HANIM"

FATMA TÜRE ✪ KADIN HAREKETİNDE BİR ÖNCÜ: KADINLAR DÜNYASI: KADINLAR NE İSTİYOR? IŞIK ÖZEL ✪

KADIN DERGİLERİ BİBLİYOGRAFYASINA KATKI: KADINLIK HAYATI CÜNEYD OKAY ✪ MUHTEŞEM HÜRRELER

MUSTAFA ŞAHİN ✪ KİTABİYAT: OSMANLI TOPLUMUNA FARKLI BİR PENCERE AÇAN KİTAP: HAREM-İ HÜMAYUN

FATMAGÜL BERKTAY ✪ KADIN TARİHİNİN EVRENSİLLİĞİ

TÜRKİYE EKONOMİK VE TOPLUMSAL TARİH VAKFI

AÇISINDAN ŞEMSEDDİN SAMİ'NİN KADINLAR

RİSALESİ AYŞEGÜL YARAMAN BAŞBUĞU

8 MART

KADIN

ÖZEL SAYISI

bu 8 mart başka olsun

*emeğimize, bedenimize, kimliğimize,
sözümüze sahip çıkmak için,
erkek egemenliğine, sömürüye, savaşa karşı
sesimizi yükseltmek, başımızı kaldırmak için,
kadınlar artık örgütlü
çünkü yalnızken mutsuz, suskun,
ama birlikte güçlüyüz.*

*gücümüzü yan yana koymak, birleşmek,
örgütlenmek için bütün kadınlar*

Kadın Mitingi'ne!

*bulduğumuz her yerde biraraya
gelelim, örgütlenelim. kadın kurtuluş
hareketinin örgütlülüğünü yaratmak için
bir başlangıç olan mitingde buluşalım.*

kadınlar

*dayağa, tacize, tecavüze, namus
cinayetine, bekâret kontrolüne,
özelleştirmeye, savaşa, kıyafet
yönetmeliklerine, kürtajın
yasaklanmasına, berdele, başlığa,
kumalığa, soykırma yönelik
kısırlaştırmaya, ev köleliğine, emek
sömürüsüne, zoraki anneliğe, aile
reisliğine, sermayenin evde sömürüsüne,
erkek egemenliğine*

karşı

PAZARTESİ

Kadınlara Mahsus Gazete

(Aylık kadın dergisi)

Sahibi: Kadın Kültür İletişim Vakfı

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Filiz Koçali

Her gün büroda olanlar: (Yazı Kurulu)
Asuman Bayrak, Ayşe Düzkan, Filiz Koçali,
Nesrin Tura. (Görsel Yönetmen) Semra Emre.
(Arşiv) Ayşegül Ulus. (Halkla İlişkiler) Aşkın Tekgül.
Sadece Pazartesi Günü Gelenler: (Yayın Kurulu)
Beril Eyüboğlu, Fadime Gök, Filiz Kerestecioğlu,
Fusun Özlen, Gülnur Savran, Handan Koç,
Meltem Ahıska, Minu İnkaya, Nermin Coşkun,
Nural Yasin, Tüten Ateş, Yaprak Zihnioğlu.
Almanya Temsilcisi: Hülya Eralp.

Günü saati belli olmayanlar (Çizerler):
Ayşen Baloğlu, Feyhan Güver, Ramize Erer,
Semra Can. (İllüstratör): Rana Mermertaş.

Adres: Abdullah Sokak, No. 9, Beyoğlu,
Taksim, İstanbul.

Tel: (0212) 249 59 59, 256 98 14

Ankara Büro: Konur 2 Sokak, 53/10.

Tel: (0312) 419 09 95

Baskı: Özer yayıncılık Ltd. Şti.,

Hadımköy, İstanbul.

Dağıtım: Bir-Yay.